

μὴν κράτιστον εἶναι νομίζομεν τὸ Βοιωτιουργέσ: ut 'Αττικουργέσ. [Ælian. 3, 24.] Item VERB. Βοιωτιάζω, Bœotios imitor: et peculiariter in loquendo: unde exp. Bœotica lingua loquor: ut 'Αττικίζω. Sicut vero 'Αττικίζω signif. interdum Atticis studeo s. faveo, Atticorum partes sequor, ita et Βοιωτιάζω: ut Xen. E. 5, [4, 34.] Τῶν 'Αθηναίων οἱ Βοιωτιάζοντες, i. e. τὰ τῶν Βοιωτίων φρονούντες." H. Steph. "Βοιωτιάζω, Fischer. Anacr. p. 48. Plut. Pelop. 2, 213. Æsch. de Falsa Leg. 260. Xen. K. A. 3, 1, 17. * Βοιωτίζω, Plut. de Socr. Gen. 575. * Παμβοιωτίος, ὁ, ἦ, Plut. Amat. Narratt. 774. Eust. 187, 26. 203, 21." Edd. "Βοιωτός, ad Corn. Nep. p. 395. Wessel. ad Diod. S. 1, 26. Βοιωτάρχης, ad Diod. S. 2, 45. 51. Βοιωταρχέω, Diod. S. 2, 51. Βοιωτικός, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 86. 362. ad Diod. S. 1, 705. 2, 21. 23. 62. ad Lucian. 2, 331. Βοιωτικῶς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 65. 99. 120. 169. Brunck. Aristoph. 3, 98. Βοιώτιος, Jacobs. Anth. 9, 76. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 48. 380. Brunck. Soph. 3, 506.; Aristoph. 3, 58. Βοιωτιάζω, Wytttenb. Select. 172. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 48. Βοιωτίς, Valck. ad Mosch. p. 360. Βοιωτίδιον, Jacobs. Anth. 7, 44. Kuster. Aristoph. 125." Schæf. Mss. "Βοιωτιάζω, Bœotios sermone imitor, Dio Cass. 2, 190." Wakef. Mss.

"* BOKEPPIOS, Anal. 2, 33." Kall. Mss.

"* BOKXOPIΣ, supra p. cccxxv. a. vide Toup. Emendd. 2, 28." Edd.

"BOALZH, ἦ, Ancilla. Vox Cretica. Athen. 267." Edd.

"BOAYNΘON, Hesychio Stercus s. Fimum bubulum." H. Steph.

"BOMBPYZON, Hesychio τονθορύζων, βοῶν: qui et βομβρυνάζει affert pro βρενθύνεσθαι." H. Steph.

"BOMBYAIA, Hesychio ἡ 'Αθηνά ἐν Βοιωτίᾳ." H. Steph. "Βομβυλεία, Heringa Obs. 210." Schæf. Mss.

"BOMBYΞ, ut σῆρ, est Vermiculus opifer, et ipsa metaxa ipsius opificium, vox barbara, ab Indis fortasse Medisve derivata; nam est Medica vestis, teste Suida, Græcis dicta quæ et Serica. Fuller. Misc. 2, 11. Βόμβυξ s. Βομβυλιός, Vespæ genus a sono, quod βομβεῖν dicitur: unde et βομβυλιός, Vasis genus: at βόμβυξ, Vermis a figura: nam βομβύλη, Ampulla, βομβῶν et βομβών, Tumor, et inde forsitan etiam βομβυλιός, Vas. Salmas. ad Tertull. de Pallio 186—8." Gataker. Mss. "Βόμβυξ, de ipsa veste, Bergler. ad Alciph. 188. De quant., Markl. Suppl. 398." Schæf. Mss.

"BOMBONAS, Hes. dici tradit βομβῶνας, Bubbles." H. Steph. "Mær. 94. et n.: Toup. Opusc. 2, 183." Schæf. Mss.

"BONASOS, s. Βόνασος, Animal sylvaticum et cornigerum est, teste Aristot. H. A. 2, 1. de quo multa. Idem ibid. 9, 45. et ex eo Plin. 8, 15. Sed notandum est, ap. hunc Bonasus scribi, ap. illum Βόνασος: alibi vero et Βόννασος et Βόννασος reperiri ajunt." H. Steph. "Βόνασος, Jacobs. Anth. 9, 228." Schæf. Mss.

"BOΘAΓOPIΣKIA, Hesychio χοίρεα κρέα, Porcinæ carnes: et μικροὶ χοῖροι, Lacouibus βορθάκει. Infra ὀρθραγορίσκοι dicuntur iidem Porcelli." H. Steph. "Cattier. p. 5." Schæf. Mss.

"BOPMAΞ, Eid. μύρμηξ, Formica. Infra Βύρμαξ." H. Steph.

"BOPMOS, Eod. teste, i. q. βρόμος: quod esse dicit τροφήν τετραπόδων, τὸ πολλαχού μὲν σπειρόμενον, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτομάτως φύόμενον: Avena, aut Fœnum etiam." H. Steph.

"BOPEON, Hes. Eleis esse dicit σταυρόν, Palum." H. Steph. "Valck. Adoniaz. p. 287." Schæf. Mss.

"BOPTAXOS, Hesychio βάτραχος, Rana. Gal. vero Lex. Hippocr. βοτράχου ex Hippocr. affert pro βατράχου positum: sed addens, quosdam scribere aperte βατράχου." H. Steph. "Koen. ad Greg. 215." Schæf. Mss.

"BOYKANISTHPION, τὸ, Buccina, VV. LL. quæ et Βόκανιστής affertur pro Buccinator." H. Steph. "Gl. * Βουκάνη Buccinum. Βουκανιστής Buccinator.

Βουκανιστήριον Buccina, Buccinum. * Βουκανάω, Polyb. 6, 35, 12. 36, 5." Edd.

"* BOYKINIZO, Buccinor, Sext. Emp. 361." Edd.

"* BOYKINON, τὸ, Diosc. 3, 85." Edd.

"BOYABH, et Βούλβιον, ap. Alex. Trall. legitur pro Lat. Vulva." H. Steph.

"BOYMETPHΞ, ap. Ætolos ὁ ἐπὶ θυσίων τεταγμένος, Hes. Qui nimirum boves mactandos velut admetitur." H. Steph.

"BOYNASOS etiam in VV. LL. affertur pro Βόνασος: sed sine auctoris ullius testimonio." H. Steph.

"BOYNOEIDHΞ, J. Poll. 4, 198. * Βουνοκηλικός, P. Ægin. 6, 66. * Βουνόσφυρον, Tzetz. ad Lyc. 487—8. * Βουνοφύλαξ, Cocchii Chirurg. Vett. p. 11." Kall. Mss.

"BOYITINON, Trifolium, teste Hes." H. Steph.

"BOYPAΣΣOS, s. Βόρασσος, Fructus, qui clauditur Spathe, s. Elate, i. e. Palma suo involucro inclusa. Diosc. 1, 151. 'Ο περιεχόμενος δ' ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτῃ καλεῖται, ὑπ' ἐνίων δὲ βόρασσος. Pro quo Βόρασσος paulo post scriptum βούρασσος in Ald. Ed., Ποιεῖ πρὸς ὅσα καὶ ὁ βούρασσος." H. Steph.

"* BOYPIΔIA, Genus salsamenti. Trall. 12. p. 237." Edd.

"BOYPPINA, Burrhina: Fons in insula Co, fluens e petra quadam longe spectantibus narem bovis præferente. Meminit Theocr. et Eust. in D. P. ubi simpl. ρ scribitur." H. Steph. "Βούρινα, ad Diod. S. 2, 299." Schæf. Mss.

"BOYPTYXOS, Hesychio ἰχθὺς κητώδης: forsitan a bubulo aut magno rostro. Infra Βρίγκος quoque est Cetaceus piscis." H. Steph.

"BOYΣH, Hesychio δούλη, Serva, Famula. Βουσία, vide ap. Eund." H. Steph.

"BOYTHΞ a Cydoniatis dicitur ὀρίγανος, Hes." H. Steph.

"* BOYΦOS s. Βούφον, Avis dicta Bos taurus. Lex. Ms. Bibl. Par. 2408." Bast. Ind. Scap.

"BOYNIA, Cretensibus est αὔλιος θύρα, Hes." H. Steph. "Valck. Adoniaz. p. 352." Schæf. Mss.

"BOOTEIN, Laconibus est ἀροτριᾶν, ὅτε ὁ Ὀρίων δύνῃ, teste Hes. Simpliciter pro Araie, s. Junctis agitatique bobus arare, Hesiod. accipit, cum E. [391.] jubet γυνὸν σπείρειν, γυνὸν δὲ βοωτεῖν. Ubi tamen Proclus βοωτεῖν accipi posse ait non solum pro ἀροτριᾶν s. βοηλατεῖν, sed etiam pro βοὺς βόσκειν." H. Steph. "Jacobs. Anth. 9, 48." Schæf. Mss.

"BPABYAA, τὰ, Schol. Theocr. esse scribit τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἡγουν Δαμασκηνα, Pruna Damascena: ut Suid. quoque τὰ καλούμενα Δαμασκηνα. Clearchus ap. Athen. [80.] dicit Rhodios et Siculos βράβυλα nominare τὰ κοκκύμηλα. Theocr. certe ita vocavit 7, [146.] "Ὀρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασε: [12, 3.] "Ὅσπον ἔαρ χειμῶνος, ὅσπον μᾶλον βραβύλοιο" Ἀδίων. Quos duos li. Athen. quoque ibi affert, addens et hæc, hoc ἀκρόδρυον esse quidem μικρότερον τῇ περιφορᾷ τῶν κοκκυμήλων, τῇ δ' ἐδωδῇ τὸ αὐτὸ, πλὴν δριμύτερον. Ibid. e Seleuci Γλώσσαις refert, Βράβυλα, ἡλα, κοκκύμηλα, μάδρυα, eadem esse: ac τὰ μάδρυα quidem dici veluti μαλόδρυα: τὰ βράβυλα autem dicta quod sint εὐκόλεια et τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα: ἡλα autem, veluti μῆλα, teste Demetrio Ixione in Ἑτυμολογίᾳ. Eadem propemodum ex Athen. referunt Suid., Etym., Eust., ap. quos notandum est scribi Βράβηλα per η in penult.: existimantes procul dubio sic nominata, quod sint τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα ἡλα, i. e. μῆλα: sed eam scripturam non usquequaque veram esse, Theocr. verba docent. At Βράβυλος Hesychio est εἶδος φρυγῶν κακοῦ, Plin. quoque 27, 8. brabylam plantis annuere videtur, Brabylla spissandi vim habet, cotonei mali modo: nec amplius de ea tradunt auctores." H. Steph. "Aretæus 4, 2. βράβυλα ἄγρια." Edd. "Βράβυλον, Valck. Theocr. x. Id. p. 122. Casaub. ad Athen. 101. Βράβυλος, Palladas 21." Schæf. Mss.

"BPAGOΞ, Hesychio ἔλος, Palus." H. Steph.

"BPADAMANOTHΞ, Æol. pro Παδάμανθος." H. Steph.

"BPAΘY, σινε Βράθys, Herba quæ Sabina s. Sa-

vina dicitur Lat. : Gr. alio nomine Βάραθρον, Βάρον, Βάρυτον, ut est ap. Diosc. 1, 105. et ap. Apul. de Nomin. et Virtut. Herb. Quidam et βόραθρον vocari ajunt. Plin. 24, 11. Herba Sabina, Brathy appellata a Gr., duorum generum est : altera tamarici similis folio, altera cupresso. Quare quidam Creticam cupressum dixerunt." H. Steph. "Gl. Βράθυ· Herba Savina. Juniperus Sabina Linn. Vide Schneider. Lex." Edd. "Ad Diod. S. 1, 161." Schæf. Mss.

"BPAKAAON, Hesychio ῥόπαλον, Fustis." H. Steph.

"BPAKANA, Eid. ἄγρια λάχανα, Sylvestria olera. Suidæ ἄγρια καὶ * δύσπλυτα λάχανα." H. Steph. "Athen. 316. Lucian. Lexiph. 525." Edd. "Δυσβράκανον, Cratinus usurpavit pro δυσκατανόητον s. δυσνόητον, δυσχερὲς, Hes. et Suid. : quoniam sc., inquit, βράκανα sunt ἄγρια λάχανα [καὶ] * δύσπλυτα." H. Steph. "Schneider. Lex." Edd. "Βράκανα, ad Lucian. 2, 323." Schæf. Mss.

"BPAKES, Hesychio ἀναγυρίδες, Bracæ." H. Steph. " * Βράκαι, Epiphan. Hær. 59, 11." Routh. Mss. "Non solum Βράκες, tanquam a sing. Βράξ, sed et Βράκαι vel Βράκκαι, quod latet in Βαρακάκαι ap. Hes., ubi v. nott." Schweigh. Mss.

"BPATAXOYΣ, Hes. dici tradit τοὺς βατράχους, per metathesin." H. Steph.

"BPAYKAS, Hes. esse ait ἀκρίδας, Locustas." H. Steph.

"BPAXYAH, Oppidum Cretæ : cujus Civis, Βραχυλαῖος." H. Steph.

"BPETTANOI s. Βρετταννοί, Populi quidam ad Oceanum insulares : quorum regio Βρεττανία s. Βρεττανία dicitur, et Βρεττανίς νῆσος, a nonnullis etiam Πρετavis, per π. Latini Britannos dicunt et Britanniam. Ab his et Βρεττανική herba quædam ap. Diosc. 4, 3. Plin. 25, 3. ubi et nominis rationem affert." H. Steph. "Βρεττανος, Herodian. 3, 21. 22. 47. Strabo 178. 306. Βρετταννίς, Athen. 273. Βρετταννία, Diod. S. 209. Herodian. 2, 48. 49. 3, 20. 24. 46. Βρεττανικός, Diod. S. 4. 120. 208. 209. 218. Polyb. 3, 57. Strabo 175. 190. 297. 304." Edd.

"BPETTIA, ab Hes. et Etym. exp. μέλαινα et βάρβαρος : addentibus sic denominatam ἀπὸ τοῦ Βρεττίων ἔθνους : ac quantum ex Etym. conijcere est, est epitheton picis. Brutiam picem appellat Plin. 16, 11. ubi etiam describit qua re ab alia pice differat : τῶν Βρεττίων autem mentio facta paulo ante in Βρεντίσιον : quos Plut. vocat Βρεντίους." H. Steph. "Βρέττιοι, Jacobs. Anth. 6, 416. ad Diod. S. 2, 93. 398. 514." Schæf. Mss.

" * BPEXOY, supra p. ccxiv. a. In Saraceni Ed. est Βρεχού." Edd.

"BPHSSAI, Hesychio βῆσαι. Βρησσαῖος, Eidem ὁ Διώνυσος, forsitan quoniam τὰς βρήσας, ἡγουν τὰς βῆσας, amat, ut αἱ Βασσάραι quoque ἀπὸ τῶν βασσῶν, ἥτοι βησσῶν, denominari putantur." H. Steph.

"BPIAN, Hes. esse dicit τὴν ἐπ' ἀγροῖς κώμην. Cf. quæ e Steph. B. et Strab. annotarunt VV. DD. ad Hes. Adelungius Mithrid. 2, 50. huc refert vocab. Brica vel Briga, in quod desinunt plura nomina urbium Celticarum." Schweigh. Mss.

"BPIFKOS, Brincus, Hesychio ἰχθὺς κητώδης, Piscis cetaceus, i. e. E cetorum genere." H. Steph. "Vide Ἀνωδόρκας, Βούρυνγος, Οὐρανοσκόπος. Athen. 403." Edd.

"BPINAEIN, Hesychio θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν, Irasci, Irritare." H. Steph. " * Βρινδίω, ad Lucian. 1, 369." Schæf. Mss.

"BPINNIA, Hesychio τὰ ἄρνεα κρέα, Agninæ carnes." H. Steph.

"BPIΞ, Eid. θριδακίνη : pro quo supra βρένθιξ, item eldos ἄνθους : aliis autem περιστερεών, teste Eod. || Item Bpiz dicitur ὁ Φρύξ : unde Bpizyes Eid. sunt οἱ Φρύγες. Steph. B. Macedonice Bpizyas dici τοὺς Φρύγας ait, et Bpizian τὴν Φρυγίαν : ab Herodiano et Bpizantaras nominari : ap. Herod. vero 7. Bpizyas esse Gentem Thracicam. Rursum, Hes. teste, Bpizyes sunt nonnullis Φρύγες, nonnullis βάρβαροι, aliis σολοικιστάι. Juba autem tradit Bpiza a Lydis dici τὸν ἐλεύθερον. Apud Plut. vero p. 1838. meæ Ed. Brutus τοὺς στρα-

τευομένους οἰκέτας Bpizyas ὠνόμαζεν." H. Steph. " * Bpizyó, Etym. M. 308, 32." Wakef. Mss.

"BPIOΣ, Pes gallinaceus a Democrito dicitur." H. Steph.

"BPISAI, Nymphæ : a quibus ὁ Διώνυσος dicitur Bpizaios : putantur autem βρίσαι dictæ παρὰ τὸ βρίσαι καὶ κατακοιμίσαι καὶ * καταβανκαλίσαι αὐτόν, ὥστε ἐπιθῆναι αὐτόν. Plura vide ap. Etym." H. Steph.

"BPISΣOΣ, Brissus : Echini marini genus ap. Aristot. H. A. 4. cujus mentio ap. Athen. quoque 2. Pro eo ap. Hes. scriptum βρύττος." H. Steph.

"BPOAΓXOΣ, Hesychio βάτραχος : pro quo supra βριαγχόνην habuimus." H. Steph.

"BPOSSOMOS, Hesychio βραχύτερος, Brevior. Dicitur et Βράσσων." H. Steph.

"BPOTAXOΣ, Ion. ὁ βάτραχος dicitur, καὶ ὑπερβίβασμόν et τροπήν τοῦ α, teste Etym. qui Aristoph. et Xenophanem auctores citat. Dicunt et βάτραχον iidem Iones, ac inter eos Hippocr." H. Steph. "Βροταχος, Aristoph. Fr. 286." Schæf. Mss.

"BPOTOKEPHN appellavit τὸν κουρέα Alexarehus Uranopolis conditor, qui διαλέκτους ἰδίαις εἰσήνεγκε, teste Athen. 3. Ad verbum sonat, Mortalium tonsor : ὁ τοὺς βροτοὺς κείρων." H. Steph.

"BPOYKOΣ, Ionibus ἀκρίδων εἶδος, Species locustarum, teste Hes. qui etiam addit, Cyprios Viridem locustam vocare βροῦκαν : Τarentinos autem, ἀπτελέβον : alios, ἀρουραῖαν μάντιν. Apud Suid. scriptum βροῦχος per χ, expositumque κάμπη, Eruca. Scriptum itidem per χ ap. Etym. et Lex. meum vet. Sed ab iis rectius esse dicitur εἶδος ἀκρίδος, ac derivatur παρὰ τὸ βρύκειν τὸ ἐσθίειν, pleonasmo τοῦ ο et τροπή τοῦ κ, quasi βρύκος : non absurde : nam et μάσταξ σιτοβόρος a Nicandro [Θ. 802.] vocatur, παρὰ τὸ μαῖσθαι : referente et Clitarcho, Ampraciotarum dialecto μάστακα appellari τὴν ἀκρίδα. Vide et Ἀπτελέβος." H. Steph. "Gl. Βροῦχος· Bruchus. Theophr. 474. Heins. ubi βαρούκτους." Edd. "Βροῦχος, Heyn. Hom. 5, 595." Schæf. Mss.

" * BPOYΛON, Juncus, Schol. Lycophr. 665. Vide Βρύλλον." Edd. "T. H. ad Aristoph. Π. p. 221." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 5, 125." Wakef. Mss. "Schol. Cod. Schellersh. ad Theocr. 1, 33. Σχοῖνω, τῷ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρούλλω. Recte. Hinc emenda Schol. editum, qui habet βρύλλον, nisi scripsit * Βρύελλον : vide Cang. Glossar. 228." Creuzer. Meletem. e Disc. Antiq. 1, 85.

"BPOYNOΣ, Hesychio ἐνεὸς ἢ μαινόμενος, Mutus, Furens. At Βρονλός, Eid. est πονηρὸς, Malus, Improbis : pro quo supra Bpizós." H. Steph.

"BPOYΞ, Eid. est τράχηλος, βρόγγχος, Collum, Guttur." H. Steph.

"BPOYTIAEΣ, Suida teste, Mulieres sunt quædam sic nominatæ, veluti σιβύλλαι καὶ προφῆτιδες : omnes autem τὰς ἐνθουσιώσας vocabant σιβύλλαι, Numine afflatas et futura prædicentes." H. Steph.

"BPOYTOS, ap. Hes. legitur, ac dicitur esse πόμα ἐκ κριθῶν, Potio ex hordeo : pro quo infra Βρότος s. Βρύτον. Apud Rom. autem βροῦτος sonat ὁ ἡλίθιος : ap. quos et Nom. propr. est." H. Steph.

"BPOYXENΣ, teste Hes. Æolenses dicunt pro βραχέως, συντόμως, σαφῶς." H. Steph.

"BPYANION, Hesychio μετεωριζόμενος καὶ * κορωνών." H. Steph.

"BPYΔAKIZEIN, Hesychio ἐκτείνειν, Extendere." H. Steph.

"BPYOAKEΣ, Hesychio χιτῶνες * βομβύκνοι, Tunicæ bombycinæ. At Βρυτιγγολ, Eid. simpliciter χιτῶνες, Tunicæ." H. Steph.

"BPYAΛON, Juncus, σνοῖνος. VV. LL. e Schol. Theocr." H. Steph. "Gl. Βρύλλα· Sirpi, l. Scirpi. Vide Βροῦλλον." Edd. "Schol. B. Pind. 6, 74." Wakef. Mss.

"BPNΘAΛAON, Hes. exp. * βούσμα, Scaturiginem. Infra sine p." H. Steph.

"BPYΣTAI, Hesychio κρημνοί, et πόλεις κρημνώδης." H. Steph.

"BPYTANA, Idem exp. κονδύλους." H. Steph.

"BPTYEA, Athen. 2. ab Atheniensibus vocatæ scribit quæ suæ ætatis homines στέμφυλα nominarent,"

ī. e. τὰ ἐκπίεσματα τῆς σταφυλῆς: et h. v. factam esse παρὰ τοὺς βότρους: quia sc. sunt βοτρυῶν ἐκπίεσματα. Eadem ex eo refert Eust. p. 1963. Apud Suid. in Ms. etiam Cod. habetur Βρύτια, exponiturque itidem τὰ τῆς σταφυλῆς πίεσματα ἃ τινες στέμφυλα λέγουσι. Apud Hes. vero genino τ et paroxytonos Βρυττία, qui βρυττία cum et ipse esse dixisset στέμφυλα, addit, quosdam velle esse εἶδος σκορόδου, Speciem allii." H. Steph. "Schneider. Ind. R. R. Scriptt." Edd. "Phrynich. Ecl. 180." Schæf. Mss. "Geop. 1, 489." Wakef. Mss.

"ΒΡΥΤΙΧΟΙ, Hesychio βάτραχοι μικροὶ ἔχοντες σὺράς, Ranæ parvæ caudatæ." H. Steph.

"ΒΡΥΤΟΝ, τὸ, σινε Βρύτος, ὁ, Genus potionis ex hordeo, Vinum hordeaceum, Cervisia. Athen. enim 10. τὸν κριθινὸν οἶνον a nonnullis vocari βρύτον ait, nimirum Æschylo, Sophocle, Archilocho. Idem ibid. ex Hellanico tradit ἐκ ῥιζῶν quoque κατασκευάζεσθαι τὸ βρύτον, quippe qui sic scribat, Πίνουσι δὲ βρύτον ἐκ τῶν ῥιζῶν, καθάπερ οἱ Θοῤῃκες ἐκ κριθῶν. Ibid. Hecateus Præonas dicit πίνειν βρύτον ἀπὸ κριθῶν: ut Theophr. quoque H. P. 4, 10. Ἐν βρύτῳ τῷ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἐψουσιν, In bryto hordeaceo decoquunt. Rursum Athen. ibid. et πῖνον vocari dicit hunc κριθινὸν οἶνον. Eust. vero inter hæc poni ab eo hoc discriminis ait, quod τὸ πῖνον fiat ex hordeo duntaxat, ὁ βρύτος vero e radicibus etiam. Porro masc. τὸν βρύτον Sophocles dicit, neutr. ipse Athen. τὸ βρύτον, ut τὸ πῖνον. Apud Hes. habetur Βρύττιον, πόμα ἐκ κριθῆς. Apud Gazam Gramm. 3. Βρύτειον etiam, itidem pro Potione hordeacea. || Βρύτον, Hesychio est etiam ζῶον ὁμοίον κανθάρω: a quo fieri βρύτινον πῆνισμα dicit, quod a nonnullis *βομβύκινον nominari. Affert et hunc e Μαλθακοῖς, Cratini puto, senarium, Ἀμοργὸν ἐνδον βρυτίνην νῆθειν τινά: dicensque Comicum ibi alluisse πρὸς τὸ πῆνισμα τὸ βρύτινον, mox etiam βρυτίνην exp. βυσσίνην." H. Steph. "Barker. ad Etym. M. 732-6." Edd. "Βρύτον, Thom. M. Add. ad 535. Jacobs. Anth. 6, 177. 12, 390. Toup. Opusc. 1, 230. Βρύτος, Brunck. Soph. 3, 451." Schæf. Mss.

"ΒΡΥΤΟΝΙΑ, Eod. teste, est Radix quædam sic vocata." H. Steph.

"ΒΡΥΤΤΑΙ, Eid. τὰ λεῖψανα, Reliquiæ." H. Steph.

"ΒΡΥΤΤΙΑ, vide Βρύτεια. Apud Diosc. 1, 98. est et Βρυττία πίσσα, quam alii Βερττίαν vocant, Lat. Brutiam." H. Steph.

"ΒΡΥΤΤΟΣ, Hesychio ex Aristot. referente, est εἶδος ἐχίνου θαλασσίου, Species echini marini. Supra Ἀμβρυττος, et Βρίσπος. At Βρυττὸν Idem esse dicit πᾶν τὸ ἐκ τρυφῆς ποτόν: nisi potius βρύτον scr., et κριθῆς." H. Steph.

"ΒΡΥΧΑΝΑΙ, Hes. exp. σάλπιγγι καμπύλῃ, Tubæ incurvæ: qualis est Lat. Lituus et Buccina. Ovid. cava buccina sumitur illi Tortilis in latum, quæ turbine crescit ab imo. Forsan igitur βρυχάνα est ἡ βυκάνη." H. Steph.

"ΒΡΥΧΙΣ, Hesychio κλῆμα, Palmes." H. Steph.

"ΒΡΥΧΟΣ, Hesychio Fluvius circa Pallenem." H. Steph.

"ΒΥΒΑ, Etym. e Sophrone affert pro μεστὰ, καὶ πλήρη, καὶ μεγάλα: Conferta, Plena: procul dubio e βύω signif. Confercio. Infra Βυζός." H. Steph. "Ad Athen. 131." Edd.

"ΒΥΒΑΙΝΟΣ οἶνος, Suidæ ὁ ἐκ Βύβλου πόλεως: pro quo supra Βίβλινος et Βίμβλινος: ubi et aliam nominis rationem attuli." H. Steph. "Herod. 2, 37. 7, 25. Joseph. A. J. 2, 9, 4. 19." Edd.

"ΒΥΔΟΙ, οἱ μουσικοὶ, ἢ κροῦμά τι, Hes. e Soph. Cretensibus." H. Steph. "Hes. *Βίδην" εἶδος κροῦματος. Σοφοκλῆς Ἀκρισίω. "Ὀστ' ἐπιψαλεῖν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν." Ἄλλοι, *Βίδυν." Edd. "Brunck. Soph. 3, 507." Schæf. Mss.

"ΒΥΖΑΝΤΕΣ, ap. Hes. exp. πλήθοντες. Sed metuo ne perperam pro βύζοντες, a them. βύζω. Alioqui Βύζαντες et Βυζάντιοι sunt Libyæ populi, qui a recentioribus Βυζαντινοὶ appellantur, teste Steph. B., ap. quem vide et alia. Βύζαντες et Βυζάντιοι dicuntur etiam Qui Thracicum Byzantium incolunt, quod postmodum Κωνσταντινούπολις et Νέα Πώμη mutato nomine dictum fuit. Unde fem. Βυζαντίας

et Βυζαντίς [Anthol.] dicitur pro Βυζαντιακῇ s. Βυζαντιανῇ s. Βυζαντεια, possessive, ut fusius docet idem Steph." H. Steph. " *Βυζαντιακός, ἡ, ὄν, Strabo 187." Edd. " *Βυζάντιον, Bast. Specim. p. 32. Βυζαντίας, Christod. Ecphr. 410. 413. Athlet. Stat. 62. Agathias 41. Leontius 6. Monum. Byz. 26. Constant. Manass. p. 88. Meurs. 92. *Βυζαντόθεν, Constant. Manass. p. 142. Meurs. 143." Schæf. Mss.

"ΒΥΖΑΝΤΙΑ, Hesychio εἶδος ὀρμιᾶς." H. Steph.

"ΒΥΘΑΛΟΝ, Hesychio βύσμα: pro quo supra βρυθαλλόν." H. Steph. "Et *βρύσμα." Edd.

"ΒΥΚΑΝΗ, ἡ, Buccina. Suidæ ὄργανον μουσικόν: qui Mosen dicit βυκάνην ἐξ ἀργύρου εὐρεῖν. Supra βρυχάνα pro Eod. INDE Βυκανίζω, Buccinam inflo, Buccina cano, [Gl. Buccino.] Lat. Buccinare. Varro, Cum buccinatum est. Hinc VERBALE Βυκανιστής, ὁ, Buccinator, Dionys. H. Apud Polyb. vero legitur ΕΤ Βυχανίτης, haud scio an sine mendo: 2. p. 28. sub fin. Ἀναρίθμητον γὰρ ἦν τὸ τῶν βυχανιτῶν καὶ σαλπικτῶν πλῆθος: quibus dicit, Ἄμα πᾶν τὸ στρατόπεδον *συμπαιανίσαι." H. Steph. "Βυκάνη, Polyb. 12, 4, 6. 15, 12, 2. *Βυκανητής, 2, 29, 6. n.: 14, 3, 6. n.: 30, 13, 11. n.: Appian. B. A. 7, 41, 56. *Βυκάνημα, τὸ, B. P. 8, 21, 11. Leguntur et *Βυκανάω, et *Βυκανιστήριον, τὸ, teste Schneider. Lex.: qui et in v. Ἰβύζω e Suida affert *Βυκανητός. *Βυκανισμός, ὁ, Nicomach. Music. p. 35. *Ἐμβυκανάω, Dionys. H. 2, 9." Edd. "Βυκάνη, 1, 253." Schæf. Mss.

"ΒΥΚΗΗΣ, Hesychio ὑπνηλός. At Βυκνισαί, Eidem εἰκασταί." H. Steph.

"ΒΥΚΟΣ, Hesychio δασμοφόρος, Tributarius." H. Steph.

"ΒΥΚΧΙΣ, Æolicum nomen a Βάκχος, ut βυθίς a βάθος, teste Etym., qui tamen non exp." H. Steph.

"*ΒΥΑΑΡΟΝ, Scarabæorum genus, Epiphan. 1, 293." Edd.

"ΒΥΛΑΙΧΙΑΔΕΣ, Hesychio ραχίδες." H. Steph.

"ΒΥΝΕΥΣ, Hesychio *σκευασμάτιον κριθινόν, Compositio quædam ex hordeo: quæ aliis DICITUR Βύνη. Aetius enim 10, 29. βύνην esse dicit κριθὴν βεβρεγμένην, καὶ βλαστήσασαν, καὶ πεφρυγμένην μετὰ τῶν *γλωσσιδίων, Hordeum madefactum, quod germen emisit: deinde cum ligulis enatis tostum est. Coctores cervisarii hordeum ita præparatum Maltiam vocant, e qua τὸν βρύτον, s. τὸν ζύθον, aut τὸ πῖνον coquunt, quod Byrum vulgo nominant, voce fortassis e βρύτον corrupta. || Alioqui Βύνη dicitur etiam ἡ Λευκοθέα s. ἡ Ἰνώ, per syncopen pro *βυθοδύνη, s. per τροπήν pro δύνη, παρὰ τὸ εἰς βυθὸν τῆς θαλάσσης δύναι, teste Etym., afferente βύνης. *καταλέκτριαι αὐδήσεως. Sed addit, alios exp. etiam θαλάμη et πύκη ap. Lycophr. [107.] quarum exp. Hes. quoque meminit." H. Steph. "Gruner. de Zythi Confectione 69." Edd. "Ruhnck. Ep. Cr. 184. Callim. 1, 506." Schæf. Mss.

"ΒΥΝΝΕΙΝ, Hesychio τὸ ἐν τῷ στόματι κατέχειν τι." H. Steph. "Gl. *Βύννω. Boticio." Edd.

"Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 255." Schæf. Mss.

"ΒΥΞ, Eid. βυθός, Fundum maris." H. Steph.

"ΒΥΪΤΕΙΝ, Hesychio βαπτίζειν, Mergere: βυθίζειν." H. Steph.

"ΒΥΨΑΚΟΣ, Eid. βάτραχος, Rana." H. Steph.

"ΒΥΪΚΟΜΕΝΟΣ, Eid. πνιγόμενος, τραχηλιζόμενος, Qui strangulatur, Qui obtorto collo trahitur." H. Steph.

"ΒΥΡΜΑΚΑΣ, Idem dici tradit μύρμηκας, Formicas." H. Steph.

"ΒΥΡΜΟΣ, Eid. σταθμός, Stabulum: aut Pondus." H. Steph. "Jacobs. Anth. 8, 339." Schæf. Mss.

"ΒΥΡΣΙΝΗ, pro μυρσίνη dici tradit Hes." H. Steph. "Brunck. Aristoph. 3, 7. 21. ad Luciani. 1, 317. ad Herod. 367." Schæf. Mss.

"ΒΥΡΤΗ, Hesychio λύρα." H. Steph.

"ΒΥΣΤΑΓΑ, Hes. esse dicit πύγωνα: sed forsane scr. βύστακα, ut idem sit quod μύστακα. Antiphanes sane ap. Athen. [143.] dicit, βάδιζε ἐπὶ δειπνον εἰς τὰ φειδίτια. Ἀπόλαυε τοῦ ζωμοῦ, φέρεῖ τοὺς βύστακας, pro μύστακας, ut videbis in Μύσταξ." H. Steph. "Wytt. ad Plut. S. N. V. p. 25." Edd.

- "ΒΥΣΤΙΚΟΙΣ, Hes. exp. τοῖς ἐν θαλάττῃ βρόχοις." H. Steph.
- "ΒΥΤΑΝΑ, s. Βρύτανα, Hesychio sunt κόνδυλοι." H. Steph.
- "ΒΥΤΘΟΝ, Idem Hes. esse dicit τὸν ψάρα, Sturnum. Βυτθὸν autem, πλῆθος." H. Steph.
- "ΒΥΤΙΝΗ, Eid. λάγυνος vel ἄμῖς, Lagena vel Matula: Tarentinorum dialecto. Exp. etiam σταμνίον, Doliolum: βικίον." H. Steph.
- "ΒΩΒΟΣ, Hesychio πηρὸς, Mutilus, Mancus: qui et βωβούς affert pro χωλούς, Claudos." H. Steph.
- "ΒΩΒΥΖΕΙΝ, Eid. σαλπίζειν, vel potius Buccinare." H. Steph.
- "* ΒΩΔΩΝΑΙΟΣ, Heyn. Hom. 7, 285." Schæf. Mss.
- "ΒΩΚΑΘΥΝΟΝ, Hesychio βωκὸς, τρυφερὸς χιτών." H. Steph.
- "* ΒΩΚΚΑΛΙΣ, ἡ, Ælian. H. A. 13, 25." Edd.
- "ΒΩΛΑ, Dorice Cretenses dicunt pro βουλή, Consilium." H. Steph.
- "ΒΩΛΩΡΥΧΑ, a Laconibus vocari τὴν σὺν testatur Hes. nimirum παρὰ τὸ τὰς βώλους, ἦτοι τὴν γῆν, ὀρύσσειν. Solet enim rostro suo fodicare et vertere glebas ac terram." H. Steph. "Βωλώρυξ, Thom. M. 245." Schæf. Mss.
- "ΒΩΜΗΝΕΝ, Hes. exp. ὤμοσεν, Juravit. Forsan Æolicum habet pleonasmum τοῦ β pro ὤμηνεν: a them. ὀμαίνω, facto ex ὀμός." H. Steph.
- "ΒΩΜΙΝΑΣ, Hes. dici ait ἀναβάσεις, Ascensus, Acclivitates." H. Steph.
- "ΒΩΜΥΚΑΣ, ου, ὁ, dictus fuit olim ὁ Εὐρώτας fluvius, παρὰ τὸ βοδὸς μυκηθμὸν παραπλήσιον ἔχειν, ut tradit Lex. meum vet. Murmur itaque ejus, bovis mugitum imitabatur." H. Steph.
- "ΒΩΝΥΣΟΙ, Suidæ ἀποικοί, βουκόλοι, Coloni, Bulci." H. Steph.
- "ΒΩΡΘΙΑ, Hes. teste pro ὀρθία dicitur, Recta, Erecta." H. Steph.
- "ΒΩΝ Suid. Argivos vocare dicit τὴν ἀσπίδα, et βύρσαν pro βοῦν." H. Steph. "Wessel. Herod. 122." Schæf. Mss.
- "ΒΩΡΟΙ, Hes. et Suidæ ὀφθαλμοί, Oculi. At Βῶρος Iisdem est Nom. propr." H. Steph.
- "ΒΩΤΕΑΖΕΙΝ, Hesychio βάλλειν, Jacere vel Icere." H. Steph.
- "ΒΩΤΙΟΝ, Hesychio σταμνίον, Doliolum: quod supra Βικίον." H. Steph.

Γ.

- "ΓΑΑΘΟΝ, Hesychio ἡσσαν, Minus." H. Steph.
- "ΓΑΒΑΘΟΝ, Hesychio τρυβλίον: qui et Γάβενα esse dicit ὀξύβαφα, ἦτοι τρυβλία." H. Steph. "Vide Ducang." Edd.
- "ΓΑΓΑΤΗΣ λίθος, Gagates lapis: nomen habet loci et amnis Gagis Lyciæ, teste Plin. 36, 19. ubi fusius eum describit. De eod. multa Diosc. 5, 146. Orph. de Lap. [12.] Alex. Aphr. Probl. 1. 2. Quæst. 64. Unde autem Γάγαι dictus sit Lyciæ iste locus, vide ap. Etym." H. Steph. "Epiphan. adv. Hær. 51. p. 422. In Trall. Epist. de Lumbr. est Γαγάδος λίθος." Edd.
- "ΓΑΓΓΙΤΙΣ ἰάρδος, Nardus Gangitis, dicta a Gange fluvio, ap. quem nascitur, Diosc. 2, 6." H. Steph. "Vide Ἐγγαγγίς. Nicander Θ. 37. Γαγγίτιδα πέτρην. Strabo 1083. Γαγγίτιν λίθον. Arrian. Periplo p. 36. Δὲ οὐ φέρεται τό τε μαλάβαθρον, καὶ ἡ *Γαγγιτικὴ ἰάρδος, καὶ πινικὸν, καὶ σινδόνης αἱ διαφορώταται, αἱ *Γαγγιτικαὶ λεγόμεναι. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 284." Edd.
- "ΓΑΔΕΑΝ, Hesychio *γαίρειν, Gaudere, Lætari." H. Steph.
- "ΓΑΔΕΩ, Gratificor. Hes. enim Γαδεῖν exp. χαρίσασθαι. At Γαδεῶ Eid. est χαρὰ, Gaudium, Lætitia." H. Steph.
- "ΓΑΔΗ, Cista, Arca. Hesychio κιβωτός." H. Steph.
- "ΓΑΔΙΞ, Eid. ὁμολογία." H. Steph.
- "ΓΑΔΟΜΑΙ, Gaudeo, Lætor: vel Gaudio et lætitia afficior, Voluptate afficior, Delector. Idem enim Hes. Γάδεσθαι exp. ἡδεσθαι, afferens et Γάδωνται pro εὐφραίνονται." H. Steph.

- "ΓΑΔΟΣ, Piscis, qui alio nomine ὄνος dicitur. Ita enim Dorio ap. Athen. 7. "Ὄνος, ὃν καλέουσι τινες γάδον. Vide et Γάνδος paulo infra." H. Steph.
- "* ΓΑΖΙΤΗΣ οἶνος, a Gaza Urbe Phœniciæ. Trall. 12. p. 237." Edd.
- "ΓΑΘΕΥΔΟΝ, Hesychio ἐκ γῆς ῥέον." H. Steph.
- "ΓΑΘΙΑ, Eid. est *ἀλλαντία." H. Steph.
- "ΓΑΙΝΟΜΑΙ, i. q. ἀνύω. Hes. enim Γαίνερα exp. ἀνύει." H. Steph.
- "ΓΑΙΝΤΑ, Hesychio σπλάγχνα, Viscera: pro quo infra Γέντα." H. Steph.
- "* ΓΑΙΣΑΤΟΥΣ s. Γαισάτας nōminatos fuisse διὰ τὸ μισθοῦ στρατεύεσθαι memorat Polyb. 2, 22, 1. ubi vide quæ a Schweigh. annotata sunt. Polybii etymologia videtur ex ambiguitate nata, cujus rationem exp. DD. VV. ad Hes. v. Γαισός: nisi placeat id quod Adelung., (1, 59.) nescio quorum documento nisus, monuit, in reliquiis Celtici sermonis v. Gwes vel Gus signif. Militem mercenarium. Fuerint potius Gæsatī a Gæsis, quibus armati erant, nominati. Ac fuisse quidem γαῖσον origine Ibericum telum Athen. innuit, 273. cujus verba H. Steph. apponit v. Γαῖσα: sed et Celtas maxime usos esse hoc teli genere, satis constat: et Bascicā linguā hodiernum Gei signif. Hastam, Jaculum, Verutum, docuit idem Adelung. p. 60." Schweigh. Mss.
- "ΓΑΚΤΟΣ, Hesychio κλάσμα, Fragmentum." H. Steph.
- "* ΓΑΛΑΤΙΑ, Gl. Gallo-Græcia. * Γαλατικὸς, Diosc. 4, 48." Edd. " * Γαλάτης, Gallicus, Dionys. P. 74." Wakef. Mss.
- "ΓΑΛΑΤΜΟΝ, Hes. esse ait λάχανον ἄγριον, Olus sylvaticum." H. Steph.
- "* ΓΑΛΙΝΑΠΙΟΣ, Gl. Gallinarius." Edd.
- "ΓΑΛΙΝΘΟΙ, Hesychio ἐρέβινθοι." H. Steph.
- "ΓΑΛΙΟΣ, Hesychio παράδεισος, Hortus." H. Steph.
- "* ΓΑΛΛΑΡΟΣ, supra p. cxxxviii. b. "Verba, παρὰ Λάκωσι non pertinent ad h. l., sed aliunde irrepserunt. Forte referenda sunt ad articulum præcedentem, Γαλιώσης ἀκολασταίνουσης, et ponenda post ἀκολαστ." Kuster." Edd.
- "ΓΑΛΛΙΑ, Hesychio έντερα, Intestina." H. Steph.
- "ΓΑΝΔΑΝΕΙΝ, Hesychio ἀρέσκειν, Placere: pleonasmō igitur τοῦ γ pro ἀνδάνειν dicitur." H. Steph.
- "ΓΑΝΔΙΟΝ, Hesychio κιβώτιον, Arcula, Cistula." H. Steph.
- "ΓΑΝΔΟΣ, Eid. ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανουργός, Multa sciens, Versutus. Sed addit, quosdam scribere γάδος. Infra Γάσος." H. Steph.
- "ΓΑΝΔΩΜΑ, Eid. πυρὸς, Triticum." H. Steph.
- "* ΓΑΝΕΙΟΝ, τὸ, Ganeum: unde Γανίται, Ganeones, Hes. Schneider. Iud. ad R. R. Scriptt. 205." Edd.
- "ΓΑΝΗ, Siculi dicunt pro γυνή, Mulier." H. Steph. "Greg. Cor. 132. Brunck. ad Theocr. 5, 26. In Schneider. Lex. est γάνη." Edd.
- "ΓΑΠΕΛΕΙΝ, Hesychio ἀμελεῖν, Negligere: Vide Ἀπαλεῖν." H. Steph.
- "ΓΑΡΑΒΟΣ, Hesychio ὀλολυνγών." H. Steph.
- "ΓΑΡΓΑΙΠΕΙΝ, Eid. λάμπειν, κινεῖσθαι, σπλάρειν: item πληθύνει, h. e. Splendere, quod et μαρμαίρειν dicitur, Moveri s. Vibrare, Palpitare: item Multiplicare. Signif. tamen neutr. potius πληθύνει s. πλήθειν, Plenum et refertum esse, Abundare: ut Cratin. [ap. Schol. Aristoph. A. 3.] Ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γάργαίρει πόλις, i. e. πλήθει. Et Sophro [ibid.] ἃ δὲ οἰκία τῶν ἀργυρωμάτων γάργαίρει. Itidem vero ET Γάργαρα ponitur ἐπὶ πλήθους: ut [Aristoph.] in Αἰμέναις, Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσα γάργαίρ' ἐστία. Et iu Βοηθοῖς Aristomenis, ἔνδον γὰρ ἡμῖν γάργαίρ. Et [in Ejusdem Μυθοῖς,] χρημάτων τε γάργαίρ. Itidem vero Aristoph. [A. 3.] ψαμματοσιγόνα γάργαίρ dixit pro ἀφάτως πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα, compositis duobus vocabb., quorum utrumque πλήθος denotat, uimurum ψαμματοσία et γάργαίρ. Sunt vero et qui Homericum illud κάρκαίρει, cum dicit, κάρκαίρει δὲ γαῖα πόδεσσιν, signif. velint τὴν πολλὴν κίνησιν τῶν ποδῶν, διὰ τὴν συγγένειαν τοῦ γ πρὸς κ: dicentes et τὸν καρ-

κίνων. Ita nominari diὰ τὸ πλῆθος τῶν ποδῶν. Hæc fere Aristoph. Schol. et Suid. in Ψαμμακοσιογάργα. Hesychio vero ET Γάργαλα sunt πλῆθος, πολλά. H. Steph. "Schneider. Lex. vv. Γάργαλα et Γαργαίρω." Edd. "Γαργαίρω, Toup. Opusc. 2, 301. Aristoph. Fr. 255. Γάργαλα, Toup. Opusc. 2, 162. Porson. Or. 856. Bruuck. Aristoph. 3, 58. 164.; Kuster. 117." Schæf. Mss. "Macrobian. 363. Suid. 3, 700. Γαργαίρω, Abundo, ibid." Wakef. Mss.

"ΓΑΡΓΑΡΑ, pro Multitudine excellenti positum, vide Γαργαίρω. Est alioqui et Urbs Troadis, quæ Γάργαρος quoque, ἡ, dicitur. At Γάργαρον, τὸ, Promontorium Idæ. Inde Γαργαρεὺς dicitur Civis ejus loci, et Γαργαρίς, ἡ, teste Steph. B." H. Steph. "Γάργαρον, ad Lucian. 1, 252." Schæf. Mss.

"*ΓΑΡΔΟΥΒΙΟΝ, si scriptura vera est, Etym. G. v. Κόλυξ." Dahler. Mss.

"ΓΑΡΓΑΡΤΑΙ, Hesychio λίθοι αὐτοφνεῖς." H. Steph.

"ΓΑΡΕΛΟΝ, Eid. γάρος καὶ ἔλαιον, Garum oleo mistum." H. Steph. "Gl. rectius: *Γαρέλαιον. Liquamen [ex] oleo." Edd.

"*ΓΑΡΚΟΣ, Zonar. vox incognita Stephano et Schneidero." Dahler. Mss.

"ΓΑΡΜΑΦΩΝ, Hesychio λευκότης, λαμπρότης: quo significatu et γάρος dicitur." H. Steph.

"ΓΑΣΟΣ, Hesychio ὁ ἀπατεῶν, ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανούργος, ex Hesiod. Θ. Supra Γάνδος pro eod." H. Steph.

"*ΓΑΥΣΑΠΟΣ, ὁ, et *Γαυσάπης, Lat. Gausapa, Gausape. Strabo 5. p. 334." Edd.

"ΓΑΥΣΟΝ, Hes. exp. σκαμβόν, στρεβλόν, Curvum, Tortuosum: ut Gal. quoque ap. Hippocr. κυρτόν. Patet vero ex ipso Hippocr. qui, cum de Fract. [765.] dixisset, Μηρὸς γανσός ἐστιν ἐς τὸ ἔξω μέρος ἢ ἐς τὸ ἔσω, καὶ ἐς τὸ ἔμπροσθεν μᾶλλον ἢ ἐς τοῦπισθεν, subjungit mox, Ἐς ταῦτα τοῖνυν τὰ μέρεα καὶ διαστρέφεται ἐπὶ μὴ καλῶς ἡτρεῦνται: aperte indicans τὸ γανσὸν idem esse ac τὸ διεστραμμένον, Perversum ac intortum: atque adeo ὁ μηρὸς, inquit ibi Gal., οὐκ ἀκριβῶς ἐστὶν εὐθύς, ἀλλὰ εἰς τὸ ἔξω κυρτότερος, ὥσπερ καὶ κατ' ἐναντία μέρη κοιλότερος: ut Hippocr. rursum de Artic. Μηροὶ φύσει γανσοὶ πεφύκασι. Ex eod. Hippocr. babes compar. γανσότεροι supra in Βλεσός. Ceterum annotat Gal., vocem illam uon esse usitatam Græcis, ideoque ambiguum esse debeatne ὀξύνεσθαι, an *προπερισπᾶσθαι: quosdam enim dicere προπερισπᾶσθαι secundum analogiam, ut καῦσος, μαυρός, γαῦρος: alios autem, ὀξυτονεῖσθαι, quoniam omnia bisyllaba, quæ πάθος denotant, oxytonas proferuntur, ut χλωδός, λαρδός, στρεβλός, κυρτός, βλαισός, ραιβός: nec vero bisyllaba tantum, sed etiam omnia fere τὰ κατὰ πάθη λεγόμενα, velut ἀρθριτικός, πλευριτικός, ἡπατικός, et similia. Quorum opinio mihi sane probabilior videtur: ipse vero non referre ait utro accentu proferatur, ac cum ὀξυτονεύειν esse *ὀξυτονητέον, cum προπερισπᾶσι *προπερισπαστέον. Est porro hinc VERB. Γανσώω, Γανσὸν reddo, Incurvo, Intorqueo. Hes. γανσῶσαι exp. non solum κάμψαι, sed etiam προσελάσαι." H. Steph. "Cocchii Chirurg. Vett. 50. Εἰς τοὺτους γὰρ τόπους φυσικῶς γεγαύσονται." Edd.

"ΓΕΙΘΟΝ, Hesychio ἐνδυμα, Indumentum." H. Steph.

"ΓΕΛΕΙΝ, Hesychio λάμπειν, ἀνθεῖν, forsan a γέλα." H. Steph. "Wessel. Diss. Herod. 165. ad Herod. 404." Schæf. Mss.

"ΓΕΛΛΙΖΕΙΝ, Hesychio γαργαρίζειν: at Γελλιζαί, συνειλησάι." H. Steph. "Thom. M. 180." Schæf. Mss.

"*ΓΕΝΤΑ, Hesychio κρέα, σπλάγχνα, Carnes, Viscera. Nicander A. [62. 554.] Ἀλθαίνει καὶ γέντα σὺνός. Sic Callim. Γέντα βοδὸς μέλδοντες. Ubi exp. etiam Artus, μέλη." H. Steph. "Lat. Venter e Gr. *Γέντερ. Schneider. Lex." Edd. "Callim. 1, 545." Schæf. Mss.

"*ΓΕΝΤΙΑΝΗ, ἡς, ἡ, Gentiana: Herba insignis amaritudinis: denominata a Gentide s. Gentio inventore, teste Diosc. 3, 3. Plin. 25, 7. Rursum Diosc. 2, 12. dicit γεντιανίς ρίζης, Gentianæ radicis." H.

Steph. "Gentiana Lutea Linnæi." Edd.

"ΓΕΡΑΔΟΣ, Hesychio αἰγιαλός, Littus." H. Steph.

"ΓΕΡΑΝΟΣ, a Cyrenæis vocatur ὁ ὄμβρος, Imber: παρὰ τὸ τὴν ἔραν, i. e. τὴν γῆν, ραίνειν, ut Etym. tradit ex Herennio Philone." H. Steph.

"ΓΕΡΓΕΡΟΣ, Hesychio βρόγχος: pro quo et γαργαρεὺς dicitur." H. Steph.

"ΓΕΡΗΝΙΟΣ, ὁ, Nestoris epith., Il. B. γερήνιος ἱππότης Νέστωρ. Exp. a nonnullis ἐντιμος, γέρων παρὰ τὸ γέρας. Alii vero Γερήνιον dictum volunt a Gerena s. Gereno oppido, in quo profugus fuit educatus: unde et Hesiod. Κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος νείας ἐσθλοῖς Ἐνδεκα δωδέκατος δὲ γερήνιος ἱππότης Νέστωρ. Ξεῖνος ἔων ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοισι. Et rursum, Νέστωρ οἷος ἄλυσεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνω. Plura super hac re Eust. et Strabo." H. Steph. "Wassenb. ad Hom. p. 59. 68. Heyn. Hom. 4, 260. 7, 177." Schæf. Mss.

"ΓΕΡΥΝΟΣ, Stephano B. in Βιβυνία, ὁ μικρὸς βάτραχος, Parva rana, Ranunculus. Idem ranunculi γυρῖνοι etiam dicuntur: ab Ionibus autem Γερῖνοι, teste Eust." H. Steph. "Γέρννος, Nicander A. 561. Θ. 621." Wakef. Mss.

"ΓΕΡΥΣ, ET Γερύτας, Hesychio γέρων, Senex." H. Steph.

"ΓΕΡΩΑ, Hesychio γεροντία: vel potius γεροντεία." H. Steph. "*Γερωία, Valck. Adoniaz. p. 292.; ad Rov. 72." Schæf. Mss.

"ΓΕΡΩΝΙΑ, Laconibus et Cretensibus est γεροντία, teste Hes. Apud Aristoph. quoque Λ. [980.] pro γερωχία, quod in vulg. Edd. legitur, quidam repouunt γερωνία: Πᾶ τῶν ἁσανῶν ἐστὶν ἡ γερωχία Ἦτοι πρυτάνεις; λω τι μυθίζαι νέον. Quo in l. illud γερωνία, s. γερωχία, idem esse videtur quod γερονσία, Senatus, Seniorum concilium." H. Steph. "Brunck. habet *Γερωσία." Edd. "Valck. ad Rov. 72." Schæf. Mss.

"*ΓΙΖΙΡ, alii *Ζίγρι, Genus cassiæ, Diosc. 1, 12." Edd.

"ΓΙΣΧΥΝ pro ἰσχύον dici tradit Hes. Itemque Γιτέα pro ἰτέα. Pleonasmus igitur in bis est τοῦ γ, ut et in aliis." H. Steph. "In Cod. Ven. ἡσυχὴν et ἑτέα leguntur." Edd.

"ΓΛΑΖΕΙ, Hesychio περύσσεται, κέκραγε, Alas explicatas qualis, Clamat s. Vociferatur." H. Steph. "Pind. ap. Schol. Theocr. 1, 2. μέλος. Unde *Γλαγγάζω, Hes. et Cyrill. Lex. i. q. κράζω et κλαγγάζω." Edd.

"ΓΛΑΜΑΤΑ, Hesychio ἀστράγαλοι, Tali." H. Steph.

"*ΓΛΑΜΙΑ, πό κρήτες. Hes. Cod. Ven. At Musurus, πόλις Κρήτης. Glossa, ni fallor, ad Cretenses pertinet, atque ita interpungo: Γ. πόλις, Κρήτες." Schow." Edd.

"*ΓΛΑΣΣΩΝ, Zonaræ μωρός, ἀνούστατος. Ignota vox Lexicis, præter Phav., qui Nostrum sæpissime ante oculos habuit. Tittm. Imo satis nota est: vide H. Steph. v. Γράσος." Edd.

"ΓΛΑΥΝΟΣ, teste J. Poll. 7. εἶδος χιτῶνος." H. Steph.

"ΓΛΕΦΑΡΑ, Eust. Dorice pro βλέφαρα dici tradit. Hes. vero exp. non solum βλέφαρα, sed etiam ὀφθαλμοί." H. Steph. "Koen. ad Greg. 17." Schæf. Mss.

"ΓΛΗΝΩΤΑ, Hes. exp. πονηρά, Mala." H. Steph.

"ΓΛΙΑ, Suidæ κόλλα, Gluten s. Glutinum: itidemque Etymologo et Eust. Hesychio vero Γλοία est κόλλα." H. Steph.

"ΓΛΙΝΗ, Suidæ et Eust. ῥύπος, Sordes: pro quo et γλοιός. Etym. habet γλίνα." H. Steph. "Pseudo-Herodian. Partitt." Edd.

"ΓΛΙΝΟΝ, a quibusdam vocari τὴν πεδινὴν σφένδαμνον, tradit Theophr. H. P. 3, 11. Ubi quidam Codd. γλεῖνον habent, ut in Basil. Ed. margine annotatur: quam scripturam Gorr. quoque secutus, Γλεῖνος, inquit, est Genus aceris campestre, præcipuo candore ac crispum. Sunt qui Gallicam interpret. ut Theod. Gaza." H. Steph.

"ΓΛΙΟΝ, Hesychio εὐτονον, ἰσχυρόν: itidemque Eust." H. Steph.

"ΓΛΙΟΝ, Ludol. Etym. enim γλιῶσαι esse dicit

τὸ παίζειν. Apud Hes. vero Γλιᾶται, παίζει, ἀπατᾶ. Et rectius forsā : quia et ap. Eust. legitur γλιᾶσθαι, τὸ παίζειν ἢ προθυμεῖσθαι." H. Steph.

"ΓΛΙΤΤΟΝ, τὸ, Sordes ex ablutione manuum, pedum, aut totius corporis. Eust. enim tradit τὸ ἀπόλουμα a quibusdam nominari γλίττον, afferens hæc e Lexicographo quopiam verba, Γλίττον, ὃ ἐν ταῖς ἐμβάσεσι γινόμενος ῥύπος. Hes. vero oxytonos habet γλιττόν· γλοιόν." H. Steph.

"ΓΑΥΚΙΝΝΑΣ, Hesychio διὰ γλυκέος οἶνου πλακοῦς, Placenta e vino dulci, s. subacta et condita vino dulci. Apud Athen. 14. simplici ὡς scriptum γλυκίνας, ibique e Seleuci Gll. esse dicitur ὃ διὰ γλυκέος καὶ ἐλαίου πλακοῦς, ap. Cretenses." H. Steph. "Valck. Adoniaz. p. 397." Schæf. Mss.

"ΓΑΥΚΚΑ, Hesychio ἡ γλυκύντης, Dulcedo. Idem ET Γλυκὸν affert pro γλυκῦ, Dulce." H. Steph.

"ΓΑΥΚΥΦΑΙΟΝ, Cretensibus τὸ ἐρυθρόδανον, Hes." H. Steph.

"ΓΑΥΣΣΩΝ, a γλυκίων pro γλυκύτερος dicitur, ut βράσσων a βραδίων pro βραδύτερος, teste Etym. : afferente ex Aristoph. γλύσσονα σύκα, Dulciores ficus." H. Steph. "Fr. 286." Schæf. Mss.

"ΓΑΥΤΡΙΣ, vocatur οἶνος ὃ τὸ ἔψημα ἔχων, Vinum, cui sapa admista est, Athen. 1." H. Steph. "Respicitur p. 31. Καὶ γλύξιν δὲ οἶνος καλεῖται ὃ τὸ ἔψημα ἔχων. Perperam γλύτριν Ed. Ven. et Bas. Tacite mutavit Casaub. : recte vero. Certe in γλύξιν, quod ille edidit, consentiunt nostri libri." Schweigh. Vide Γλεῦξιν, et Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 243—6." Edd.

"ΓΟΓΓΡΟΣ, ὁ, Congrus s. Conger : Piscis ἀμαξιαῖος sæpe ob magnitudinem, ut plurimum ἀνδραχθής, ut tradit Athen. 7. ubi et γρύλλον nominari refert e Nicandri Γλώσσαις. Meminit ejusdem Aristot. H. A. 8. Plin. 9, 20. || Γόγγρος dicitur etiam Vitium quoddam arborum, præcipue oleæ, teste Theophr. H. P. 1, 13. h. e. Eminentia quædam rotunda in trunco arboris : a cujus similitudine dicitur Γογγρώνη, ἡ βορογκήλη, Tumor gutturis : veluti cum Hippocr. Epid. 6, [10, 3. p. 117.] dicit τὸ ψυχρὸν esse συστρεπτικόν, ideoque invehere φήρεα et γογγρώνας. Ubi Gal. annotat, videri sibi Hippocr. φήρεα appellasse τὰς προμηκεστέρας ἐν τοῖς νευρώδεσι μορίοις τάσεις : γογγρώνας autem, τὰς στρογγυλωτέρας. Mox γογγρώνας esse dicit τὰς περιφερεστέρας ἐξοχὰς μετὰ σκληρότητος, οἷα πὲρ εἰσιν αἱ γινόμεναι τισι τῶν δένδρων ἐπιφύσεις, ἃς καλοῦσι γόγγρους. Allatoque Theophr. l. c. addit esse quosdam, qui suo etiam tempore audierint Thessalos ejusmodi σκληρότητας, ὅταν ἐν τραχήλῳ συστῶσι, γογγρώνας nominare. In Lex. quoque suo γόγγρωνα exp. βορογκήλην, nominatam sic esse addens ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πρέμνοις τῶν δένδρων ἐπιγινομένων στρογγύλων ἐξοχῶν. Ubi itidem Theophrastum citat. Sed suspectum videtur illud γόγγρωνα, cum ap. Hippocr. sit γογγρώναι : legaturque ap. Hes. quoque γογγρώνη, quod esse dicit ἀπόστημα ἐν φάρυγγι. Porro quod ad γόγγρον Piscem attinet, si Etym. credimus, dictus est παρὰ τὸ γρῶ, τὸ ἐσθίω, facto displasiasmo, quoniam ἀπεσθίει τῶν πολυπόδων τὰς πλεκτάνας." H. Steph. "Gl. Γόγγρος, ἰχθύς· Congrus. Apoll. Dysc. 426. * Γογγροειδής, ὁ, Aristot. H. A. 2, 14. * Γογγροκτόνος, ὁ, Plut. 966." Edd. "Γογγρώνη, Heringa Obs. 60." Schæf. Mss. " * Γόγγριον, Schol. Oppian. A. 1, 113." Wakef. Mss.

" * ΓΟΙ, Jacobs. Anth. 8, 290." Schæf. Mss.

"ΓΟΙΑΗΜΙ, Hesychio ἐπίσταμαι : pro εἶδημι, s. ἐγὼ εἶδην, Scio." H. Steph.

"ΓΟΙΝΟΣ, Eod. teste, pro οἶνος dicitur, pleonasmō τοῦ γ. Idem et Γοιναῦτις affert pro οἰνοχόῃ." H. Steph.

"ΓΟΙΣΟΝ, sive Γοῖτον, Etym. [51, 17.] dici scribit ῥύπον, Sordes. Utriusque horum vocabb. mentio ap. Hes. quoque fit. Γοῖσος enim ab eo exp. μέλαν, πλατύ : et Γοῖτος, ῥύπος, πάθος : de quo et in Ακοστέω dictum est. At Γοῖται, Eid. sunt κριθαί, γράστις, Hordeum, Gramen." H. Steph.

"ΓΟΙΣΟΥΤΑΙ, ab Etym. exp. πλατύνεται, ἐλαύνεται, χαλκεύεται, κάμπτεται, κοιλαίνεται, μελαίνεται, Dilatatur, Cuditur, Flectitur, Cavatur, Nigratur." H. Steph.

"ΓΟΡΓΩΝ, Alex. Myndius ap. Athen. 5. fñ, conficta ista de Gorgonibus ait a poetis, revera enim Gorgona esse Animal quoddam Libyæ fronte jubato, et halitu perimens et visu, si quem discussa juba aspexerit." H. Steph.

"ΓΟΡΑΕΛΙΖΕΙΝ, Hesychio ἀδολεσχεῖν, Nugari." H. Steph.

"ΓΟΡΤΥΞ, pro ὄρνυξ dicitur, teste Hes., ut γὰρ pro ἰτέα." H. Steph.

"ΓΡΑΒΙΟΝ, τὸ, dicitur Ilignum Quernumve lignum, quod fractum fissumve et accensum iter faciētibz lucem præbet, teste Athen. [699.] Apud Etym. vero et in Lex. meo vet. Γραβδῖς esse dicitur λαμπάς, et quidem ἡ κατεξυσμένη s. διεσχισμένη, a γράφω, τὸ ξέω. Sed γραβίον meminit Eust. quoque p. 1571, [14.] Athenæi illa verba referens, dicensque videri esse δᾶδων εἰδός τι, siquidem πῖσσαν καταστάζειν ἔχει, ut patet e Theodorida Syracusano, Πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζεν." H. Steph. "Schneider, Ind. ad R. R. Scriptt. v. Fax. Soph. Fr. p. 611. Brunck. γραβίους ἐνημμένους, ubi perperam legebatur γραβίους. Bekk. Anecd. 789. : * Γράβδης, ἡ διεσχισμένη λαμπάς. Albertii Lex. Reg. Ms. : * Γρανδῖς λαμπάς κατεσχισμένη καὶ κατεξυσμένη, παρὰ τὸ γράφω, ὃ σημαίνει τὸ ξέω. Respicitur Zonar. ap. quem editum est * Γρανδῖς. D. Γρανδῖς. Cyrill. Γρανδῖς. Etym. Γραβδῖς. Sæpe enim ὕ et ᾱ permutantur, Tittmann. Omnino v. Barker. in Classical Journal 29, 31—5." Edd. "Γράβιον, Eust. Od. 272." Wakef. Mss.

"ΓΡΑΙΝΕΙΝ, Hesychio ἐσθίειν, Comedere, quod et Γράειν." H. Steph.

"ΓΡΑΙΚΟΣ, Græcus, Ἑλλην : unde Adv. Γραικιστί, pro Ἑλληνιστί, Græce. Etym." H. Steph. "Zonar. 1234. Clem. Alex. Pæd. 3, 4. Callim. Fr., Alex. Ætolus ap. Macrob. 5, 22. Γραικιστί autem est a v. * Γραικίζω, Pseudo-Herod. Partitt. : * Γραικταῖς πέπλοις, Lycophro 605." Edd. "Γραῖκος, Heyn. Hom. 7, 286. Casaub. ad Athen. 103. Koppiers. Obs. 145. Fabric. B. G. 1, 44. Harl. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἑλλήν, Jacobs. Anth. 6, 263. 7, 238. Brunck. Apoll. R. 157. : Soph. 3, 527. Callim. 1, 476. Γραῖκος, Heyn. Hom. 4, 295." Schæf. Mss. " * Γραῖκός, More Græcorum, Schol. Il. Γ. 95." Wakef. Mss.

"ΓΡΑΣΤΙΣ, εὖς, ἡ, Gramen : quod et Κράστις. Vide Γράσος et Γράω." H. Steph. "Gl. Γράστις : Farrago. Aristot. H. A. 8, 8. unde * Γραστιζειν τοὺς ἵππους, Geop. 16, 1, 11. * Γραστισμός, ὁ, Hipp. Mulomed. 10." Edd. "Γράστις, Phrynich. Ecl. 75. * Γράτις, Mær. 211. et n. ubi et de Γράστις : Wessel. Diss. Herod. 185." Schæf. Mss.

"ΓΡΑΥΚΑΛΟΣ, Hesychio ὄρνις τεφρὸς, Avis cinerei coloris." H. Steph.

"ΓΡΑΩ, Comedo : ἐσθίω : unde ap. Callim. [Fr. 250.] ἐγραε, Comedebat. Sic Hes. Cyprios ait γρά dicere pro φάγε, Comede. Etym. et perisporismos γράω dici innuit, cujus fut. esse γραήσω. Inde Eust. derivat τὴν γράστιν, utpote ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰ ἐσθιομένην : deducens inde et τὴν χρόνῳ διεφθαρμένην γράνιν et τὴν γρώνην πέτραν. Derivat inde Etym. γράφειν quoque, utpote signif. illo γράειν etiam ζῆν. At quod ad Γράστις attinet, Æl. Dionys. ap. Eust. ipsum prorsus rejicit, et inusitatum esse ait : tantum enim per κ dici κράστις." H. Steph. "Γράω, ad Mær. 212. Toup. Opusc. 1, 482. Callim. 1, 514. Valck. 284." Schæf. Mss. "Schol. Lycophr. 20." Wakef. Mss. "Πολυγράω, Hippocr. dixit pro πορλυφάγω, Multum comedenti, Voraci : a v. γράω, Comedo : ut Callim. Καὶ γόνος αἰζηῶν ἐγρασα κηδεμόνα, i. e. κατέφαγε. Gal. Lex. Hippocr." H. Steph. "Toup. Opusc. 1, 482. Callim. 1, 514." Schæf. Mss.

"ΓΡΗΝΗ, Etymologo et Hes. ἀνθη σύμμικτα, Miscela florum." H. Steph.

"ΓΡΗΝΙΚΟΣ, dictus Fluvius quidam putatur quasi Γραῖνικος, quoniam ibi οἱ Γραῖκοι ἐνίκησαν τοὺς βαρβάρους. Idem et Γράνικος nominatur tum ab aliis, tum a Plut., qui et ipse ap. eum testatur fuscum et devictum ab Alexandro Darium." H. Steph.

"ΓΡΗΤΙΣ, Suidæ ὁ βυρσεὺς, Coriarius : pro quo

ap. Hes. scriptum Γρηυρίς." H. Steph.

"ΓΡΙΝΟΣ, Hesychio δέρμα, Pellis s. Cutis." H. Steph. "I. q. ρινός, Eust. ad Od. p. 785. Bas. Etym." M. Edd.

"* ΓΡΙΝΘΗΣ, ὁ, i. q. γριπεύς, Eust. ad Od. p. 785. Bas. * Γρίντις, ὁ οὐρανός, Etym. M. Γρίντης, ὁ ὑβρι-
στής, γριντής, ὁ οὐρανός, Zonar." Edd.

"ΓΡΙΠΩΜΕΝΑ, Hesychio et Etym. τὰ συνελκό-
μενα, τὰ * σπασμωδῶς συμπαθούντα, s. ἐγγίζοντα.
Vide et Γριφᾶσθαι." H. Steph. "Hippocr. 75. Τὰ
ἀλγήματα πρὸς ὑποχόνδριον γριφόμενα, Gal. * ἐπα-
νελούμενα, Bacchius συνεγγίζοντα καὶ συνάπτοντα." Edd.

"ΓΡΙΦΑΣΘΑΙ, Hesychio γράφειν, Scribere. Sed
addit, quosdam dicere a Laconibus usurpari pro
ξύειν καὶ ἀμύσσειν, Carpere et vellicare unguibus, s.
Laniare unguibus. Idem mox γριφόμενα exp. non
solum γραφόμενα, sed etiam * ἐπανελούμενα: quod
paulo ante γριπόμενα. Apud Euud. legitur Γεγριφώς
ὁ ταῖς χερσὶν ἀλώων." H. Steph. "Eust. ad Od. p.
785. Bas." Edd.

"ΓΡΟΝΘΩΝ, Hesychio ἀναφύσησις, ἣν πρῶτην
μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταί, Primum rudi-
mentum tibicinum, Modulus quem primum docentur,
qui tibiae inflare discunt: ut et J. Poll. 4. τὰ πρῶτα
τῶν αὐλητῶν μαθήματα dicuntur πείρα et γρόνθων.
At Γρονθονεύεται, Hes. exp. θυμονται: quod et βρεν-
θύεται dicitur." H. Steph. "Gl. * Γρόνθος Pugnus.
T. H. ad Lucian. 3, 374. Mathem. Vett. 46. γρόνθοι
ξύλινοι: 34. * Γρονθάριον, i. q. χελώνιον. Lat. Grunda.
Γρόνθος Heroni Geometrae i. q. παλαιστής." Edd.
"Jacobs. ad Tzetz. 115.; Exerc. 2, 186. Mær. 323:
et n.: ad Lucian. 1, 491. Γρόνθων, ibid." Schæf.
Mss.

"ΓΡΟΣΦΟΣ, ὁ, ap. Polyb. et Plut. Teli genus est,
quod interpr. Pilum, Hastæ cuspis, quam terræ infig-
imus. Polyb. Καὶ τοῖς μὲν νεωτάτοις παρήγγειλαν
μάχαιραν φορεῖν καὶ γρόσφους. Sunt qui Glandes
interpr. γρόσφους, ut videbis in Βελοσφενδόνη. INDE
Γροσφομάχος, [δ,] Qui γρόσφοις in prælio utitur, Qui
γρόσφοις pugnat. ET Γροσφοφόρος, [δ, ἡ,] Qui γρόσφον
s. γρόσφους gestat. Apud Polyb. Epit. utrumque
legitur, et exp. Vele, qui pilis utitur, Pilanus." H.
Steph. "Schweigh. Lex. Polyb." Edd. "Γρόσφος,
Heyn. Hom. 6, 31." Schæf. Mss.

"ΓΡΟΥΜΟΣ, Hesychio στροβίλος. Latinis vero
Grumus est θρόμβος." H. Steph.

"ΓΡΟΥΝΟΣ, ὁ, Torris, Truncus. Vide Γρυνός." H. Steph. "Etym. M. e Lycophr." Wakef. Mss.

"ΓΡΟΥΣΣΕΤΑΙ, Hesychio μρύνεται s. ἐκτείνεται." H. Steph.

"* ΓΡΥΚΟΚΚΟΣ, Gl. Cicum, Ciccum." Edd.

"* ΓΡΥΣΣΩΝ, ὁ, i. q. χοῖρος, Eust. ad Od. p. 785. Bas. ubi * Γρίσων, Etym. M. * Γρίσων." Edd.

"ΓΡΥΨ, ὁ, Gryps s. Gryphus. Plin. enim
et Gryphas dicit et Gryphos. Sunt autem gryphes
s. gryphî, Aves quadrupedes, lupi magnitudine, cru-
ribus et unguibus leoninis, pennis in pectore rubris,
in reliquo corpore nigris. De bello autem cum eis
Arimasporum ob auri custodiam, multa Herod. 3,
[102.] et Paus. in Atticis: et Plin. 7, 2. et ipse
Ctesias in Persicis. Hesychio γρύπες sunt non solum
εἶδος ζῴου πτερωτοῦ, sed etiam μέρος τῶν τῆς νεῶς
σκευῶν, et ἀγκύραι: forsân quoniam ancoræ adunco
rostris sunt, ut aves illæ fabulosæ." H. Steph. "Ar-
rian. Exp. Alex. 5, 4, 4. Gl. Γρύπες Grypes. Plaut.
Auln. 4, 8, 1. Nonius h. v. Æsch. Pr. 395." Edd.
"Paus. 1, 91. Rubnk. Ep. Cr. 94. Wessel. Diss.
Herod. 70.; ad Herod. 255. Voss. Myth. Br. 1,
159. 161. ad Lucian. 1, 326." Schæf. Mss.

"ΓΡΩΥΛΟΙ, Hesychio γωλιῶι, σπήλαια, Spe-
luncæ." H. Steph.

"ΓΡΩΩΝΗ, Eid. σαπρὰ γραῦς, Emarcida vetula.
Sed addit, a quibusdam exp. παλαιὰν ὄνον, Vetulam
asinam." H. Steph.

"ΓΡΩΝΑΔΕΣ, Hesychio θήλειαι σῦες, Porcæ,
Scrofæ. Vide Γρομφάδες." H. Steph.

"ΓΡΩΝΗ, ἡ κοίλη καὶ τετρημένη πέτρα, ἡ δεχομένη
τὰ σχοινία: Hesychio itidem ἡ ὁπὲρ τῆς πέτρας, δι' ἧς
τὰ σχοινία πρὸς τὴν τῶν νεῶν στάσιν ἡσφαλίζοντο.

Sed idem Hes. γρώνην esse dixerat etiam παλαιὸν
ἀγγεῖον σκύτινον, et τὸ κενὸν τοῦ δίφρου, οὗ λόγχοι
κεῖνται. Eust. quoque hujus ἀρματείου γρώνης memi-
nit, ὁμωνύμου τῇ παρὰ Λυκόφρονι θαλασσία γρώνη,
dicens esse Locum in currum, in quo scuticæ pone-
bantur, teste Æl. Dionysio; is enim γρώνην esse tra-
dit τὸ κοῖλον τοῦ ἀρματείου δίφρου, eis ὃ τὰς μαστίγας
οἱ ἡνιοχοὶ ἀπετίθεντο: quod et ληνὸν vocari a non-
nullis. Nicander γρώνησι adj. usurpavit pro Cavis,
Profundis et capacibus: A. 77. Πελλίσιν ἐν γρώ-
νησιν, ὅτ' εἶαρι πῖον ἀμέλξαις: Schol. enim ibi exp.
κοίλαις, καὶ βαθεῖαις, καὶ δεκτικαῖς. AT Γρώνους, Hes.
dici scribit τοὺς ἀκούοντας καὶ τοὺς μὴ λαλοῦντας, Qui
audiunt et non loquuntur." H. Steph. "Γρώνη μνο-
δόκος pro φωλεός. Γρώνος, Lycophro 631. 1280." Edd. "Γρώνη, ad Mær. 385. Heringa Obs. 270.
Toup. Opusc. 1, 555. Jacobs. Anth. 7, 113." Schæf.
Mss. "Nicander Θ. 795. Mactra, Leon. Tar. 57.
Γρώνος, Lycophro 21." Wakef. Mss.

"ΓΥΡΑΙ πέτραι, Rupes quædam sic dictæ in
Icario Mari." H. Steph.

"ΓΥΡΓΑΘΩΝ, Hes. esse dicit σκεῦος πλεκτόν, ἐν
ᾧ βάλλουσι τὸν ἄρτον οἱ ἀρτοκόποι, Canistrum pana-
rium e vitili, Cistam panariam e vimine plexam: ut
Lucian. Ἀρτους ὀκτῶ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ ξηρούς.
Verum et alia ἐκ λύγων πλέγματα in alios usus con-
texta, γύργαθοι nominantur. Atheu. 5. Τούτοις δ' ἐν
πλεκτοῖς γυργάθοις διὰ τροχλίων εἰς τὰ θωράκια λίθοι
παρεβάλλοντο, In qualis e vimine plexis. Ubi ut
πλεκτοὶ γύργαθοι dicuntur, ita et ap. J. Poll. γύργαθον
πλέκειν. Suid. vero γύργαθον esse dicit κλίνην, ἐν ᾗ
τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιώδεις στροβοῦσιν, ut in Pro-
verbio illo Γύργαθον φυσᾷς, quod ἐπὶ τῶν μάτην πο-
νούντων usurpari: nihil tamen vetat et hic γύργαθον
accipere pro Cista s. Qualo vimineo, quoniam et
ipsum inflare conari non minus vana opera est, quam
τρητὸν πῖθον cribro hausta aqua implere." H. Steph.
"Gl. Γύργαθος Reticulus, Reticulum." Edd. "Ca-
saub. ad Athen. 16. Heyn. ad Apollod. 1169. Timo
Phl. 21. Aristoph. Fr. 239." Schæf. Mss. "Arrian.
Θ. 151. * Γυργάθιον, Idem, Hes. * Γυργαθώδης, Hes.
v. Σαργάναι." Wakef. Mss.

"ΓΩ, Hes. exp. ἐανῶ, ἰδίῳ et σῶ." H. Steph.

"ΓΩΓΓΑΜΗ, Eod. teste pro γαγγάμη dicitur, Id
nimirum, ἐν ᾧ οἱ ἀλιεῖς συνάγουσι τὰ ὄστρεα, Verricu-
lum, quo piscatores conchas capiunt." H. Steph.

"ΓΩΓΩΝΗ, Hesychio φάρυγξ, Guttur, Fauces." H. Steph.

"ΓΩΑΙΟΙ, Eid. σπήλαια καὶ αἱ πρὸς θάλασσαν
καταδύσεις, Speluncæ et Latibula s. Lustra ad mare.
Pro quo ap. Nicandrum LEGITUR Γωλεᾶ, Θ. 125.
"Ἡ ὅτε σὺν τέκνοισι θερειομένοισιν ἀβοσκῆς Φωλεῖοῦ
λοχάδην ὑπὸ γωλεᾶ διψὰς ἰαύη. Ubi Schol. quoque
γωλεᾶ dici scribit τὰς καταδύσεις τὰς ἐν τοῖς κοίλοις
τόποις γινομένας." H. Steph. "Γωλεᾶ, ibid. 351." Wakef. Mss.

"ΓΩΝ, Dor. et Ion. pro γούν, ut ὦν pro οὖν. Uti-
tur Herod." H. Steph. "Koen. ad Greg. 184." Schæf. Mss.

"ΓΩΝΟΡ, Lacones pro γωνία dicunt, teste Hes." H. Steph.

"ΓΩΝΟΣ, Eid. γουνός ἔδος: item παιδιά τις πα-
λαιστρικῇ, aliis κώπη. Sed hæc suspitione mendi
non carent." H. Steph. "Ad Herod. 327." Schæf. Mss.

"ΓΩΟΣ, Eid. μνημεῖον." H. Steph.

"* ΓΩΣΓΑΩΑΝΙΟΝ, Genus placentæ, Athen. 14,
15." Edd.

Δ.

"ΔΑΒΕΑΟΣ, pro δαλός dicunt Lacones, Hes." H. Steph.

"* ΔΑΒΙΤΙΚΟΣ, (ἡ, ὄν,) Davidicus, Chrys. in 1
Ep. ad Tim. Serm. 14. T. 4. p. 308. Καὶ τὰ αἵματα
τὰ Δαβιτικά πολλὰς πηγὰς κινούντα δακρύων." Seager.
Mss.

"ΔΑΓΚΟΑΟΝ, Hesychio δρέπανον: quod et
Ζάγκλη." H. Steph.

"* ΔΑΓΝΟΝ, Hes. esse dicit πυκνόν: quod et
δασύ." H. Steph.

"ΔΑΔΑΙΝΕΙΝ, Hesychio ἀντέχειν, ἀπενίξειν, μεριμνᾶν, φροντίζειν. Infra Δαῦνδαινεῖν." H. Steph.

"ΔΑΔΙΞ, J. Poll. 4, [168.] μέτρον * ἑξαχοῖνικον, Mensura sex chænicum capax. "Αδδξ vero, Eust. et Etym. testibus, est μέτρον τετραχοῖνικον ap. Aristoph." H. Steph.

"ΔΑΔΥΣΣΕΣΘΑΙ, Hesychio ἐλκεσθαι, σπαράσσεσθαι, Trahi, Dilacerari: quo ferme signif. et Λαφύσσειν. Infra Δαιδύσσεσθαι et Δατύσσεσθαι." H. Steph. "Etym. M. 289, 7." Wakef. Mss.

"ΔΑΕΓΩ, Hesychio ἐπίσταμαι, οἶδα: forsitan pro δαίω s. δαῶ ἐγώ." H. Steph.

"ΔΑΗΛΗΣ, Hesychio Sacerdos Dianæ." H. Steph.

"ΔΑΙΔΗΣΣΟΥΣΙ, Hes. affert pro βασανίζουσι." H. Steph.

"ΔΑΙΔΥΣΣΕΣΘΑΙ, Hesychio ἐλκεσθαι: pro quo supra Δαδύσσεσθαι." H. Steph.

"ΔΑΙΕΜΩΝ, ap. Hes. legitur exp. δαιμόνων." H. Steph.

"ΔΑΙΜΟΝΗΤΙΑ, Hes. teste Cretensibus est δαιμονίζει." H. Steph.

"ΔΑΙΜΟΣ, Cujus bona in fiscum s. ærarium regis relata sunt. Hesychio enim δαίμοι sunt οἱ καταδικασθέντες τὰς οὐσίας εἰς βασιλέως." H. Steph.

"ΔΑΛΑΓΧΑΝ, Hes. dici scribit θάλασσαν, Mare." H. Steph.

"ΔΑΑΙΔΑΣ, Hes. esse dicit τὰς μεμνηστευμένας." H. Steph.

"ΔΑΛΙΟΧΕΙΝ, Hes. Ampraciotis esse dicit τὸ παιδί συνεῖναι: ab aliis vero exponi μοιχεύειν: ut Δαλιοχὸς quoque Idem exp. μοιχός: pro quo infra Δάοχος." H. Steph.

"*ΔΑΛΜΑΤΙΚΗ, ἡ, Vestis sacerdotalis, fere clavata. Gl. * Δελματική Delmatica. Δαλματική, E-piphan. Hær. 15. p. 20." Edd.

"*ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΝ, Gl. Prunus, sc. μῆλον, Athen. 49. Geop. 10, 73." Schweigh. Mss. "Δαμασκηνή et * Δαμασκηνός, 39, 73." Edd. "Δαμασκηνόν, Schol. Theocr. 7, 144." Wakef. Mss.

"ΔΑΜΑΤΗΡ, Dorice pro Δημήτηρ, Ceres: itidemque Δαμάτριος pro Δημήτριος. At Δαμάτριον, Hes. esse dicit Florem similem narcissi. Idem Δαματρίζειν, Cypriis esse dicit τὸ συνάγειν τὸν Δημητριακὸν καρπὸν, Colligere Cereales fruges." H. Steph. "Δαμάτηρ, ad Charit. 240. Δάματερ, Bergler. Al-ciphr. 219. Koen. ad Greg. 83. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 82. Brunck. Aristoph. 1, 271. T. H. ad Plut. p. 296. Δαματρίω, Valck. ad Ammon. 70." Schæf. Mss.

"ΔΑΜΕΙΑ, Festum ap. Tarentinos, Hes." H. Steph.

"ΔΑΜΩΣΕΙΣ, δημόται, ἢ οἱ εὐτελεῖς, ap. Lacones: si non mentiuntur Hes. exemplaria. Nam, nisi fallor, scr. Δαμώδεις. Δαμώσεις enim essent αἱ δημώσεις s. αἱ δημεύσεις, Publicationes." H. Steph.

"ΔΑΝΔΑΙΝΕΙΝ, Hesychio ἀπενίξειν, φροντίζειν, μεριμνᾶν: pro quo supra Δαδαινεῖν." H. Steph. "Ἐνδανδαινεῖν, κατατολμᾶν." Edd.

"ΔΑΝΔΑΛΙΔΕΣ, Hesychio κάχρνες, κριθαί, ἢ σῖτος πεφρυγμένος: J. Polluci autem [6, 76. 77.] μάζαι μεμαγμέναί πεφρυγμένων κριθῶν, Mazæ ex hordeo tosto. Infra Δενδαλίδες." H. Steph. "In Etym. M. v. Τουλος perperam legitur * Δανδαίτις." Edd.

"ΔΑΝΔΑΛΟΣ, Hes. teste dicitur Erithacus avis." H. Steph.

"ΔΑΟΧΟΣ, Hesychio μοιχός: pro quo supra Δαλιωχός." H. Steph.

"ΔΑΡΔΑΙΝΕΙ, Hesychio μολύνει, Inquinat, Contaminat." H. Steph.

"* ΔΑΡΔΑΝΕΙΟΣ, Schol. Il. Γ. 145. Wakef. Ion. 88. Antip. S. 69. Marcellus 39. ad Diod. S. 1, 576. Agathias 62. * Δάρδανος, Jacobs. Anth. 8, 27. Heyn. Hom. 4, 549." Schæf. Mss.

"ΔΑΡΔΩΣΑΙ, Hesychio ῥίψαι, σπαράξαι." H. Steph.

"ΔΑΤΕΝ, pro ζητεῖν positum esse testatur Hes. Bæotice forsitan εἰ verso in δ, η in α, et exento i e diphthongo." H. Steph.

"ΔΑΤΙΣΜΟΣ, ὁ, Datidis imitatio: de dictione pluribus verbis idem repetente, et quidem solæccus: Proverbio sumto a Datide quodam Persa, qui cum

satrapæ esset in Græcia, Græceque loqui affectaret, dicebat ἤδραμ, καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι, [Aristoph. Eur. 291.] διτιμίας super eadem re concervatis synonymis; et barbare posito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato simul sono τῶν ὁμοιοκαταληκτῶν. Hanc ὁμοιοκαταλητίαν Aristoph. Eur. [289.] Δάτιδος μέλος vocat: Νὺν τοῦτ' ἐκεῖν' ἤκει τὸ Δάτιδος μέλος, "Ὁ δεφόμενός ποτ' ἔδε τῆς μεσημβρίας, ὡς ἤδραμ, καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι. Non multum abstruse huic Datismo est Proverbiū illud, "Ἀμας ἀπῆτουν, οἱ δ' ἀπηνόουντο σκάφανξ idem enim ibi poscitur et negatur, sed diversis verbis, synonymis tamen: ut si tu ἀμίδα ab aliquo peteris, Me se οὐράνην habere negaret." H. Steph. "Valekl Adonias. p. 260. ad Herodian. Philet. 433. * Δατισμός ibid." Schæf. Mss.

"ΔΑΤΟΣ, Hesychio ὁ τρυγητός, Vintemia: item Urbis nomen ap. Laconas. Δατοῖς autem, Varian affert pro δόλοις, πανουργέμασι." H. Steph. "Heringa Obs. 212. Toup. Opusc. 1, 74." Schæf. Mss.

"ΔΑΥΤΟΣ, Hesychio δαούς, Hirtus, vel Demus. Vide Δαυλός." H. Steph.

"ΔΑΥΕΙΝ, Eid. κοιμᾶσθαι, Dormire: quod et λαύειν." H. Steph.

"ΔΑΥΚΑΛΙΣ, Pes gallinaceus." H. Steph.

"ΔΑΥΛΙΣ, Urbs quædam Phocidis, ab aliis nominata Δαύλεια et Δαυλία, teste Eust., quoniam sc. σύμφυτος fuit et δασεῖα: licet alii a Nympha quadam Daulide denominatam velint. Ac a Δαυλὶς quidem, Civis ejus urbis dicitur Δαυλίδης: a Δαυλία autem, Δαύλιος s. Δαυλιεύς, et Δαυλιάς, ἡ. Et quoniam in hac Daulide τὰ περὶ Φιλομήλην καὶ Πιρόκην μυθεῖται γενέσθαι, inde ἡ φιλομήλη s. ἡ ἀηδὼν vocatur Δαυλιάς ὄρνις, a Soph., si memoria me non fallit: et Δαυλίη κορώνη ab Aristoph. Unde et Ovid. Desiet Threiciæ Daulias ales Ityn." H. Steph. "Δαυλιάς, Thuc. 2, 29. nol." Edd.

"ΔΕΑ, a Tyrrenis dicitur ἡ Πέα, teste Hes. qui exp. etiam δέματα, φόβοι, Metus, Terrores. Est autem hoc posterius δέα positum pro δέατα, ut κρέατα pro κρέατα, a nom. SING. Δέας: a quo est et gen. δέατος, quem idem Hes. e Soph. Acidalio affert pro δέατος." H. Steph.

"ΔΕΔΑΛΑΣ, Hes. exp. δεσμάς, Fasciculus. H. Steph.

"ΔΕΙΚΕΛΙΣΤΗΣ, Eust. [836, 42.] habet Δεικελιστής: Plut. δεικελίκτας in Apophth. Laconicis, et in Ages. [21.] Ibi enim Agesilaus Callippidæ, τῷ πρὸν τραγωδοποιῶν ὑποκριτῇ, insolentius se ingenti in comitatum ipsius, et interroganti an se non novisset, respondet, Ἄλλ' οὐ τὸ γ' ἐσοί Καλλιπιδᾶς ὁ δαυλικτας; Ubi et Plut. subjungit, ita a Lacedæmoniis vocari τοὺς μίμους." H. Steph. "Plut. 6, 798. Athen. 621. Δεικελον, Joseph. B. J. 2, 10, 4. Apoll. R. 4, 1671. Lycophro 1179. 1259. Herod. 2, 171. Est a * Δεικελίω et * Δεικελίω. Vide Schneider. Lex." Edd.

"ΔΕΚΑΛΙΤΡΟΝ, Qui decem librarum est: item, Qui decem obolorum. Nam, ut Aristot. refert in Himeræorum Politia, Siculi τὸν ὀβολὸν vocant λίτρον: et τὸν Κορίνθιον στατήρα appellant δεκάλιτρον, quoniam δέκα ὀβολοὺς δύναται. Unde Sophro, ὁ μισθὸς δεκάλιτρον, Merces est decem oboli. J. Poll. L. 4. c. 24. et L. 9." H. Steph. "Ad Diod. S. 1, 424." Schæf. Mss.

"ΔΕΛΕΔΩΝΗ, Hesychio ὁ μυλαῖος ἰχθύς." H. Steph.

"ΔΕΛΕΤΡΟΝ vocari τὸν φανόν, auctor est Timachidas Rhodius ap. Athen. [699.] Id autem est Laterna, vel Fax. Sic Hesychio quoque δέλετρον est φανός, ὃν οἱ νυκτερεύοντες φαίνουσι: itidemque Eust., quò esse dicit φανόν, ὃν οἱ διανυκτερεύοντες νεοὶ ἔχουσι." H. Steph. "Pro δέλεαρ, Oppian. A. 2, 431. Athen. 287. ubi perperam * Δέλευρον." Edd. "Valck. Callim. 282." Schæf. Mss.

"ΔΕΛΙΑ, Hesychio δάφνη, Laurus." H. Steph.

"ΔΕΛΙΧΡΑ, Eid. τὰ * ἡμίχορα." H. Steph. "Varro 2, 4, 16. Cum porci depulsi sunt a manu, a quibusdam Delici appellantur. Cato 2, 7. p. 22." Edd.

"ΔΕΛΚΑΝΟΣ, Piscis quidam a Deleone μυιο denominatus: de quo Athen. 3." H. Steph.

“ΔΕΛΛΙΔΕΣ, Hesychio σφήκες, vel ζῶον ὁμοιον μελίσση. Suidæ autem Δέλιδες sunt σφήκια, Vespurum cellæ. Rursum Hes. Δελλίθια affert pro τενθρήνια et κηρία, Favi.” H. Steph. “Koen. ad Greg. 112.” Schæf. Mss.

“ΔΕΛΛΩ, Voco. Hes. enim δέλλει exp. καλεῖ.” H. Steph.

“ΔΕΛΦΙΣ, ἴδος, ἡ, i. q. Δελφικῇ, Delphica: h. e. Delphis orta vel habitans: aut etiam Quæ Delphorum est. Δελφούς autem vocarunt olim Urbem quandem in Parnasso sitam, cuius Cives quoque Δελφοὶ nominantur, ut Λεοντίνους etiam vocarunt et Urbem et ejus Incolas. Aristoph. N. [605.] Βάκχαις Δελφίσις ἐμπρέπων. Eur. [Andr. 999.] Δελφίς πέτρα. Et ap. Suid. Δελφίς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, Delphicum oraculum. Celebre enim olim Delphis fuit oraculum Apollinis, qui et Delphicus inde nominatus est, quod ibi responsa sciscitantibus daret.” H. Steph. “Gl.

* Δελφικὸς τρίπους Ἀπόλλωνος. Cortina. ‘Δελφικὰ, τὰ, Procop. B. V. 1, 21. * Δέλφιξ, ὁ, Delphica mensa, Plut. Graccho 2. ubi perperam Δελφίνας. Sic Etym. M. 255. * Δελφίς, ἴνος, ὁ, pro eod. Lucian. Lexiph. 7. Schneider. Lex. Δελφοῖ, Thuc. 1, 112. Diod. S. 16. 522. 523. Athen. 229. 325. Herod. 1, 51. Δελφικός, Orph. H. in Apoll. 4. Eust. in Od. A. 17, 52.” Edd. “Δελφός, Staul. Eum. 16. Callim. 1, 577. Delphicus, ad Callim. 1, 62. Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον, ad Herod. 683. Δελφοί, Wessel. Herod. 25. Bentl. Op. 136. De donariis, ad Lucian. 1, 409. Δελφίς, Markl. Suppl. p. 223. Ion. 44. 329. 1343. 1385. Jacobs. Anth. 7, 192. Huschk. Anal. 197. Brunck. Aristoph. 1, 207. Chardon Magaz. Encycl. N. 1. T. 1. 1796. p. 94. Δελφίς, ἴδος, ἡ, Delphica, Toup. Add. in Theocr. 406. Valck. Hipp. p. 310. Δελφίς, vocat., Toup. Opuse. 1, 375. De tripode, Fabric. B. G. 1, 318. Δελφικός, Wakef. Eum. 2. Δ. τρίπους, ad Phalar. 317. Thom. M. 203.” Schæf. Mss.

“ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ὁ, Delphynes: draco ab Apolline Delphico interemtus: ut Apoll. R. 2. “Ὡς ποτε πετραίη ὑπὸ δειράδι Παρηγοσίου Δελφύνην τόξοις πελώριον ἐξενάρειεν. Ubi Schol. annotat, quosdam masc. esse dicere hoc δελφύνην, sub. δράκοντα: alios fem., sub. δράκαιναν: testari vero et Leandrum ac Callim. δελφύνην vocatum fuisse δράκοντα τὸν φυλάσσοντα τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον. Vide et Δελφύς.” H. Steph. “Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164.” Schæf. Mss.

“ΔΕΜΒΑΕΙΣ, Hesychio βδέλλαι, Hirudines, Sanguisugæ.” H. Steph.

“ΔΕΝΔΑΛΙΔΑΣ sunt qui velint esse ἄνθος τι: alii τὰς λευκὰς κάκρυς, alii τὰς λελεπισμένας κριθὰς πρὸ τοῦ φρυγῆναι: alii τὰς ἐκ κριθῶν μάζας γενομένας, teste Hes.: qui δανδαλίδας quoque supra pro eodem attulerat. Utitur autem Eratosthenes ap. Schol. Apoll. R. [1, 972.] ‘Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πελαῖνος Δενδαλίδας τεύχουσα καλοῦς ἡεῖδεν ἰούλους.’ H. Steph. “Nicocharis ap. Athen. 645.” Edd. “Jacobs. Anth. 7, 314. Bruuck. Apoll. R. p. 44.” Schæf. Mss.

“ΔΕΝΟΙΣ, Laconibus οἶνος, Hes. Est autem Genus quoddam vini ἐκ: Δενθιάδων, ἐρύματός τινος, Athen. 1. afferens ex Alcæo, οἶνον δ' Οἰνονντιάδην ἢ Δένθιν.” H. Steph. “Casaub. ad Athen. 71.” Schæf. Mss.

“ΔΕΠΙΑΣΤΡΟΝ, τὸ, Poculum. Silenus enim et Clitarchus in Γλώσσαις tradunt τὰ ποτήρια: nominari δέπιαστρα, et quidem peculiariter a Clitoriis, teste Athen. 11. ubi ex Antim. affert, Νώμῃσαν δὲ δέπιαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν. Item, κρητῆρα πανάργυρον ἢ δέπιαστρα Οἰσόντων χρύσεια. Sic Idem Athen. 9. οἶνον δέπιαστρον. Etym. in Θαύμακτρον derivat hoc nomen a ν. Δεπάζω, τὸ πίνω, Bibo. Derivatum vero ab eo EST Δεπάστρεον, τὸ ἐκ ποτηρίου πόμα, teste Eust. 1914.” H. Steph. “* Δεπαστραῖος, α, ον, Lycophro 489.” Edd. “Jacobs. Anth. 6, 315.” Schæf. Mss.

“* ΔΕΡΚΥΛΑΙΔΑΣ, Genus poculi ap. Lacedæmonios, Athen. 11, 14.” Edd.

“ΔΕΥΑΣΘΑΙ, Hes. esse dicit γεύσασθαι, Gustare.” H. Steph.

VOL. I.

“ΔΕΥΚΕΙ, Hesychio φροντίζει, Curat.” H. Steph.

“ΔΕΥΚΕΣ, Hesychio λαμπρόν, ὁμοιον: pro quo supra Δεικός.” “* Δευκῆς, ὁ, ἡ, Nicander A. 328. ποτὶ δευκέϊ, pro παλαιῶ, πικρίζοντι, ubi al. ἀδευκέϊ pro γλυκεῖ: 202. ὁπῶ ἐν * πευκέϊ Ms., ubi al. ἐμπεύκει.” Schneider. Lex.

“* ΔΕΥΚΟΣ, τὸ, i. q. γλευκος, Schol. Apoll. R. 1, 1037. 2, 267. 390.” Edd. “T. H. ad Lucian. Dial. 78. ad Lucian. 1, 285.” Schæf. Mss. “Schol. Nicand. Θ. 626.” Wakef. Mss.

“ΔΕΥΑΟΝ, Hesychio πονηρόν, ἀχρεῖον, Malum, Inutile.” H. Steph.

“ΔΕΥΣ, Hesychio Ζεὺς, Jupiter.” H. Steph.

“ΔΗΓΗΡΕΣ, Hesychio στρονθοί: pro quo ap. Suid. Δήγηρες.” H. Steph.

“ΔΗΛΑΙΣΤΗ, Hesychio ἐλεεινῇ, Miserabilis.” H. Steph.

“ΔΗΛΕΣΘΑΙ, Eid. θέλειν, βούλεσθαι, Velle: UT ET Δηλῇ, Eid. βουλή, Voluntas.” H. Steph. “Greg. Cor. Tab. Heracl. Plut. Apophth. Valck. ad Theocr. p. 258. * Δηλησθαι, Archytas Galei p. 696. Vide Δήλομαι.” Edd. “Δήλομαι, Valck. Adoniaz. p. 259. 362.; ad Rov. 66. Brunck. Aristoph. 1, 13. Jacobs. Animadv. 219. Δήλη, (sic,) ibid.” Schæf. Mss.

“ΔΗΛΙΟΙ, Hesychio οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες: qui supra ἀέλιοι et αἰέλιοι. Est et Ethnicon nomen in Δήλος infra.” H. Steph.

“ΔΗΛΟΜΑΙ, Volo. Unde ap. Hes. δήλονται, quod exp. θέλουσι: item δήλεσθαι et δηλῇ, de quibus supra.” H. Steph.

“ΔΗΛΟΣ, ἡ, Delus: Insulæ nomen, quam Aristot. ita appellatam prodidit, quoniam repente apparuerit enata, teste Plin. 4, 12. ubi et alia ejus nomina refert. Etym. quoque Δήλον nominatam tradit ὅτι ἐξ ἀδελφῶν βάσεως ἐρριζώθη, s. quoniam eam κρύπτομένην ἐν τῇ θαλάσῃ ὁ Ζεὺς ἀνέδωκε καὶ δὴλην ἐποίησε. INDE Δήλιος dicitur Qui ex ea oriundus est: et Apolló Δήλιος, quoniam ibi eum peperit Latona una cum sorore ipsius Diana. Et Proverb. Δήλιος κολυμβητής, de Peritissimo natatore: quoniam tales Delus ferebat. Et FEM. Δηλιάς, ἄδος, ἡ, pro Δηλία, Delia, Oriunda e Delo: ut Δηλιάδες γυναῖκες, vel simpl. Δηλιάδες, Mulieres Delia, Delum incolentes feminæ. Athen. 8. Ταύτη ὅταν θύσῃν αἱ Δηλιάδες. Idem aliquoties citat Sēmi cuiusdam Delii Δηλιάδα, sc. βιβλον, i. e. Librum de Delo et Rebus in ea memorabilibus scriptum. Dicta vero et Navis quædam Δηλιάς, qua nimirum Theorj in Delum navigabant Delii Apollinis oraculum consulendi gratia: qui Theori INDE Δηλιασταὶ dicti, quod nave Delia de consultum Apollinem mitterentur, teste Hes. Harpocr. ac Suida. A Deliiis, i. e. Deli incolis, est POSSESS. Δηλιακός, Deliacus: h. e. Qui Deliorum est, Ad Delios pertinens: Thuc. [3, 104. Eust. 758, 51.] NEUTR. Δήλιον, Delium, Apollinis Delii templum, teste Steph. B.: qui Δήλιον et Δηλίαν Locorum etiam nomm. esse tradit: UNDE Δηλιεύς dicitur Qui inde oriundus est. AT Δηλία, τὰ, sub. ἱερὰ, Sacra quæ Delio Apollini peragebantur, J. Polluci 1.” H. Steph. “Δήλια, τὰ, sc. ἱερὰ, Xen. Mem. 4, 8, 2.” Edd. “Δήλιος, Ilgen. Hymn. 190. Markl. Iph. p. 387. Abresch. Æsch. 2, 2. Jacobs. Anth. 7, 75. Δήλιον, Fabric. B. G. 1, 326. Valck. ad Ammon. 93. Huschk. Anal. 224. ad Diod. S. 2, 574. Δήλια, ad 1, 527. Δηλιάς, Ruhnck. Ep. Cr. 8. Markl. Iph. p. 387. Musgr. Iph. T. 1235. Ion. 168. Here. F. 689. Jacobs. Anth. 6, 117. Agathias 25.” Schæf. Mss.

“ΔΗΝΑΡΙΟΝ, τὸ, Denarius: Genus numismatis Romani, valens tres obolos et semissem, ut in Pandect. tradit Bud. Vide et Ἀσσύριον. Nonn. secundum syllabam corripit.” H. Steph. “Gl. Δηνάριον: Sestertium, Denarius. Δηνάριον λευκόν Asprum. Δηνάρια Biniones.” Edd.

“ΔΗΤΟΣ, Hesychio ὕστερος, Posterior.” H. Steph.

“ΔΙΑΓΓΑΙΝΕΙΝ, Hesychio διασπᾶν, Divellere, Distrahere. Sed si alphabetico ordine niti velimus, leg. ap. eum διαδόλλειν.” H. Steph.

“ΔΙΑΔΕΣΜΑ, dicta est a Zoroastre ἡ κηπευτὴ

μαλάχη, Malva hortensis, ut est ap. Diosc." H. Steph.

"ΔΙΑΚΑΛΑΜΑΣΑΡΚΕΣ ἔριφοι, ap. Rhodios in Lege quadam dicuntur οἱ τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων * ἐπιβεβοσκημένοι, teste Hes." H. Steph.

"ΔΙΑΚΑΥΝΙΑΣΑΙ, Hesychio est διακληρώσασθαι : a καῦνος, quod est ὁ κληρος. Eadem tradunt Suid., Etym. et Lex. meum vet. : sed ille habet Διακαυνίσασθαι, Etym. Διακαυνιεύσαι, Lex. meum vet. Διακαυνῶσαι : quod ceterorum omnium proxime accedit ad καῦνος. Primum tamen διακαυνίσασθαι ap. Aristoph. legitur Eip. [1081.] * Ἡ διακαυνιάσαι πότεροι κλαυσούμεθα μείζω : ubi Schol. quoque exp. διακληρώσασθαι." H. Steph. "Διακαυνιάζω, Heringa Obs. 226. Musgr. Hel. 1168. Brunck. Aristoph. 3, 150." Schæf. Mss.

"ΔΙΑΛΑΣ, Hes. exp. τὰς δῆλας καὶ φανεράς : itidemque διάλον, φανερόν, Manifestum, Perspicuum, Apertum." H. Steph.

"ΔΙΑΛΛΥΟΣ, Hesychio ὁ ἀντὶ ἄλλον διακονῶν : pro quo paulo post habet Διάμοιος." H. Steph.

"ΔΙΑΣΑΡΚΩΝΙΣΜΑ, Hes. esse dicit ἀσελγές τι σχῆμα. Cui subjungit Διασαρκωνίσαι, esse dicens τὸ * προσποιητῶς γελάσαι : quod ipsum et Σαρκωνίσαι dici. Sed sunt qui reponendum censeant Διασαρδωνίσαι et Σαρδωνίσαι, interpr. Sardonium risum ridere, Subsannare. In his tamen τὸ ω suspectius est. Apud Etym. et Lex. meum vet. legitur Διεσαρδάνωσε, exp. διεγέλασεν, οὐκ ἐπὶ διαχύσει, ἀλλ' οἷονεὶ Σαρδάνιον γέλωτα." H. Steph.

"ΔΙΑΣΥΚΑΣΑΙ, Hes. Tarentinis esse dicit διασκεδάσαι, Dispergere, Disjicere, Dissipare." H. Steph.

"ΔΙΑΧΡΟΝ, Hesychio χλιαρόν, Tepidum." H. Steph.

"ΔΙΓΗΡΕΣ, Hesychio στρουθοί, Passeres : pro quo supra Δηγήρες. Apud Suid. in Ms. etiam Cod., Διγήρες, οἱ λαμπροί, ἢ οἱ στρουθοί." H. Steph.

"ΔΙΔΗ, ἡ, quod ap. Athen. legitur, diciturque esse Planta malo Punicæ similis, nascens in Orchomenio lacu : perperam scriptum pro σίδη, ut non solum e Theophr. patet, H. P. 13. sed etiam ex Hes." H. Steph.

"ΔΙΕΚΡΙΘΕΝ, Bæotica syncope pro διεκρίθησαν, a Διακρίνω." H. Steph.

"ΔΙΗΤΑΝΕΣ, Hesychio λιτόν, διατεταμένον." H. Steph.

"ΔΙΗΤΙΑ, Hes. ἡμιμέδιμνον, Sémimédimnus." H. Steph.

"ΔΙΗΧΗΤΑΣ, Panis species, Hes." H. Steph.

"ΔΙΪΣΘΟΜΟΝΙΣΑΙ Suid. [e quo Schol. Biset. Aristoph. O. 654.] esse dicit τὸ διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἔλκειν τὴν ναῦν : idque Corinthios facere solitos in Isthmo." H. Steph. "Sed de h. v. forma dubitat Schneider. Lex." Edd.

"ΔΙΚΕΛΙΣΤΑΙ, dicebantur ap. Lacones Qui comicos lusus obibant, VV. LL. e Cæl. Rhod. Sed scr. potius Δεικηλισταί, s. Δεικελισταί." H. Steph.

"ΔΙΚΗΛΑ, Suidæ sunt μιμήματα, εἰκασματα, Imagines, Simulacra : addenti, proprie esse τὸ ὁμοίωμα καὶ εἶκελον τῷ Δεῖ, abusive etiam πᾶν ὁμοίωμα. Sed miror cur in hac serie posuerit, cum subjungat, τὸ δεῖ διφθογγόν : nisi forte iis verbis indicare velit scribi etiam per diphthongum. Apud Hes. sane et ipsum sua serie legitur Δικηλον, exp. itidem ἀγαλμα ἀνδριάντος, ἐκτύπωμα, ὁμοίωμα, εἶδωλον, μίμημα, ἀνδρίας, ζώδιον, φάσμα, ὄψις. Quibus addit, Λαονίcum esse vocab., indeque τὸν μισολόγον ap. Laconas dici Δικηλίταν : ut Suid. quoque, postquam attulit, Δικηλιστῶν καὶ μιμηλῶν, subjungit esse Comœdiæ speciem, teste Sosibio Lacone. Meminit Athen. etiam 14. h. v. Ibi enim cum e Sosibio retulisset, fuisse quendam ap. Lacedæmonios κωμικῆς παιδιδῆς τρόπον παλαιόν, in quo aliquis ἐν εὐτελεῖ τῇ λέξει ἐμμεῖστο κλέπτωντάς τινας ὁπώραν, aut alios hujusmodi : subjungit, τοὺς μετιόντας τὴν τοιαύτην παιδίαν ap. Laconas vocatos fuisse δικηλιστάς, ὡς ἂν τις σκευοποιούς εἴποι ἢ μιμητάς : horumque δικηλιστῶν esse multas pro variis locis appellationes : a Sicyonis enim φαλλοφόρους nuncupari, ab aliis αὐτοκαβδόλους : ab Italis φλύκας, vulgo σοφιστάς : a Thebanis ἐθέ-

λοντας. Dicebantur igitur δικηλισταί, s. δικηλίται, Histriones, qui in scena improbos traducebant, et mores eorum prave et facies larvarum similitudine spectatoribus ostendentes. Supra per ei diphthongum hæc scripta habes." H. Steph. "Δικηλον, Timæi Lex. 85. et n. : ad Charit. 727. 736. 763. 774. 784. Brunck. Apoll. R. 34. 202. Δικηλιστής, Valck. ad Rōv. 66." Schæf. Mss. "Δικηλον, prima correpta, Manetho 4, 621." Wakef. Mss.

"ΔΙΚΤΑΜΟΝ, τὸ, Dictamum : Herba, quam extrahendis sagittis cervi monstravere, percussis ea telo, pastuque ejus herbæ ejecto, ut tradit Theophr. H. P. 9, 16. : et ex eo Plin. 8, 27. : necnon Diosc., 3, 37. qui et ἀγρίαν γλήχωνα eam nominari tradit, utpote ὁμοίαν γλήχωνι : cujus rei Theophr. quoque et Plin. meminerunt. Sed notandum, Theophr. sine ν dicere τὸ δίκταμον, Diosc. cum ν τὴν δίκταμνον, Alex. Aphrod. τὸ δίκταμνον. Apud Lat. quoque diversis modis scriptum enuntiatumque reperitur. Dictamus ap. Cic. : Dictamum ap. Plin., ap. quem tamen et Dictamnum scribunt nonnulli. Forsitan autem nominatur a Dicta s. Dicto, Monte Cretæ, a quo Jupiter Δικταῖος vocatur, utpote ibi natus. Nam Theophr. ipsum esse dicit ἴδιον τῆς Κρήτης φυτόν, ut Diosc. quoque πῶς Κρητικὴν : et Plin., non esse alibi quam in Creta. Unde et Virg. Dictamum genitrix Cretæa carpit ab Ida. Et Stat., Idæa profectam quam Creta sub umbra Dictami florentis opem. Dictam autem s. Dictum Cretææ Idæ vicinum esse testatur Aratus, Δίκτω ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίῳ, appellans εὐώδη hunc montem ob herbarum in eo nascentium fragrantiam. [Diosc. 188.] Porro a dictamno DICITUR Δικταμνίτης οἶνος, Vinum dictamno couditum, Diosc. 5, 57. Sed et ἡ γλήχων, Pulegium, a quibusdam hinc VOCATUR Δικταμνοειδές, teste Hes. : similes enim herbæ sunt Pulegium et Dictamnum, adeo ut et Dictamnum nonnulli ἀγρίαν γλήχωνα nominarint." H. Steph. "Epiphau. adv. Her. 422. Glossæ : Δίκταμνος Dictamnus. Origanum Dictamnus Linn." Edd. "Δίκταμον, Valck. Hipp. p. 170. Δίκταμνον, Mitsch. H. in Cer. 177." Schæf. Mss.

"ΔΙΟΠΟΣ, Qui habet duo foramina, δύο ὀπᾶς : ut Athen. 4. tradit ap. Alexandrinos esse quosdam δούπους αἰλούς, et quosdam dictos ὑποτρίτους." H. Steph.

"ΔΙΟΣΠΟΛΙΤΙΚΟΝ, dicitur Medicamentum quoddam a Gal. et P. Ægin., forsitan quod Diospoli primum inventum sit aut fieri solitum. Fuit autem Διὸς πόλις Egyptiæ Thebaidis urbs maxima, alio nomine Ἐκατόπολις dicta : cujus cives Διοσπολίται." H. Steph. "Διοσπολίτης, Trall. 12. p. 217." Edd.

"* ΔΙΟΥΓΚΙΟΝ, Gl. Sextans." Edd.

"ΔΙΣΚΑΖΕΤΑΙ, Hesychio διαφέρεται." H. Steph.

"ΔΙΣΚΕΛΛΑ, Hesychio σπυρίς, Lat. Fiscella." H. Steph.

"ΔΙΣΚΩ, Jacio, βάλλω, δέκω, VV. LL. sine ulla auctoritate, nisi forte e Varino, qui pro his Hesychii, Δίσκην, δίκην υπερβάλλειν, reponit, Δίσκειν ἢ δέκω, υπερβάλλειν." H. Steph.

"ΔΟΙΗΜΑΣΙΝ, Hes. exp. ἀποφάσεις, γνώμαι." H. Steph.

"ΔΟΙΤΡΟΝ, Hes. exp. πύελον, σκάφη, Solium, Alveum." H. Steph.

"ΔΟΚΑΛΙΑ, Hesychio καλά, ἀγαθὰ, Pulcra, Bona." H. Steph.

"ΔΟΚΑΝΗΝ, Hes. exp. θήκην, Loculum, Conditorium : mox tamen subjungens, δοκάνας esse τὰ σκάλικας, αἷς ἴσταιται τὰ λῖνα, ἢ καλάμους, Varos, quibus eriguntur et tolluntur retia, vel arandines." H. Steph.

"ΔΟΚΑΝΑ, in agro Lacedæmonio τάφοι quidam dieti fuerunt παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας, teste Suida et Etym. Sed hic affert et aliud etymon, nimirum δόκανα dicta παρὰ τὸ δοκεῖν, utpote φαντασίαν ἔχοντα τάφων ἀνεργμένων : verum ea nominis ratio minus est consentanea. Meminit Plut. quoque τῶν δοκάνων, π. Φιλαδ. [7, 867.] Καὶ παλαιὰ τῶν Διοσκουρίων ἀφιδρύματα Σπαρτιάται δοκάνα καλοῦσι : ἐστὶ δὲ δύο ἔξω παρὰλληλα. δυοὶ πλαγίοις ἐπέκειν γμένα καὶ δοκεῖ τῷ φιλαδέλφῳ τῶν θεῶν οἰκεῖον εἶναι τοῦ ἀναθήματος τὸ κοινὸν καὶ ἀδιαίρετον." H. Steph.

"Ad Herod. 410." Schæf. Mss. "Eust. II. 1170." Wakef. Mss.

"ΔΟΛΩΝ, *ωνος*, δ. Sica, Gladiolus s. Pugio occultus: quo nimirum dolose aliquem petimus. Plut. Tiberio, "Ὡστε κάκεινον οὐδενὸς ἀγνοούντος ὑποζώννυσθαι ξιφίδιον ληστικόν, δ δόλωνα καλοῦσι." Sic Virg. *Æn.* 7. Tela manu sævosque gerunt in bella dolones. Ubi Serv. tradit Dolonem esse flagellum intra cuius virgam lateat pugio: sicut Hesychio quoque δόλωνες sunt ξιφίδια ἐν ξύλοις ἀποκεκρυμμένα. Eid. Hes. δόλωνες sunt οἱ μικροὶ ἱστοὶ ἐν τοῖς πλοίοις, Parva vela in navibus: ut et J. Poll. 1. auctor est, τὸν μέγαν καὶ γνήσιον ἱστὸν nominari ἀκάτιον τὸν κατόπιν, ἐπιδόρμον τὸν ἐλάττονα, δόλωνα, Minus navis velum. Sic sane Liv. B. M. 4. Erat secundus petentibus Ephesus ventus: capessunt fugam sublati raptim dolonibus. Et 6. Dolonibus erectis altum petere intendit." H. Steph. "Liv. 36, 44. 37, 30. Isidor. Orig. 19, 3. Diod. S. 20, 61. Procop. B. V. 1, 17. Italice Trinchetto." Edd. "Ad Diod. S. 2, 452." Schæf. Mss.

"* ΔΟΜΝΑ, vox Lat. Oppian. K. 1, 4." Edd.

"* ΔΟΠΑΚΙΝΑ, Poma Persica. Trall. 1. p. 19." Edd.

"ΔΟΡΚΑΖΩΝ, Hesychio περιβλέπων, Circumspiciens." H. Steph. "Wakef. S. C. 1, 130." Schæf. Mss.

"ΔΟΡΚΑΝΑ, Hes. Cretensibus esse dicit ἀκριβῶς, Exacte: forsā a δέρκω, ut sit Intentis oculis." H. Steph.

"* ΔΟΥΚΩΝΗ, Gallis Ebulus vel Sambulus, ap. Diosc. Sed hæc talia, qualia plura quædam affert Adelung., non videntur in Lex. Gr. referenda." Schweigh. Mss.

"ΔΟΥΛΟΠΟΛΙΣ, s. Δούλων πόλις, dictum Oppidum quoddam, quoniam, si servus, etiam peregrinus, lapidem eo ferat, manumittitur et liber fit. UNDE Δουλοπολίτης, Dulopolitanus, Dulopoli oriundus vel habitans. Vide Steph. B." H. Steph.

"ΔΡΑΒΗ, Draba, Herba, de qua Diosc. 2, 187. Gorr. tradit ab aliis vocari Orientale nasturtium, ab aliis Nasturtium Babylonium: semen autem ejus, pipæris vicem supplere. Plin. [27, 9.] Dryophonon vocat." H. Steph. "Cochlearia Draba Linn." Edd.

"ΔΡΑΣΤΙΣ, Hesychio ἡ βυσσὸς, Byssus, Byssinum linum: unde Δραστιουργοὶ dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι αὐτήν." H. Steph.

"* ΔΡΑΥΚΙΟΝ, Gl. Monile." Edd.

"ΔΡΑΧΑΡΝΕΥ, Aristoph. per jocum dicit pro δρύϊνα Ἀχαρνεῦ: taxantur enim Acharnenses ut ἀγριοὶ καὶ σκληροί. Suid. Rectius ap. Hes. Δραμαχαρνεῦ: itidemque ap. Etym." H. Steph.

"ΔΡΕΜΟΝΕΣ, Hesychio οἱ νεβροί, Hiinnuli." H. Steph.

"ΔΡΕΜΜΑ, Eid. κλέμμα: nisi potius scripsit λάμμα: aliis κλάσμα, Frustum: Quod sc. ablatum est τῷ δρέπειν." H. Steph.

"ΔΡΙΠΗ, Eid. πύελος, σκάφη: qua signif. supra δοῦπραν: item εἶδος ἀρχήσεως. Mox δροίτη per diphthongum." H. Steph.

"ΔΡΙΦΟΝ, Eod. teste, Dorienses et Eustochius dicunt pro δίφρον: ut Etym. quoque δρέφον Syracusanos dicere ait τὸν δίφρον: ut, φέρ' ὡ παῖ τὸν δρέφον." H. Steph. "Valck. Adoniaz. p. 211. ad Ammon. 195." Schæf. Mss.

"* ΔΡΟΙΤΟΣ, δροτή, Zonar." Edd.

"ΔΡΟΙΤΗ, Etymologo ἡ πύελος, Solium, Scapha s. Alveus balnearius: ut Nicander A. "Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων ἐμβάπτεο σάρκα, Αἶψα δὲ τινθαλέοισιν ἐπαιονάασσο λοετροῖς. Ætolus autem, inquit Etym. rursum, esse dicit τὴν σκάφην, ἐν ἣ τινθνεῖται τὰ βρέφη: Partheuius τὴν σορὸν, ut et Æsch. Ag. [1549.] τὴν λάρνακα in qua conduntur efferunturque mortui. Porro secundum Hermippum per υ scribitur, παρὰ τὴν δρῦν πὴν κυλίην: quam scripturam Etym. dicit esse veriore et magis consentaneam tum, cum signif. τὴν πύελον: cum vero τὴν σορὸν declarat, scriptus per οι: esse enim tunc veluti ἐκ δρῦος εἰς οἶτον, i. e. θάνατον, πεποιημένον, s. δόρυ εἰς οἶτον ἐπιτήδειον, ἐλ-δέκτικὸν τοῦ σκύνου." H. Steph.

"ΔΡΥΪΔΑΙ, a Gr. v. δρῦς, Quercus, vulgo derivant nomen, præeunte Plin. 16, 43, 95. Sed est voc. sua origine Celticum. In Wallia, Britanniae regione, hodiernum Derw, (an Drew?) Quercum signif., et Derwyddon, Sapientem, Prophetam, notante Adelung. 1, 56." Schweigh. Mss. "* Δρουΐδαι, ad Diod. S. 1, 354." Schæf. Mss.

"* ΔΡΥΝΕΜΕΤΟΝ, ap. Strab. 12. p. 567. Cas. Nomen loci est in Gallo-Græcia, ad quem convenirent Gallo-Græcorum tetrarchæ. Videtur esse Celticum nomen, signif. Templum in querceto, Adelung. 1, 56." Schweigh. Mss.

"ΔΡΥΪΤΤΑ, ap. Suid. legitur, cum hoc exemplo, ἃ τ' ἐφιοῦλκας δρύπτα, καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδων, addita hac exp. ἐλάα καὶ τυροῦ ξύσματα περιφεροῦς. Sed Ms. Cod. ibi habet δρύπτα pro δρύπτα, et δρυψία pro δρύψια: et tunc esset i. q. Lat. Druppa, i. e. δρυπετής ἐλάα." H. Steph. "Δρύπτα, Toup. Opusc. 2, 104. Thom. M. 251. Jacobs. Anth. 8, 167. 9, 109." Schæf. Mss.

"ΔΡΥΤΗ, Eustathio πύελος ξυλίγη, ὡς ἀπὸ δρῦος, ap. Æsch. Ag. [1549. Ch. 999. Eum. 636.] "Scribitur et per οι diphthongum teste Eod., et tunc per syn-copen dicitur veluti δρυοίτη, ac propriè est πύελος s. λάρναξ ἐπὶ τεθνεῶσι." H. Steph.

"ΔΡΩΚΤΑΖΕΙΝ, Hesychio ἐμβλέπειν, περιβλέπειν, Inspicere s. Inspectare, Intueri, Circumspicere, forsā a δέρκω." H. Steph.

"ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, Dyrrhachium: Urbs olim Epidamnus dicta: ex eo autem Δυρράχιον nomen inventit, quoniam ibi κατὰ τὸν τόπον προνχούσης ἀκρας γεωλόφου, τὸ κύμα προσπίπτον καὶ σχιζόμενον, ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην καὶ δύσορμον, ut Suid. et Etym. tradunt. Steph. B. sane eam ab Alexandro in Europa per σ vocari Δυσράχιον testatur: ejusque Civem Δυσράχιον dici, necnon Δυρράχηνόν." H. Steph. "* Δυρράχης, Antip. Th. 52." Schæf. Mss.

"ΔΥΣΜΑΙΝΑΙ, Hesychio αἱ ἐν Σπάρτῃ χωρίτιδες Βάκχαι." H. Steph.

"ΔΩΔΩΝΗ, Dodona: Urbs Thesprotiæ, in qua Jovis templum et oraculum erat et vatieina quercus: unde ipse Jupiter Δωδωναῖος dicitur, et fatidica illa quercus Δωδωναία: item χαλκεῖον Δωδωναῖον dicebantur Ærei quidam lebetes sese mutuo contingentes et ex ordine sonantes, si unus ex illis impelleretur: unde Proverbio in loquaces dicitur et qui verborum finem invenire nequeunt: qua de re Suid. Apud Herod. etiam [2, 53.] Δωδωνίδες ἱερεῖα, Sacerdotes Dodonææ." H. Steph. "Δωδωνίς, Apoll. R. 1, 526." Edd. "Δωδώνη, Δωδωναῖος, Heyn. Hom. 7, 283. Δωδώνη, ad Od. E. 327. ad Herod. 652. Bergler. Alciph. 395. Wakef. Trach. 172. 1166. ad Diod. S. 2, 59. Δωδωνίς, Heringa Obs. 82. Valck. Phæn. p. 497. 'Ο ἐν * Δωδῶνι χαλκός, Callim. 1, 544. Jacobs. Anth. 12, 358." Schæf. Mss.

"* ΔΩΠΑΚΙΝΑ, s. Δωράκινα, Poma Persica. Trall. 1. p. 19. Glossæ: * Δωράκινον Duracium. Lege Δωράκινον. Vide nott." Edd.

"ΔΩΡΟΣ, δ. Dorus: Filius Xuthi: a quo Δώριον dictum Oppidum quoddam Peloponnesi: cuius Incolæ, Posterī et Nepotes Dori, VOCANTUR Δωριεῖς, Lat. Dorienses et Diores. Od. T. [177.] Δωριεῖς τε τριχάκες δίοι τε Πελασγοί: a nom. sing. Δωριεύς. Ab his autem Doriensibus sunt POSSESS. Δώριος, et Δωρικὸς, Dorius, Doricus: Quis vel qualis Dorum s. Doriensium est: ut, cum Athen. 14. scribit Δώριον ἀρμονίαν vocatam fuisse τὴν ἀγωγήν τῆς μελωδίας, ἣν οἱ Δωριεῖς ἐποιούντο. Sic ap. Suid. Δώριος αὐλητοῖς: quam esse mediam dicit inter Phrygiā et Lydiā: alii σεμνὴν et ἄθρυπτον: unde et Aristot. Polit. 8. ait τὰ Δώρια μέλη πρέπειν παιδεύεσθαι μᾶλλον τοῖς νεωτέροις. Sic Δώριος τόνος ap. Plut. de Musica: et Proverbialiter ap. Suid. ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον. Sed et Δώριοι, ac Δωρίωνες, dicuntur Dori posterī et Dorii incolæ, ut tradit Steph. B. Alioquin Δωρίων est et Nom. propr. ap. Athen. Item Δωρικά προσκεφάλαια ap. Athen. 6. Dorica pulvinaria. Et Δωρικὴ ὀπλισίς, Dorica armatura. Quali Diores utebantur. Rursum a Δώριος DERIV. Δωριακός, [ἡ, ὄν.] Doriacus: ut ap. Thuc. in Oraculo, Ἡξεῖ Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς

ἀμ. ἀντφ. Bellum Doriacum s. Doricum. ITEM Δω-
 ρις, ἴδος, ἡ, ἰ. ἢ. ἡ Δώριος, ἡ Δωρικὴ s. Δωρικῆ: ut
 Δωρις ἐσθῆς ap. Herod. Dorica vestis. Et Δωρις ὀλη
 ap. Theocr. Sic ἡ Δωρις διάλεκτος ap. Gramm. et
 Scholl. Dorica lingua, Idioma illud Gr. linguæ, quo
 Diores usi sunt. Necnon Δωρις γυνή, Dorica femina.
 Plut. Δωρίδος ἐκ μητρός. Et ἡ Δωρις, sc. γῆ vel χώρα,
 Ager Doricus, Regio Dorica. Alioqui Δωρις substan-
 tive dicitur. etiam Doricus culter eviscerandis exco-
 riandisque victimis accommodus: Eur. El. [819.] Ὁ
 δὲ εὐκρότητον Δωρίδ' ἀρπάσας χεροῖν. || Item Doris
 dieta Herba quædam. Plinio eum teste 22, 20. ἡ
 ψευδάργουσα a nonnullis Δωρις appellatur: teste
 Paulo τὸ ἔχιον s. ἀλκίβιον. Est vero et Nympha
 quædam Δωρίδος nomine celebrata ab Hesiodo Θ.
 Inde et VERB. Δωριάζω, Dorias puellas imitor.
 Etym. enim teste, mulier aliqua aut puella Δωριάζειν
 dicitur pro παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τοῦ σώ-
 ματος, quoniam αἱ Δώριαι s. αἱ Δωρίδες κόραι ἱμάτιον
 μόνον ἐπὶ θάτερα * ἐπιτεπορημέναι, ἄζωστοι καὶ ἀχι-
 τῶνες οὐσαι, παρέφαινον πολὺ τοῦ σώματος. Quod iis-
 dem pene verbis Eust. ex Æl. Dionys. refert, et con-
 firmat cum Hes. Suid., qui etiam addit, Spartæ non-
 nunquam solitas τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι. Est ab
 eadem origine et aliud VERB. Δωρίζω sc., signifi-
 itidem Dorienses imitor, linguæ nimirum idiomate aut
 harmoniæ genere aut moribus. Unde ADV. Δωριστὶ,
 Dorum imitatione, Dorum modo, Dorum more, Do-
 rice: ut, cum Gramm. ποττὰν, et καττάδε tradunt
 Δωριστὶ dictum pro πρὸς τὴν, et κατὰ τὰδε. Itidem ἡ
 Δωριστὶ ἀρμονία ap. Aristot. Polit. 8. quam ab omni-
 bus commendari ait ὡς στασιμωτάτην καὶ μάλιστα ἡδὺς
 ἔχουσαν ἀνδρεῖον. Unde Plato Lachete, Οὐκ ἄρα που
 κατὰ τὸν σὸν λόγον Δωριστὶ ἡρμώσμεθα ἐγὼ τε καὶ σὺ·
 τὰ γὰρ ἔργα οὐ συμφωνεῖ ἡμῖν τοῖς λόγοις. At, cum
 Aristoph. I. [989.] dicit Cleonem τὴν Δωριστὶ μόνην
 ἀρμονίαν ἀρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν, ἄλλην δ' οὐκ
 ἐθέλειν λαβεῖν, taxat eum ut δωροδόκον, alludens vocis
 similitudine ad τὰ δῶρα, ac Δωριστὶ dicens pro * δω-
 ροδοκιστὶ. H. Steph. * Δωρικῶς, Schol. Lycophr.
 9. 502. Schol. Biset. Aristoph. Θ. 1061. 1242. A. 81.
 82. 93. 1003. 1082. 1176. Δωρίζω, 117.: Schol. vet.,
 N. 248. 338. O. 571. Demetr. Phal. 180. Strabo 514.
 Plut. de Orac. Def. 421. * Δωρισμός, ὁ, Schol. Ari-
 stoph. O. 931.; Biset. 1315. Demetr. Phal. 180." Edd.
 " Δωρις, Leontopetalum, * Δωρικτερὶς, ibid." App. ad
 Diosc. Boissonad. Mss. " Δωριεύς, ad Charit. 603. Fi-
 scher. ad Weller. G. G. 1, 173. Δωριεῖς, Valck. ad He-
 rod. 224. Δώριος, Lesbos. de Schem. 178. Theocr.
 Epigr. 16. Huschk. Anal. 199. Fischer. ad Weller. G.
 G. 1, 35. Δωρικὸς, ibid. ad Charit. 603. Eur. El. 836.
 Jacobs. Anth. 8, 111. Archimel. 1. Fischer. Præf.
 ad Anacr. 18. Δωρικῶς, Fischer. ad Weller. G. G.
 1, 86. 90. 110. Heyn. Hom. 6, 387. Δωριακὸς, Wyt-
 tenb. Select. 104. Δωρις, Toup. Opusc. 2, 75. ad
 Charit. 251. 603. Wakef. S. C. 2, 13. Mitsch. H. in
 Cer. 151. Troad. 234. Ion. 1612. El. 819. Wakef.
 Eum. 265. Jacobs. Anth. 8, 99. Fischer. ad Weller.
 G. G. 1, 35. Ruhnck. H. in Cer. 122. Valck. Hipp.
 p. 167. Δωριάζω, ad Herod. 416. 653. Δωριάζω et
 Δωρίζω, Valck. Adonias. p. 189. Mær. 126. et n.:
 Δωρίζω, Valck. ad Lesbos. 181. ad Herod. 416.
 653. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 43. 49. 2, 336.
 Δωριστὶ, Koen. ad Greg. 37. Kuster. Aristoph. 114.;
 Brunck. 3, 49. * Δωριεύω, ad Herod. 653. * Δω-
 ριάς, Toup. Opusc. 2, 283." Schæf. Mss. " Δωρίζω,
 Dio Chrys. 1, 61." Wakef. Mss. " * Ἐκδωριεύω, In
 Doricensem muto, Doricensem facio. Ἐκδεδωρίεν-
 ται, Diores facti sunt, Herod. 8, 73. In Dorienses
 degenerarunt, s. leg. * Ἐκδεδωρίεσθαι, ab * Ἐκδω-
 ρίζω." Schweigh. Mss. " In Schneider. Lex. est
 * Ἐκδωρίω." Edd. " Ad Herod. 653." Schæf. Mss.
 " Ἰποδώριος, q. d. Subdorius, i. e. Non omnino Do-
 rius, sed ad Dorium accedens: ut Δώριος τόνος in
 musica. Legitur ap. Aristot. Probl. et Plut. Vide
 Δώριος. Eadem præpos. jungitur et adverbio Δωριστὶ:
 diciturque ἰποδωριστὶ, eand. signif. habente præpo-
 sitione: q. d. Subdorice." H. Steph. " Ἰποδώριος
 Athen. 624." Edd. " * Ἰποδωρίζω, Koen. ad Greg.
 112." Schæf. Mss. " Synes. 279." Wakef. Mss.

E.

" ἘΑΛΟΝ, Hesychio λυπηρόν: afferenti et Ἐ-
 λὸς pro τετραυσμένος. Sed Idem Ἐαλὸν exp. etiam
 λυτήριον." H. Steph.

" ἘΒΙΣΚΟΣ, secundum Medicos ἡ μαλάχη, quæ
 et ἀλθαία, inquit Suid. Gal. simpl. Medic. 6. ἐβίσκον
 s. ἀλθαίαν esse dicit μαλάχην ἀγρίαν, Malvam
 vestrem. Diosc. ἐβίσκον appellat, per i, ut Plin.
 quoque [19, 5.] et Virg. Hibiscum, præfixa etiam
 aspiratione." H. Steph.

" ἘΓΓΑΓΓΙΣ πέτρη, eadem quæ Γαγγίτις λίθος,
 s. Γαγγίτης, Gangitis gemma, quæ sc. in Gange fluvio
 Lyciæ reperitur, viridi colore. Nicander Θ. [27.]
 " Ἄλλοτε δ' ἀζαλέην καίων ἐγγάγγιδα πέτρην. De hac
 vero gemma plura ibi Schol." H. Steph. " Vide
 Γαγγίτις." Edd.

" ἘΓΓΑΥΡΟΝ, Hesychio νοτερόν, ὑγρόν, ἀσπρὸν
 πρόσφατον, ἐκκελυμένον, ἀνικμον." H. Steph.

" ἘΓΓΑΥΣΟΝ, Eid. * Ἐνσκαμβόν: a γανυό." H.
 Steph.

" ἘΓΓΡΙΜΑΣΘΑΙ, Hesychio ἐναγίσαι τοῖς τε-
 λευτηκόσι." H. Steph.

" ἘΓΓΡΙΣΜΟΣ, Hesychio παροξύσμός." H. Steph.

" ἘΓΓΥΑΝ, Hes. Laconibus esse dicit ὀψωνίαν." H.
 Steph.

" ἘΓΗΓΑΡΤΟΣ, Suidæ ὁ ἐπιχαρὴς, Lætus, Hila-
 ris: Hesychio non solum ἐπίχαρτος, sed etiam ἐπι-
 χαρσις." H. Steph.

" ἘΓΚΝΙΣΜΑ, τὸ, Argivi appellant Carnem,
 quam in luctu ab Apollinis sacerdote pro hordeo sibi
 datam igne ab aliis mutuato torrent, ut fusius docet
 Plut. Hellen. 529." H. Steph. " 7, 189." Edd.

" ἘΓΚΥΤΟΝ, ita enim leg. esse alphabetica: se-
 ries declarat, Hes. Laconibus esse dicit ἔγκυτον, In-
 testinum, Interaneum, Quod sc. est ἐν τῇ κύτρει τοῦ
 σώματος." H. Steph.

" ἘΔΑΣ, Nom. Mercurii ap. Gortynios, παρὰ τῷ
 ἑάων δοτῆρα εἶναι, pleonasmō τοῦ δ, quasi ἑας, si
 Etym. credimus, et Lex. meo vet." H. Steph.

" ἘΔΕΛΩΝΗ, Hesychio ἄνθος, Flos." H. Steph.

" * ἘΔΗΜΟΣ παρὰ Κυθνίοις, Clem. Alex. Protr.
 p. 35. ubi al. * Μενέδημος." Edd.

" * ΕΙΔΟΣ, falsa lectio pro ἡδος, quod ap. Cyre-
 næos Acetum significabat, Barker. in Epist. Crit. ad
 Boissonad. 246-51.; et Etym. M. 1096-7." Edd.

" ΕΙΛΕΟΣ s. Ἰλεος, Schol. Aristoph. A. 581.
 Ἰλιγγιῶ σκοποδινῷ, ὑπὸ τῆς γαστρὸς συνέχομαι. Τοῦτο
 δὲ καὶ Συρακούσιοι εἶλεον λέγουσι. Unde medelam
 exspectat graviter affectus Suidæ locus in Εἰλιγγιῷ:
 Τοῦτο δὲ οἱ Συρακούσιοι * σίελον λέγουσι. Imo εἶλεον,
 vel ἴλεον." Pierson. ad Mær. 197. " Vide Εἰλεός
 et Ἰλεός ap. Nostrum." Edd.

" ΕΙΛΩΣ, ὡτος, ὁ, σive Εἰλώτης, ου, ὁ, Helos s.
 Helota. Ita ap. Lacedæmonios dicebatur Servus,
 Minister: quoniam totum fere servitium, quo ute-
 bantur, erat ex Helotis captis: etenim, cum diu et in-
 festis animis oppugnarent Helos, urbem Peloponnesi
 ipsis vicinam, quoscunque inde caperent, iu servitu-
 tem sibi redigebant, et retento gentis nomine Εἰλωτας
 vocabant, non δούλους, in maiorem ipsorum contume-
 liam: aliis tamen Quævis mancipia sic ab iis appellata
 voleutibus in contumeliam Helotarum, quibuscum
 semper eis bella erant et dissidia. Sed verior est prior
 opinio; legimus enim ap. Plut. init. Lycurgi, Τὸν Εἰ-
 λωτας ἐποίησαντο δούλους οἱ Σπαρτιάται. Itidemque ap.
 Athen. 5. Lacedæmonios et Thessalos κατασκενάσ-
 θαι τὴν δουλείαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων τῶν οἰκούντων προ-
 τερον τὴν χώραν: illos, ex Achæis: hos, e Perrhæbis
 et Magnesiiis: ac illos, τοὺς καταδουλωθέντας appel-
 lasse Εἰλωτας, hos autem, πενέστας. Porro οἱ Εἰλωτες,
 inquit rursus Plut. Lycurgo, αὐτοῖς ἐργάζοντο τὴν
 γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην τελοῦντες. Nec verò in
 agris solum colendis eos occupabant, sed etiam
 operam eorum in bellis utebantur, ac si strenuos sese
 præstitissent, manumittebant, ut discimus e Thuc. 4.
 p. 148. Quoniam vero πάνν ὑβριστικῶς αὐτοῖς ἐχρῶντο
 οἱ Λάκωνες, ideo sæpe ἐνεωτέριζον καὶ ἀφίσταντο:
 quamobrem et fere semper suspecti erant. Qua de
 re Athen. 14. et Thuc. l. c.: item Phrt. Lycurgo. et
 Paus. Atticis, Rursus Plut. init. Demetrii, Οἱ παλαιῶ

Σπαρτιάται τοὺς Εἰλωτας ἐν ταῖς ἐορταῖς πολλὴν ἀναγκάζοντες πίνειν ἄκρατον, εἰσῆγον εἰς τὰ συμπόσια, τοῖς νέοις, οἷόν ἐστι τὸ μεθύειν, ἐκτεκνύντες. Inde POSSESS. Εἰλωτικός, [ἢ, ὁν,] Heloticus, Qui vel Qualis Helotum est: ut Εἰλωτικός πόλεμος, Bellum Heloticum, ap. Plut. de Virt. Mul. Quale ap. Rom. fuit Bellum servile. Apud Eund. Solone, τὸ Εἰλωτικὸν πλῆθος, Multitudo Helotarum, i. e. οἱ Εἰλωτες. Dicitur et τὸ Εἰλωτικόν, pro τὸ Εἰλωτικὸν πλῆθος, i. e. οἱ Εἰλωτες: ut τὸ Εἰλωτικὸν ἀφιστάντες, Helotas ad desciscendum sollicitantes: quemadmodum et τὸ στρατιωτικὸν dicuntur οἱ στρατιῶται. ITEM Εἰλωτής, ἢ, interdum pro Εἰλωτική, interdum pro Serva, Ancilla. Est inde et VERB. Εἰλωτεύω, Sum Εἰλως, Heloticum ministerium præsto, Servio. Isocr. Paneg. [1, 252. Auger.] de Lacedæmoniis, Τῇ αὐτῶν πόλει τοὺς ὁμόρους Εἰλωτεύειν ἀναγκάζουσι. Unde VERBALE Εἰλωτεία, ἢ, Helotici ministerii præstatio, Servitus: δουλεία. E Plat. autem de LL. [6. p. 300.] affertur ἡ Λακεδαιμονίων εἰλωτεία, pro Servilis turba, Servitia, Mancipia: quemadmodum Steph. B. Εἰλωτείαν, nisi forte per simplex i scripsit Εἰλωτίαν, vocari αἰτῇ τῶν Εἰλωτῶν χώραν. || Εἰλωτες, Hesychio μισθωτοὶ ἐν τῷ ἐλαί ἔργαζόμενοι. Sed f. l. εἰλωτες, ut inde sint οἱ Εἰλωτες. H. Steph. Εἰλωτία, Schol. Plat. Alc. 1, 38. p. 78. Boissonad. Mss. Athen. 6, 18. Livius 34, 27.: Hi sunt jam inde antiquitus castellani, agreste genus. Edd. Εἰλως, Εἰλωτής, ad Diod. S. 1, 452. Heyn. Hom. 4, 331. Mazoch. Tab. H. p. 89. Toup. Append. in Theocr. 32. Valck. Adonias. p. 268. Zeun. ad Xen. K. II. p. 339. Verh. ad Anton. L. 293. ad Timæi Lex. 212. Act. Traj. 1, 120. Ammon. 111.; Valck. 192. ad Lucian. 1, 281. ad Herod. 695. 696. Εἰλωτής, Koen. ad Greg. 85. Εἰλωτικός, Jacobs. Anth. 6, 307. Timæi Lex. 212. et u.: Εἰλωτεία, ad Timæi Lex. 212. 215. Schæf. Mss. Κατελωτισμένος, In servitutem redactus, Mancipatus, καταδουλωμένος, ab Εἰλως, quod ap. Lacedæmonios signif. Servum, Suid. Thema est Κατελωτίσω, cui synonymum καταδουλώω. H. Steph. ΕΙΜΙΝ, Hes. affert pro ἐαντὸν, Seipsum. H. Steph. ΕΙΡ, Suida teste est λαίλαψ ἢ λαμπηδών. H. Steph. ΕΚΚΕΛΛΗΡΙΖΩ, Evoco. Hes. enim Ἐκκεκλήρηκεν affert pro ἐκκέκληκεν. H. Steph. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΡΙΟΝ, τὸ, Minusculum theatrum, θεατρίδιον. Vitruv. 7. Trallibus cum Apaturius Alabandius eleganti manu finxisset scenam in minusculo theatro, quod Ἐκκλησιαστήριον ap. eos vocitatur. H. Steph. Schol. Ven. Il. B. 295. Edd. Dionys. H. 2, 738. Schæf. Mss. ΕΚΚΑΗΤΑΡΙΟΣ, Balsamo ad Can. 63. Carthag. 687. ad Can. 111. Sardicens. p. 858. Edd. ΕΚΚΡΙΑΔΕΜΕΝ, Ridere, vox Thebana. Athen. 14, 4. p. 622. Vide Κριαδέμεν. Edd. ΕΚΑΥΡΟΝ, Hesychio χλωρόν, Viride: item νοτερόν, ἐνυκμον, δίσυρον, Humidum, Humectum. H. Steph. ΕΚΠΑΑΤΙΟΝ, Hes. esse dicit ἐξαλλον, οὐχ ὁμοιον. H. Steph. Cf. Ἐκπάτριον, quod Idem interpr. ἀνόμοιον. Edd. ΕΚΤΑΘΕΝ, ex Apoll. R. affertur pro Prostrati sunt. Habet autem id Bæoticam syncopen pro ἐκτάθησαν. Id vero est vel a κτείνω, pro ἐκτάθησαν, vel ab ἐκτείνω pro ἐξετάθησαν. Vide Anomala. H. Steph. ΕΚΤΩΡ Ζεὺς ap. Ilienses, Olear. ad Suid. 193. Edd. Ἐκτόρεος χιτῶν, et Ἐκτορέη κεφαλῇ, possessiva sunt a nom. propr. Ἐκτωρ, ap. Hom.: ap. quem et patronym. Ἐκτορίδης, Hectorides, i. e. Filius Hectoris. H. Steph. Ἐκτωρ, ad Lucian. 2, 337. Valck. Phœn. p. 550. Clark. ad Il. A. 242. Ω. 272. Schellenb. Antim. 83. Carmen de Hectore, Jacobs. Anth. 11, 196. Ἐκτόρεος, Greg. C. 202. Ἐκτόρεως, Rhes. 762. Antiphil. 11. Agathias. 77. Schæf. Mss. Ἐκτωρ, Lycophro 100. Wakef. Mss. ΕΚΦΑΝΕΝ pro ἐξεφάνησαν, Ionica augmenti detractio, et syncope Bæotica: ab Ἐκφαίνω. H. Steph.

ΕΚΧΟΙΡΗΞΕΣ, vox Laconica. Equidem nescio, an Χοιρίλος, et verbum ΕΚΧΟΙΡΩΝ obscoena signif. etiamnum extet ap. Hes. Quanquam ibi non respicitur Chœrilus. Hesychii glossa impeditissima est: Ἐκχοίρηξες Ἐκχοίρηλωμένοι. Λάκωνες. Eadem ap. Phav. Toupii adversaria inspicere non datur. (Glossa a Toupio neglecta est.) Videant viri eruditi, an forte scribi possit: Ἐκχοίρηκες Ἐκκεχοιριλωμένοι. Ἐκχοίρηκας vel Ἐκχοίρακας dicere potuit Viduos rudium hominum sermo. Quod Grammaticus modestior, etymologiam vocis demonstraturus, ambiguitatem significationis retinens, explicuerit, Ἐκκεχοιριλωμένοι, Porculo privati. A. F. Naek. ad Chœrili Samii Fragmm. p. 57. Edd.

ΕΛΑΙΑ, teste Hes. est δῖφρον *Κυρηναϊκὸν μέρος. H. Steph.

ΕΛΑΤΡΟΝ, ut Hes. tradit, Eucrates in Ραδιαcis vocat ἐνδυμα, *κατάζωμα. H. Steph.

ΕΛΕΑΤΑΙ, οἱ, Eleatæ: Incolæ Laconici oppidī, quod Ἐλος olim vocabatur, et postmodum in servitutem fuit redactum a Spartiatis. Athen. 6. περὶ Εἰλωτῶν, e Theopompo, Εἰσὶ γὰρ οὗτοι, sc. οἱ Εἰλωτες, s. τὸ τῶν Εἰλωτῶν ἔθνος, ut ibid. loquitur, Καταδουλωμένοι πολλὴν ἤδη χρόνον ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν οἱ μὲν αὐτῶν, ἐκ Μεσσηνίας ὄντες, οἱ δὲ Ἐλεᾶται κατοικοῦντες πρότερον τὸ καλούμενον Ἐλος τῆς Λακωνικῆς. Idem tradit Steph. B. Suid. tamen innuit Ἐλεάτας dictas fuisse πόλεις, τὰς ἰδρυμένας ἐν ἔλεσι. H. Steph. *Ἐλεατικός, Heindorf. ad Plat. Phædr. 301. Schæf. Mss.

ΕΛΕΙΑΝ s. Ἐλαν, Hes. nominari tradit Junonem in Cypro, et Dianam ap. Messenios: forsitan quod eorum fana essent ἐν ἔλεσιν exstructa, ac si Palustres diceret. Vide Ἐλειος. H. Steph.

ΕΛΕΡΡΑ ἔργα, Suidæ φόνια, χαλεπὰ, κακά. Vide Ἐλλερα. H. Steph.

ΕΛΕΥΣΕΑΝ, Hes. esse dicit τὴν βρυωνίαν, Bryoniam. H. Steph.

ΕΛΕΥΣΙΝ, sive Ἐλευσίς, ἵνος, Eleusin s. Eleusis: Vicus quidam s. δήμος Atticus, διὰ τὴν τῆς Δημήτρου Eleusin denominatus, quoniam ἐκεῖ ἐλθοῦσα εἶρε τὴν κόρην. Etym. INDE Ἐλευσίνιος dicitur Qui inde oriundus est, Eleusinius. Apud eosdem erat Δήμητρος καὶ κόρης Ἐλευσινίας ἱερὸν, Fanum Cereris et Proserpinæ Eleusiniæ: quia sancte ibi colebantur. [Hinc Ἐλευσίνιον, τὸ, Paus. Atticis.] UNDE ET Ἐλευσίνια dicebantur Sacra quædam arcana, quæ ibi magnis cæremoniis ab Atheniensibus celebrabantur. Ab iisdem est POSSESS. Ἐλευσινιακός, [ἢ, ὁν,] et FEM. Ἐλευσινιάς, Eleusiniaca, Ad Eleusinos pertiens. Præterea ab Eleusine sunt advv. LOCALIA Ἐλευσινάδε, Ἐλευσίνισι, Ἐλευσινόθεν: ap. Steph. B. H. Steph. Ἐλευσίς, ad Diod. S. 1, 385. ad Herod. 704. Musgr. Suppl. 1. ad Charit. 452. Markl. Iph. p. 113. Musgr. Ion. 1076. Ἐλευσίνιος, Bergler. Alciph. 222. ad Herod. 648. 704. Casaub. Athen. 1, 35. Ἐλευσίνιον, Paus. 1, 422. Ἐλευσίνια, T. H. ad Aristoph. II. p. 370. ad Diod. S. 2, 485. Δήμητρος Ἐλευσινίας ἱερὸν, Paus. 1, 421. Schæf. Mss.

ΕΛΕΩΝ, Hesychio Frutex: item Serpens, quem aliqui σκντάλην appellant: necnon Urbs Bæotiæ. H. Steph. Ἐλεών, Ἐλ., Heyn. Hom. 6, 56. Schæf. Mss. Ἐλεών, Etym. M. v. Ἴουλος. Wakef. Mss.

ΕΛΘΕΤΩΣ, Salaminios dicere pro ἐλθῆ, auctor Hes. H. Steph.

ΕΛΙΓΡΟΝ, Hesychio ὑγρόν, Liquidum, Humidum. H. Steph.

ΕΛΙΚΗ, ab Arcadibus Salix dicitur: procul dubio παρὰ τὸ ἐλίσσασθαι καὶ πλέκεσθαι: tortillis enim est et plexilis. Theophr. H. P. 3, 13. fin. Καλοῦσι δὲ οἱ περὶ Ἀρκαδίαν οὐκ ἰτέαν, ἀλλὰ ἐλικήν, τὸ δένδρον: de salice loquens. Ἐλική autem dicitur Septentrio s. Ursa major: ut κυνόσουρα, Ursa minor. Aratus, de ursa utraque loquens, Οἱ τὴν μὲν, κυνόσουραν ἐπικλήσιν καλέουσι. Τὴν δ' ἐτέρην, ἐλικήν, ἐλική γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ εἰν ἀλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρητὴς ἀγινεῖν. Τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίνουσι περὶ οὐς θάλασσαν. Unde Ovid. Fast. 3. Esse duas arctos, quarum Cynosura petatur Sidoniis, Helicen Graia carina notet. Et Festus Avien. Namque Helice Graios, Tyrios Cynosura per altum Parva regit. At

πῶς ἀντιπαθεῖ μαγνήτις τῷ τῆς ἐλίκης ἀστρῷ, vide ap. Georg. Pachym. in Προλεγόμενοις εἰς Φιλοσοφίαν. Procul dubio vero et hæc ἐλίκη dicitur παρὰ τὸ ἐλίσσασθαι καὶ στρέφασθαι περὶ τὸν πόλον, ἥτοι ἄξονα: utpote quæ περὶ αὐτὸν μείζονι περιστρέφεται στροφάλιγγι, et majore axem circumvertitur orbe. Est 'Ελίκη et Achaicæ Urbis nomen." H. Steph. "I. q. ἐλίζ, Aristot. Gener. Anim. 4, 5.: Vertigo, de Incessu Anim. c. 4." Edd. "Valck. Phæn. p. 315. Fischer. ad Anacr. 13. Brunck. Apoll. R. 10. Jacobs. Anth. 9, 12. Diod. S. 2, 41, et n. Ursa major, Koppiers. Obs. 99." Schæf. Mss.

"ΕΛΙΚΩΝ, ὦνος, Instrumentum musicum ἐννεάχορδον, ut in Musicis tradit Ptolem. [Harmon. 2, 2.] et Proclus ap. Hesiod.: a quo propterea τὰς μούσας dici 'Ελικωνιάδας existimant nonnulli, quod hoc instrumento musico gaudeant. Sed iis potius assentiendum, qui ab Helicone monte denominatas 'Ελικωνιάδας tradunt, ut * Parnassides a * Parnasso, Olympiades ab Olympo, * Libethrides a Libethro, * Pimplæas s. * Pimpliades a Pimpla. Inde et 'Ελικώνια dicuntur μουσεῖα, teste Hes." H. Steph. "'Ελικών, Aristid. Quintil. Music. 3. p. 117. 'Ελικωνιάδες, Hesiod. E. 656. O. 1. Eur. Herc. F. 789." Edd. "'Ελικών, Ruhuk. Ep. Cr. 120. Jacobs. Anth. 10, 292. 11, 260. 380. Titulus libri, Gell. N. A. 1, 4. Bip. 'Ελικωνιάδες, Musgr. Herc. F. 791. Jacobs. Anth. 11, 373. 'Ελικωνιάδες, * 'Ελικωνίδες, Toup. Cur. Post. in Theocr. 2. Misc. Obs. Nov. viii. p. 930. Hesiod. O. 1. Wolf. ad Hesiod. 65. Ilgen. Hymn. 583. 'Ελικωνίς, Herc. F. 793. et Musgr., Alex. Ætol. 3. Nestor 1. Agathias 91. Epigr. adesp. 151. 387. 'Ελικωνίδες, Verh. ad Anton. L. 207. * 'Ελικώνιος, Wessel. Herod. 73. Ilgen. Hymn. 588. Jacobs. Anth. 6, 150." Schæf. Mss.

"ΕΛΙΝΗ, a Laconibus dicitur ἡ μελίνη, Hes." H. Steph.

"ΕΛΛΑΝΙΚΟΣ, [ἡ, ὄν,] Græcanicus s. Græcus: pro 'Ελληνικός: ut ET 'Ελλανίς χθών, Soph. Aj. pro 'Ελληνίς, Terra Græcanica s. Græca. Alioqui 'Ελλανικός est et Nom. propr." H. Steph. "'Ελλανικός, ad Lucian. 2, 324. Muller. ad Tzetz. 1010. * 'Ελλανία, Eur. Hel. 1161. Herc. F. 410." Schæf. Mss.

"ΕΛΛΑΣ, ἁδός, ἡ, adj. interdum ponitur pro 'Ελληνική s. 'Ελλανική, Græcanica, Græca: ut, cum dicunt 'Ελλάδα φωνήν: et 'Ελλάς γυνή. Sic 'Ελλάς χώρα, Herod. 1. Interdum subst. pro 'Ελλάς γῆ s. χώρα, ut Lat. quoque Græcia: veluti cum dicunt ἐν τῇ 'Ελλάδι: et Μεγάλη 'Ελλάς, Magna Græcia. Pind. vero ap. Athen. 'Ελλάδος 'Ελλάδα vocat Athenas, ut alius quidam Roman ἐπιτομήν τῆς οἰκουμένης. Præterea 'Ελλάς nomen Urbis est ap. Hom. A priore est 'Ελλαδικός, [ἡ, ὄν,] Græcanicus, Steph. B." H. Steph. "Gl. 'Ελλάς Græcia. 'Ελλάς, Herod. 8, 44. 47. Eur. Phæn. 1524." Edd. "Fischer. Ind. Palæph. Wytttenb. Select. 61. 68. ad Od. A. 344. Wakef. Trach. 1060. Alcæus Mess. 16. Jacobs. Anth. 8, 349. Wakef. S. C. 4, 195. Brunck. Apoll. R. 151. Heyn. Hom. 4, 363. 5, 614. 624. 637. Adj., Pierson. Veris. 26. Charito 79. Markl. Iph. p. 82. 208. 268. 405. Troad. 839. Ion. 1387. Philoct. 256. Catlier. 48. Steph. Dial. 36. Brunck. Aristoph. 1, 210.; Soph. 3, 509. ad Lucian. 2, 138. Wernsd. ad Homer. 318. ad Herod. 424. 684. Brunck. Philoct. 223. El. 682. Masc., ad Soph. Aj. p. 601. Erfurdt. 'Ελλάδος 'Ελλάς, ad Charit. 272. cf. Alciph. 232. et Bergler. Jacobs. Anth. 6, 335. 'Ελλαδικός, Valck. Hipp. p. 236. Jacobs. Anth. 9, 60. Philippus 75." Schæf. Mss.

"ΕΛΛΕΡΑ, Eust. [ad Il. Z. 181.] tradit κατὰ διάλεκτον dici τὰ κακὰ, unde Βελλεροφόντην nominatum quasi ἐλλεροφόντην, ἥτοι φονέα κακίας: Hesychio sunt ἐχθρὰ, πόλεμα, ἄδικα. In Lex. meo vet. ἐλλερα exp. βλέφαρα, subjungiturque, ὁλλυρά τινα ὄντα, τὰ ὁλλύντα καὶ ἔρρειν ποιούντα: unde suspicari quis possit pro βλέφαρα esse rependendum βλαβερά." H. Steph. "Calim. 1, 573." Edd.

"ΕΛΛΗΝ, ἦνος, ὁ, Hellen: Filius Deucalionis. Ab hoc, ceu generis auctore, 'Ελλην dicitur Græcus. Plin. 4, 7. Eadem Pelasgicum Argos, Hellas: eadem Thessalia, et Dryopis, semper a regibus cognominata. Ibi genitus rex nomine Græcus, a quo Græcia: ibi

Hellen, a quo Hellenes. Hos eosdem Homerus τῖβους nominibus appellavit, Myrmidonas, et Hellenas, et Achæos. Ex his Phthiotæ appellantur Dorida incolentes. Plura vide ap. Herod. 1. et Paus. Athenæus 14. dicit τρία γενέσθαι 'Ελλήνων γένη, Δωριεῖς, Αἰολεῖς, Ἴωνες: Plut. vero τοὺς 'Ελλήνας πάντας ὁμαλῶς fuisse olim appellatos 'Αργεῖους, Argivos: et Thuc. Schol. 147. 'Ελλήνας a Thuc. dici τοὺς περὶ τὰ Φθίρ-σαλα, qui peculiari nomine 'Αχαιοὶ vocentur: sicut vicissim speciali nomine Argivos, Argolicos, Achivos, Pelasgos, scimus dici, a poetis præsertim, omnes in genere Græcos: synecdochicis posita parte pro toto, et veluti specie pro genere. INDE 'Ελληνοδίκαι, οἱ, Græcorum judices: s. Græcorum præsides in causis dijudicandis et componendis: ap. Herod. 1. [5, 22.] Alii 'Ελληνοδίκας vocant, ut alibi docebo. ITEM 'Ελληνόπολις, Urbs Græcorum, i. e. Urbs e Gr. conflata civibus, conditore Attalo. Is enim eam ædificasse fertur ἐκ τῶν 'Ελληνίδων πόλεων οἰκήτορας συναγαγών, ut ex Apollod. refert Etym. [* 'Ελληνopolίτης, Steph. B. 341.] NECNON 'Ελληνοταμίαι, Quæstores Græciæ, s. Ærarii Græcanici præfecti. 'Ελληνοταμίαι, teste J. Poll. 8. dicti fuerunt οἱ τοὺς φόρους ἐκλέγοντες, καὶ ἐπὶ τῶν νήσων τὰ παρὰ τῶν νησιωτῶν εἰσπράττοντες, καὶ τὰς πολιτείας αὐτῶν ἐφορῶντες: ut Thuc. quoque Schol. 'Ελληνοταμίαι dictos fuisse τοὺς δεχομένους τοὺς φόρους ἀπὸ τῶν 'Ελλήνων καὶ φυλάσσοντας αὐτούς: et Suid. τοὺς τὰ ἐκ τῶν φόρων χρήματα φυλάσσοντας, ἀ πρῶτον κοινῇ οἱ 'Ελληνες ἐν Δήλῳ ἀπετίθεντο. Plur. vide ap. Eund., et Thuc. 1. p. 31. 32. [Xen. de Prov. 5, 5.] Præterea ἀπὸ τῶν 'Ελλήνων DERIV. 'Ελληνίος ET 'Ελληνικός, Græcanicus, Græcus, [Gl. Creticus.] Nonn. 'Ελληνία τέκνα διδάξῃ, Græcanicam prolem, i. e. Græcos. Herod. 2. 'Ελληνίον τέμενος, Lucus vel Fanum Græcanicum. [Adde 5, 49. 9, 7.] Apud Suid. et per diphthongum 'Ελλήνειος στρατός, et 'Ελλήνειος γλῶσση, Græcus exercitus, Græcanica lingua. Frequentior usus est posterioris 'Ελληνικός: ut 'Ελληνική παιδεία ap. Lucian., Græcanicæ s. Græcæ literæ. Sic 'Ελληνικά γράμματα, 'Ελληνικά ὀνόματα, 'Ελληνικὸν δόρυ, 'Ελληνικὸν ἱμάτιον, 'Ελληνική ἡπερος: et ap. Medicos 'Ελληνικὸς κύαμος, Faba Græca: ad differentiam Ægyptiæ. Dicunt etiam τὸ 'Ελληνικόν, sub. ἔθνος, aut simili, Græca gens, Græci: ut τὸ Αἰτωλικόν, Ætolica gens, Ætoli. ET ADV. 'Ελληνικῶς, Græcanice, Græce, More Græcorum: vel etiam Ita ut Græcos decet. Nam 'Ελληνικὸν dicitur aliquando Quod Græcos decet, Quod Græcis peculiare est, veluti hominibus cultioribus. Plut. de aud. Poem. 'Ελληνικὸν οὖν καὶ ἀστεῖον, ὁ πρόνοια βαρβαρικὸν δὲ καὶ φαῦλον, ἡ θρασύτης. Ex Ejusdem Numa affertur 'Ελληνικώτερος Νομῆς, pro Prudentior et humanior; nam aliquando 'Ελληνικοὶ dicuntur Qui imbuti sunt literis vel moribus Græcis, veleorum studiosi. Quin Hes. ac Suida teste 'Ελληνες dicuntur οἱ φρόνιμοι, ἥτοι σοφοί. Est porro et aliud possess. ἀπὸ τῶν 'Ελλήνων, sed fem., 'Ελληνίς sc., i. q. 'Ελληνική. Nam ut Xen. dicit 'Ελληνικαῖς πόλεσιν, ita Thuc. 'Ελληνίδες πόλεις, Græcæ s. Græcanicæ urbes. Ab iisdem est VERBUM 'Ελληνίζω, Græcos sequor s. imitor, Græcum refero, Græcus sum, [Gl. Græcisco, Pergræcor.] In qua signif. adjunctum sibi habet dativum veluti instrumentalem ejus rei, qua quis Græcum imitatur s. refert, vel qua quis Græcus est. Æsch. c. Ctesiph. Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς, Σκύθης, βάρβαρος, 'Ελληνίζων τῇ φωνῇ, Voce tantum Græcum referens, Voce tantum Græcus, i. e. Lingua. Socrat. H. E. Αἱ τῶν βιβλίων τοίνυν ὑποθέσεις χριστιανίζουσι μετὰ τῇ φωνῇ, τοῖς οἱ δόγμασιν 'Ελληνίζουσιν, i. e. 'Ελληνικαί εἰσι, s. τὰ τῶν 'Ελλήνων φρονούσι, Cum Græcis faciunt, Græcis favent, Græcos sequuntur s. imitantur. Nota autem a Theologis ejus temporis 'Ελλήνας vocatos fuisse τοὺς ἐθνικοὺς, Ethnicos, quos vocabant etiam τοὺς ἐξωθῆν, et τοὺς ἐξω τῆς ἀληθείας: opposcentes eis τοὺς ἡμετέρους, i. e. τοὺς ὀρθοδόξους, τοὺς Χριστιανούς, s. τοὺς εὐαγγελικοὺς: quoniam sc. Græci suis superstitionibus dediti erant, et a Christiana religione alieni. Socrat. H. E. 3. 'Ελλην ὦν τὴν θρησκείαν. Sic Sozomenus dicit νόμος 'Ελληνικός, Ritus Græcanicus, pro Ethniscus. Necnon et 'Ελληνισμός dicitur eodem signif., ut

docebo paulo post. Thuc. passive quoque dixit Ἑλληνισθῆναι pro Fieri Græcum : ut Schol. quoque ἐπὶ ἡλληνισθῆσαν expr. Ἑλληνες ἐγένοντο, lib. 2. [1, 6.] p. 70. Καὶ ἡλληνισθῆσαν τὴν νῦν γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμπρακιωτῶν ξηνοικισάντων, Tum primum Græci facti sunt, et linguam Græcanicam, qua nunc utuntur, didicerunt ab Ampraciotis, qui cum ipsis habitabant. Inde VERBALE Ἑλληνισμός, ὁ, Imitatio Græcorum, [Gl. Græcatio.] Theologi Gr. et Apostolorum posterī Ἑλληνισμόν vocarunt τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν, i. e. τὴν ἔξωθεν παιδείαν, s. τοὺς ἔξωθεν λόγους, opposcentes eum τῇ εὐαγγελικῇ παιδείᾳ : quia sc. Græci tum temporis erant ethnici, et a Christiana religione alieni. Alioqui Ἑλληνισμός dicitur etiam ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία, i. e. Literæ Gr., s. Gr. lepos : quia Gr. eruditiores et elegantiores fuerunt ceteris gentibus. Synes. Ep. 154. Ἐνῆγε δὲ αὐτοὺς τὸ ταῦτα σπουδασθῆναι διαφερόντως ὑπὸ νεανίσκων ἐνίων, οἷς Ἑλληνισμον τε καὶ χάριτος ἔμελλε, καὶ τινὰ τῶν ἐκ ποιητικῶν, Græcanicarum literarum et leporis. Alioqui Ἑλληνισμός a Gramm. dicitur Sermo Græcanicus, s. Proprietas linguæ Gr., Proprietas verborum Gr. : ut cum Athen. cum alibi, tum l. 9. dicit, Σέλευκος ἐν τοῖς περὶ Ἑλληνισμον : qualis est Nonii Marcelli compendiosa doctrina de Proprietate Sermonum. Atque adeo Ἑλληνίζειν dicuntur qui non tantum Gr. loquuntur, sed etiam qui vere ac proprie loquuntur Græce. Athen. 6. Οἱ δ' Ἑλληνίζοντες λέγειν δεῖν φασὶν ἀργυροῦν κόσμον καὶ χρυσοῦν κόσμον, sc. pro ἀργυρώματα et χρυσώματα, i. e. Qui Gr. sermonis proprietatem vel elegantiam affectant, Qui proprie et eleganter loqui Græce student. Præterea a v. Ἑλληνίζω est aliud VERBALE, Ἑλληνιστὴς sc., Sectator s. Imitator Græcorum, Qui e Gr. factione est, Æmulus s. studiosus Græcorum. Item ADV. Ἑλληνιστί, Imitatione s. Ad imitationem Græcorum, Ritu et more Græcanico, Græce, Lucian. Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Plut. Τὰς Ῥωμαϊκὰς ἑάσας ὀνομασίας, Ἑλληνιστὶ τὰς δυνάμεις τῶν ἰδρυμάτων περάσσομαι καθαριθμῆσθαι. H. Steph. "Gl. Ἑλλην-Græcus. Ἑλληνες Danai. Ἑλλην τὴν *θηρησκίαν" Paganus. Eur. Heracl. 131. σπολὴ Ἑλλην." Edd. "Ἑλλην, ad Lucian. 1, 177. Amst., Græv. ad Hesiod. 569. Kuster. Hist. Cr. Hom. 114. Wolf. Fiseher. Ind. Palæph. Ἑλληνες, Markl. Suppl. 713. Musgr. Troad. 293. Heyn. Hom. 4, 310. 364. 435. Opp. Ἀθηναῖοι, ad Mær. 349. Ἑλλην, Paganus, Toup. in Schol. Theocr. 218. Alberti ad Suid. s. v. Hes. Miles. in Ed. Hes. LB. T. 1. Harles. Introd. 1, 537. ad Eran. Phil. 158. I. q. Ἑλληνικός, Lestbon. 183. Koen. ad Greg. 45. Steph. Dial. 36. ad Diod. S. 1, 483. Jacobs. Anth. 10, 10. ad Lucian. 2, 139. Bast Lettre 111. Quid ap. Gramm., ad Mær. 283. Phrynich. 27. 171. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 42. Quid ap. patres, Potter. ad Basil. 34. Fem., Iph. A. 65. Markl. Iph. p. 268. 290. Musgr. Iph. T. 341. Heracl. 131. Lobeck. Aj. p. 272. Conf. cum ἀλλήλων, ad Paus. 305. 384. ad Diod. S. 2, 487. ad Lucian. 2, 204. Fac. ad Paus. 3, 176. (ad Dionys. H. 2, 859.) Orell. Suppl. ad Nic. 68. Plut. 2, 349. Cor.; cum ἔλος, T. H. ad Aristoph. Π. p. 54.; cum Ἑλληνικός, ad Diod. S. 1. fin. 2, 73. ad Dionys. H. 1, 150. *Ἑλληνογαλάται, ad Diod. S. 1, 355. Ἑλληνιος, Valck. Hipp. p. 284. ad Diod. S. 1, 305. ad Herod. 693. Ion. 810. Christod. Ecphr. 54. Ἑλληνικός, Toup. Emend. 1, 10. Oxon. Markl. Iph. p. 229. Quid ap. Gramm., Pierson. ad Mær. 9. Τὸ Ἑλληνικόν, ad Lucian. 1, 248. ad Herod. 694. Boissonad. Philostr. 338. 354. 479. 633. Ἑλληνίς, Fischer. ad Palæph. 148. et Ind. Eur. Hec. 1246. Markl. Suppl. 189. Ἑλληνίζω, Thom. M. 296. 298. ad Charit. 403. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 48. Græce loquor, ad Herod. 683. Ἑλληνισμός, Pierson. Præf. ad Mær. xxviii." Schæf. Mss. "Ἑλληνοταμίαι, Andoc. 107. Ἑλληνίος, Noan. J. 7, 135.; D. 1, 124. Ἑλληνίζω, Philostr. 817." Wakef. Mss. " *Ἑλληνόθησκος, (ὁ, ἡ,) Ind. Hasii ad Timarion., Not. d. Mss. 9, 215." Boissonad. Mss. " *Ἑλληνοκοπέω, Gratiam capto Græcorum, Polyb. 26, 5. Gr. mores affecto, 20, 10. Ἐπεὶ γὰρ ὑμεῖς Ἑλληνοκοπεῖτε. Cf. Livianum illud : Quid Ætoli satis ex more Græcorum factum esse censeant. Ἑλληνικῶς, Herod. 4, 108. Xen. K. A. 1, 8, 1. Schol.

Biset. Aristoph. Θ. 1016. *Ἑλληνικωτέρως, Schol. II. Γ. 95." Edd. "Ἀνελλήνιστος, [ὁ, ἡ,] Hellenismum non resipiens, Alienus a Gr. consuetudine, ut ἀνελλήνιστος σύνταξις ap. Aretham, de barbara et incongruente constr." H. Steph. "Sext. Emp. 2, 55." Edd. "Phrynich. 144." Schæf. Mss. " *Ἀνέλλην, Æsch. Suppl. 242." Wakef. Mss. " *Ἡμέλλην, ὁ, ἡ, Lucian. de Salt. 516." Edd. "Ἐξελληνίζω, E Latino vel Hebraico Græcum facio : vel etiam A Græcis derivo, E Græco deduco. Plut. Numa, Ταῦτα γὰρ, nimirum Ancylia Romanorum dicta esse παρὰ τὸ ἀγκυλον σχῆμα, ὃ Ἰόβας εἶρηκε, γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τοῦνομα. Gregor. de Festo Paschæ s. Paschatis, Τοῦ γὰρ σωτηρίου πάθους ὄνομα τοῦτο εἶναι νομίσαντες, εἴτα ἐξελληνίζοντες τὴν φωνήν, κατὰ τὴν τοῦ φ̄ πρὸς τὸ π, καὶ τοῦ κ πρὸς τὸ χ μεταποίησιν, Πάσχα τὴν ἡμέραν προσηγορεύουσιν. Ex ejusdem Gregor. Orat. in Basil. affertur, Τίς δὲ γραμματικὴν ἢ γλῶσσαν ἐξελληνίζει, καὶ ἱστορίαν συνάγει, καὶ μέτροις ἐπιστατεῖ, καὶ νομοθετεῖ ποιήμασι ; pro Græca facundia enuntiat formatque. Bud. ἐξελληνίζειν ap. Greg. 254. interpr. Ad Græcorum ritum formamque instituere et exigere limareque, Ad Græcam facundiam exacte enuntiare : respiciens opinor ad h. l." H. Steph. "Phrynich. 166. Aristoph. Π. p. 7. Hemst." Schæf. Mss. "Plut. 1, 69. Joseph. 17, 36. Eust. Dionys. P. 14. pass. Græcum facio, Theod. 1, 48." Wakef. Mss. "Μετέλληνες, Qui altero tantum parente Græci sunt, ut Hibridæ ap. Romanos." H. Steph. "Vide supra p. cxxxii. Plut. Crasso 563. Ed. Par., Polyb. 1, 67." Edd. "Theod. Prodr. in Not. d. Mss. T. 8. P. 2. p. 148." Boissonad. Mss. "Diod. S. 2, 509." Schæf. Mss. "Heliod. 447." Wakef. Mss. "Πανελλήνες, Omnes Græci, Universi Græci : πάντες οἱ Ἕλληνες. II. B. [530.] Ἐγγεῖη δ' ἐκέκαστο πανέλληνας, Supra omnes Græcos. Hesiod. E. βράδιον δὲ πανελλήνεσσι φαεῖναι. Sic Athen. 10. Αἱ τε πανελλήνων ἀγοραί, θαλαῖαι τε ἀνάκτων. Apud Eund. 13. Phryne meretrix τῇ τῶν Ἑλευσινίων πανηγύρει καὶ τῇ τῶν Ποσειδωνίων ἐν ὁφεί τῶν πανελλήνων πάντων ἀποτιθεμένη θοιμάτια ἐνέβαινε τῇ θαλάσῃ. Poetæ dicunt παραχαιοὶ pro eodem. AT Πανελλήνιος, ὁ, affertur pro Omnium Græcorum præses." H. Steph. " *Πανελλήνιον, τὸ, Eust. in Il. p. 14, 16. 758, 52.; Od. p. 52, 19." Edd. "Πανελλήνες, Markl. Suppl. 526. Jacobs. Anth. 6, 165. Heyn. Hom. 4, 310. 364. 5, 614. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἑλλ. Græv. Lect. Hes. 569. Πανελλήνιος, ad Diod. S. 1, 305. ad Herod. 693." Schæf. Mss. "ἙΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ, Hellespontus : i. e. Ponti s. Maris ille tractus, in quo Helle cum fratre Phryxo tranans vehente ariete, submersa est : est autem ἡ πρὸ τῆς Τροίας θάλασσα, ut vult Etym. UNDE Ἑλλησπόντιος, Hellespontius : i. e. Hellespontii accola vel incolæ : aut Qui ad Hellespontum provenit. [Herod. 7, 95.] ITEM Ἑλλησποντίας, ου, ὁ, dicitur Ventus quidam, quia ab Hellesponto spirat : cujus meminit Aristot. Probl. s. 26. q. 56. Meminit et Herod. 7. p. 283. ubi τὸν ἀπὸ πηλῶν tradit a Ponti accolis vocari Ἑλλησποντίην. Plin. 2, 47. Cæcian ab aliquibus vocari Hellespontian auctor est." H. Steph. " *Ἑλλησποντικός, ἡ, ὄν, Xen. K. A. 1, 1, 9. *Ἑλλησποντίς, Steph. B. 341." Edd. "Ἑλλην, Fischer. Ind. Palæph. Ἑλλησποντος, ibid.; ad Charit. 677. Jacobs. Anth. 8, 332. Diod. S. 2, 362. Heyn. Hom. 7, 48. cf. Meleagr. 80. Brunck. Aristoph. 2, 213. πλατὺς, Heyn. Hom. 5, 324. Ἑλλησποντίας, Wyttenb. Select. 399. ad Herod. 593. Ἑλλησποντίς, Brunck. Soph. 3, 439. Heyn. Hom. 6, 439. *Ἑλλησποντιακός, 4, 428. Schneider. ad Xen. K. A. 6." Schæf. Mss. "ἙΛΛΥΣΙΝ, pro ἐκλυσιν dicere Cretenses, auctor Hes." H. Steph. "ἙΛΛΩΤΙΣ, Minervæ cognomentum ap. Corinthios : et Ἑλλώτια, τὰ, Sacra et festum in ejus honorem. Vide Etym. et Hes." H. Steph. "Ἑλλώτια, Pind. O. 18, 56. *Ἑλλωτὶς corona, Athen. 15, 6." Edd. "Villoison. Anecd. Gr. 1, 146. Etym. M. 332, 43." Wakef. Mss. "ἙΛΜΑΤΑ, Hesychio δμιλήματα, ἐνειλήματα, σανιδώματα." H. Steph. "ἙΛΟΣ, Urbis nom. in agro Laconico, sic denominatæ παρὰ τὸ ἐν εἶλαι εἶναι : cujus Incolæ dicuntur

"Ελειοι, 'Ελεᾶται, et Εἰλωτες, facta ectasi s. prosthesi τοῦ ι, et enallage terminationis. Steph. B." H. Steph.
 " * 'Ελεατικός, Heindorf. ad Plat. Phædr. 301." Schæf. Mss.

"ΕΛΠΙΟΣ, Hesychio ἔλαιον, στέαρ, εὐθηνία." H. Steph.
 "Barker. in 'Classical Journal 19, 58-63." Edd.

"ΕΛΥΜΑΙΟΙ, dicuntur Canes quidam a gente inter Bactra et Hyrcaniam sita, ut tradit J. Poll. l. 2, c. 5. qui ibid. c. 12. et ἔλυμαίων λαγῶν meminit, dicens non minores esse nostris vulpibus, nigricantes, corpore oblongo, oblongo etiam candido illo villo, qui in extrema cauda est. Steph. B. Elymas esse dicit Regionem Assyriorum conterminam Persidi, cujus incolae vocari 'Ελυμαίους." H. Steph.

"ΕΛΥΜΟΙ, Hesychio τὰ πρῶτα τῶν αὐλῶν, ἀφ' ὧν ἡ γλωσσίς. Sed addit, quosdam ἔλυμον simpliciter accipere τὸν αὐλόν. J. Poll. quoque l. 4, c. 10. ἔλυμον in Tibiarum genere ponit, dicens e buxo fieri, inventum autem esse a Phrygibus. Similiter ap. Athen. [176.] quidam dicit sese ἐλύμους αὐλοῦς, quorum meminit Soph. in Niobe et Tympanistis, non alios accipere quam τοὺς Φρυγίους. Rursum Hesychio ἔλυμος est ἡ τῆς κιθάρας, καὶ τὸν τόξον θήκη. Eod. teste ἔλυμος est σιτωδὲς σπέρμα, quod Suid. a Laconibus coqui et comedi ait. Meminit ejus Diosc. 2, 120. dicens et ipse esse τῶν σιτηρῶν σπερμάτων, κέγχρω ὁμοίαν, καὶ ὁμοίως τῷ κέγχρῳ σιτοποιουμένην: a nonnullis vocari μελίτην. Lat. Panicum dicunt. Meminit et Hippocr. Γυναικ. 2. init.: "Ἔστι δὲ τῶν ῥοφημάτων τάδε ἐπιτηδείατατα, ἔλυμος, φακή, ἄλγρον, ἐφθόν. Gal. quoque ἔλυμόν τε καὶ κέγχρον numerat inter τὰ Δημήτρια καλούμενα σπέρματα, Semina, quæ vocantur Cerealialia. Etym. derivat ab ἔλος. Apud Hes. rursum legitur, Ἐλυμόςσπερμα, ὃ ἔφοντες οἱ Λάκωνες ἐσθίουσι: pro quo ap. Suid. divisim, ἔλυμος, σπέρμα, et quæ sequuntur. Pro eodem idem Hes. attulerat ἐλεμοσπέρμα aliquanto supra: sed utrumque æque suspectum." H. Steph.
 "ἔλυμος, Gl. Panicum, Milium." Edd. "Aristoph. Fr. 258. Brunck. Soph. 3, 509. ad Lucian. 1, 233." Schæf. Mss. "Panicum, Paus." Wakef. Mss.

"ΕΜΒΑΡΟΣ, ap. Menandr. in Φάσματι Hes. accipi tradit pro ἡλίθιος, μωρός, vel νουνεχής. Suid. quoque ἔμβαρός εἰμι, cum exposuisset νουνεχής, φρόνιμος, subjungit in fine, Proverbialiter dici ἐπὶ τῶν παραπαίωντων καὶ μεμνηνόντων, ab Embaro quodam, qui ut Munychiæ Artemidis sacerdotium posteris suis acquireret, filiam suam deæ iratæ sacrificavit. Qua de re plura ap. Eund." H. Steph. "Vide Ἐμπαρος." Edd.

" * ΕΜΒΟΥΛΟΥΚΑΟΝ, Gl. Inburuclum." Edd.

"ΕΜΒΡΑΜΕΝΗ, Hesychio εἰμαρμένη, Fatum. Etym. habet ἔμβραμένα, ē Sophrone citans, et Laconicum esse dicens. Alibi Βεβραμένη. Rursum ap. Hes. Ἐμβραται itidem pro εἰμαρται." H. Steph.

"ΕΜΒΡΙΟΝ, Hesychio θεῖον. At Ἐμβριαί, Suidæ αἱ εἰς βάθος δίκνυνται ῥίζαι." H. Steph.
 "Forte θεῖον hic denotat Sulphur, uon Divinum." Heringa Obs. 216.

"ΕΜΒΥΛΛΑΙ, Hesychio ἀγναὶ ἡμέραι, et γῆς ἔντερα." H. Steph.

"ΕΜΠΙΑΡΟΣ, Hesychio ἐμπληκτος." H. Steph.

"ΕΜΠΙΑΣΤΗΡΑΣ, Hes. exp. μύθων * πιστωτὰς μάρτυρας." H. Steph. "Lobeck. Aj. p. 305." Schæf. Mss.

"ΕΜΠΙΑΤΟΝ, Hes. exp. καταθύμιον." H. Steph.

"ΕΜΠΗΝΟΣ, Hesychio ἥλος, Clavus." H. Steph.

"ΕΝΑΡΕΑΣ s. Ἐνάριος, Herod. dictos scribit Scythas quosdam, quibus Venus Urania ob raptum suum simulacrum ἐνέσκηψε θήλειαν νοῦσον. Vide l. p. 28. 4. p. 153." H. Steph. "Ἐναρέες, ad Herod. 311. Ἐνάριος, ibid. Koen. ad Greg. 255. Lex. Herod. 175." Schæf. Mss.

"ΕΝΑΣ et ἘΝΑΡ, ap. Hes. exp. εἰς τρίτην: quorum hoc Laconicum esse dicit." H. Steph.

"ΕΝΔΕΥΚΕΣ, Simile, ὁμοιον Hesychio: qui et Ἐνδευκία affert pro ἔμφορῃ, ὁμοία." H. Steph.

"ΕΝΔΥΛΩ, Hes. affert positum pro ἐνδοθεν." H. Steph.

"ΕΝΔΥΟ, Celeriter, Ocyus, Cito. Menander enim

in Ephesio dixit, παρέσομαι γὰρ ἐνδυο, pro ταχέως Suid." H. Steph.

"ΕΝΔΩΠΟΤΕΡΟΝ, Hesychio ὠμότερον, ἀμεινότερον." H. Steph.

"ΕΝΕΛΟΣ, Hesychio νεβρός, Inuulus s. Hiavulus." H. Steph.

"ΕΝΕΤΙΔΑΣ, Hes. dici scribit πάλους στέφανο φόρους, ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ἀδρίαν Ἐνετίδος: ibi enim præstantes esse. Apud Eund. mox, Ἐνετῶν, τελείων ἢ ἀπὸ γένους τῶν ἡμιόνων. Suidæ et Etym. Ἐνετοὶ sunt ἔθνος Παφλαγόνων, ut Stephano B. quoque. Iidemque et Hesychii illud Ἐνετῶν esse ἐθνικὸν videtur. desuuntum ex Il. B. [852.] Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. Ubi Eust. quoque annotat τὰς ἡλίας ἵππους τῶν Ἐνετῶν, s. τὰς Ἐνετίδας ἵππους, esse πρὸς * Ζευγηλασίαν ἀρίστας. Ab eadem gente Pelops etiam Ἐνετήιος denominatur, Etym." H. Steph. "Gl. Ἐνετός, Venctus. Appian. B. C. 1. p. 363." Edd. "Ἐνετής, Valck. Hipp. p. 188. 285.; Musgr. 231. "Ἐνετική, Brunck. Soph. 3, 400. Ἐνετήιος, Apoll. 8. 72." Schæf. Mss.

"ΕΝΘΥΣΚΕΙ, Hesychio ἐντυγχάνει." H. Steph.

"ΕΝΘΥΣΚΟΣ, Avis, quæ et * ἀσφαλός, Hes." H. Steph.

"ΕΝΝΗΣΙΑΔΕΣ, Nymphæ ap. Lesbios, Hes." H. Steph.

"ΕΝΝΙΟΣ, Hes. teste, Mercurius in Chio." H. Steph.

"ΕΝΣΕΘΝΟΝ, Hesychio ἰσχυρόν ἢ σαφές, Validum, Manifestum." H. Steph.

"ΕΞΕΙ Laconibus esse ἔξω, tradit Hes." H. Steph.

"ΕΞΩΚΟΙΤΟΣ, Hesychio ὁ ἔξω κοιταζόμενος, Qui foris cubat. Eid. ἐξώκοιτος est et Piscis, qui alias Ἀδωνις: quod et Athen. testatur 8. init. ubi et nominis hanc affert rationem, quod sæpe τὰς ἀναπαύσας ἔξω τοῦ ὕγρου ποιεῖται. Plura de eod. pisce vide ibid., et ap. Ælian.: item ap. Plin. 9, 19. ubi inter alia hæc scribit, Miratur et Arcadia suum exocœtum, appellatum ab eo, quod in siccum somni causa exeat. Idem aliquibus Adonis dictus." H. Steph. "Gl. Emansq." Edd.

"ΕΠΑΣΚΙΟΝ, Siculis ἡ χώνη, Infundibulum, Hes." H. Steph.

"ΕΠΙΚΤΟΛΩΜΑ, Vertex, VV. LL. Hes. exp. * ἐπικτορύωμα." H. Steph.

" * ΕΠΙΛΟΡΙΚΟΝ, Tzetz. ad Lyc. 855. Καὶ χλαῖναν, τὸ * σφικτούριον, καὶ * κυπασσίκιον τὸ ἐπὶ λώρικον." Edd.

"ΕΠΙΜΑΝΙΚΙΟΝ, [τὸ,] Manipulus sacerdotii. Chrys. de Re divina. VV. LL." H. Steph. "Pseudo-Chrys. Liturg. 6, 983. Λαβὼν δὲ ἱερῆς τὰ ἐπιμανίκια ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ χειρὶ λέγει οὕτως." Seager. Mss.

"ΕΠΩΠΙΑΔΕΣ, Inspectores. Cum tamen formam fem. potius habeat, voce Inspectrices videtur debere exp. Ab Hes. exp. ἐπίσκοποι, necnon ἀκόλουθοι: additque usurpari a Lacedæmoniis. Nihil autem obstat, quin illa duo vocabb. ἐπίσκοποι et ἀκόλουθοι in seu. gen. accipienda esse dicamus. Ἐρωπίς et Ἐρωπίς, a Sicyonis dicta fuit Ceres, Eod. teste." H. Steph. "Ad Diod. S. 2, 545." Schæf. Mss.

"ΕΡΑΤΕΙΝΕΥΩ, Milito, vel Molestie fero: sequendo Hes. exp. : cui Ἐρατεινοί est Nom. gentis supra Arabas." H. Steph.

" * ΕΡΒΑ ῥυβία, Lat. Herba rubra, s. Rubia tinctorum. Trall. 1. p. 4. Vide Θάψος." Edd.

"ΕΡΓΑΤΩΝΕΣ, ap. Cretenses, ut Hes. testatur, II, quibus sepulturæ mortuorum cura demandata est." H. Steph. "Ἐργατῶν, Koen. ad Greg. 102." Schæf. Mss.

"ΕΡΕΜΒΟΙ, potius quam Ἐρεμβοί, Troglodytæ, aut Indi, secundum quosdam. Aut etiam Arabes, ut nonnullis placuit. Plura de h. v. et de ejus deductione lege ap. Eust. Od. Δ. 84. Αἰθιοπὰς θ' ἰκόμεν, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβούς: necnon in Dionys. Ἱ. pp. 34. 137. Ed. patris mei. Quidam Ἐρεμβοὺς esse volunt Æthiopes, aut certe Quosdam Æthiopæ populos, ut habent VV. LL., sed refelli versu illo Hom. videntur." H. Steph.

"ΕΡΕΤΡΙΑ γῆ, s. Ἐρετριᾶς, [ἡ] Eretria terra s. Eretriensis. Loci, e quo effoditur, nomen servat. Sic

ἐπερ dicitur ab urbe Euboeae **Ἐστρία**, unde proprie scholasticum.
Eidem de cuius vi lege Diosc. 5, [179] **Ἐπερπιδαν**.
Σαυροειδής = s. **διτερπιδαν** Deuteris prima pars, Ca-
villor. Hes. esse ait σκώπτω vel πινύτω." H. Steph.
Ἐπερπιδαν Hippocr. 496 = 164, 43-8. "Hd." * **Ἐ-**
περπιδαν, Brunck. Anal. 2, 70. * **Ἐπερπιδαν**, Phrygiæ.
Ἐπερπιδαν Milt. **Ἐπερπιδαν** **Ἐπερπιδαν**.
ἘΠΙΝΑΚΑΣ, vocatur τὸν οὐρανόν, testatur Ame-
rius, ap. Atheni 3 et Grossos, dignis immaturos." H.
Steph.
ἘΠΙΝΥΕΙΝ, auaridius esse τὸ ἀργύριον, tra-
dit Dyras. M." H. Steph. "**Ἐπινύειν**, Paus. 2, 425.
ibique Fac. **Ἐπινύειν**, Bruhck. ad Eschl. S. c. T. 490."
Schm. Mss. **Ἐπινύειν** **Ἐπινύειν**.

* "ΕΡΩΙΜΑΤΑ, Laconicus ἔρωμα, Hædi, Hes."
H. Steph.

“ΕΡΜΗΝΟΙ, Ηοσυχίο Σεληνολ, Sileni.” H. Steph.

161 EPPA, Hesychio *ἐπὶ ἀντα*. Vide *Alpa*." H. Steph.

“**ΠΕΡΟΪΒΙΟΣ**, esse dicitur Cognomen Apollinis Rhodiae, *ἡ ἀπὸ τὴν ἐπαρξίνην*, quam ipsi *Ἐπερσίην* dicunt.” H. Steph. “Strabo 13. p. 912. Eust. 26419. Schneider. Ind. ad R. R. Scriptt. v. Robins.” Edd.

“*ΕΣΔΡΑ, Antidoti nom., Trall. 7. p. 106.” Edd.

148 ΕΣΤΑΛΩΝΙΑ, Forum vestiarium, Tarentinis,
Hes." H. Steph.

186. **ΣΤΗΚΩ**, *thema factum* more Syracusano e
præt. ἔστηκα, ut κεκλήγω e κέκληγα et similia poetis
præsertim usitata. Signif. autem Sto, et quidem Con-
stanter sto, Persto." H. Steph.

1. **ΕΓΓΑΝΟΝ**, Hes. affert pro ἀληθώς, σφάδρα." H. Steph. "Ab *Ἐγῶ, ἐγῶ, i. q. ἐρεός, ἐρήτομος." Schneider. Lex.

"**STEALX**, Piscis, qui et *xyrotopus* dicitur." H. Steph. "Aristot. H. A. 6, 13. Schneider. Lex." Edd.

"**ΕΤΕΟΝΕΙ**, *Hosychio ἀληθεύει*, Verum dicit, Vera loquitur. Et *Ἐπεώνια*, *Eid. ἀληθῆ*, Vera." H. Steph.

* EYBOIA, Eubœa. * Εὐβοῖα, Soph. El. 442. Herod. 3, 89. J. Poll. 7, 100. * Εὐβοῖα, Soph. Tr. 241. * Εὐβοῖκός, Etym. M. 388, 54. Strabo 3. p. 219. Omnino v. Lohbeck. ad Phrynich. Ecl. 39. de formis Εὐβοῖα, Εὐβοικὸς, ubi citatur Elmsl. ad Eur. Heracl. 84. * Εὐβοῖητες, Orph. A. 139." Edd. " * Εὐβοῖαν, Chamæactæ, Diosc. 474." Boissonad. Mss. " Εὐβοεα, ad Herod. 48. Εὐβοῖα, Musgr. Heracl. 85. Ion. 60. Εὐβοῖα, * Εὐβοῖα, ad Mær. 276. Valck. Diatr. 144. Herod. 243. Soph. Tr. 74. 237. 401. Εὐβοῖκός, Helen. 773. Antipbil. 32. * Εὐβοικὸς, Lesbos. de Schem. 178. Wessel. Herod. 243. 246. 627. * Εὐβοῖα, Brunck. Soph. 3. 414." Schæf. Mss.

"ΕΥΑΡΩΣ, Hesychio * εὐθέρως, βεβαίως." H. Steph.

... "ΕΥΚΟΝΟΝ s. Τεκτονον, ab America et Timarchida nominari τὸν περὶ τὴν ἄκρον, tradit Athen. 9." H. Steph.

“ΕΥΡΙΠΙΟΣ, [ὁ, et ὁ, &] Pretum reciprocum. Plin. 2, 97. Velut Taurominitum Eurpi sæpius, et in Euboæ septies die ac nocte reciprocantis. Cic. de Nat. Deor. 3. Quid Chalcidies Euripo in motu identidem reciprocando patris fieri posse constantius? Seneca Hæc. F. prius vicibus alternis fugax Euripus unda stabit Euboica piger. Unde Aesch. c. Ctesiph. Ἰνελος τραπόμενος τροπᾷ τοῦ Εὐρίπου παρ’ ὃν ἔκει. Inde et Proverbialiter Εὐρίπος ἄνθρωπος, et Εὐρίπος τύχη, ob inconstantiam et inconstantiam. Quin et Εὐρίπος διάνοια affertur pro Cogitatio, quæ huc et illuc fertur: ut et Hesychio Εὐρίπος est ὁ εὐχερῶς μεταβαλλόμενος. Alioqui Εὐέρπος simpl. dicitur Pretum, Mare angustum: ut Suld. exp. πέλαιος στενόν, et τύπος ὑδατῶδης μεταξὺ δύο γαιῶν. Et J. Poll. 9, 1. dicit,

Ἰνα ἡ θάλαττα ἐκατέρωθεν οὖσαν, reponendum enim ita
pro οὖσα, τὴν γῆν διαιρεῖ, hoc θαλάττης αὐλῶνα, et
Εὐρώπον, et πορθμὸν nominari. Plin. 4, 12. Euboea et
ipsa avulsa Boeotiae, tam modicò interfrente Euripo
nt porte jungatur. Et rursum, Primas angustias
Hellespontum vocant. Porrigitur inde tenuis Euripus
LXXXVI m. pass. spatio. Sic Aristot. de Mundo,
Ἵνα καὶ διῶναι κατὰ τοὺς Εὐρίπους καὶ πορθμούς. Et
forsan quoniam in ejusmodi angustis et fretis mare

reciprocum, factum inde est ut *Εὐρίππος* dicitur sit de
 Fano recepto, et generalis pro Re instabili. Legimus
 sane apud Cic. pro Mar. Quod. Hinc fretum, quem
 Euripum, tot meatus, tautas, tam varias habere, pui-
 tas agitationes, fluctuum, quantas perurbationes et
 quantos æstus habet ratio comitiorum? Quin et
 aquæ ductus et alia aquarum receptacula *Εὐρίππος* ma-
 nificant, et illorum Euriporum similitudine, qui in
 mari sunt terra utrinque septi. Hes. certe *Εὐρίππος*
 interpr. *δοχας ὑδάτων*, et Eust. *τόπος πρὸς ὑποδοχὴν*
τῶν ὑδάτων: ut sunt, quos Lat. appellant Lacus, La-
 cunas, Stagna, Cisternas. Cic. de LL. 5. Ductus
 aquarum, quos isti Nilos Euriposque vocant, quis
 cum viderit, non irriserit? Sueton. Circensibus
 spatio circi ab utraque parte producto, et in gyrum
 Euripo addito. Æl. Spart. in Heliog. Euripis vino
 plenis navales circenses exhibuit. Joseph. A. J. Περὶ
 γαγεν *Εὐραπον μέγαν καὶ βαθύν*. Apud Eund. exp.
 Cisterna: ap. Dionys. H. Lacuna et Stagnum. INDE
Εὐριπίδης, Euripo similis, Reciprocos æstus habens
 in modum Euripi. At *Εὐρίππος*, Hesychio cognomen
 est Neptuni. *Εὐριπίδων*, et *Διευριπίδων*, Euripi modo
 huc illuc agitari et reciprocare. Aristot. Probl. sect.
 25, [22.] *Διὰ τί ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν οἰκῶν ὃ ἀπὸ διευρι-
 πίδων, καὶ μάλιστα ταῖς εὐδαῖς*; Gaza vertit, Aer ven-
 tilatur et reciprocatur. AT *Εὐρίπιστος*, [ὃ, ἡ, Cic. ad
 Att. 14, 5.] Qui facile *ριπίδεται*: aliis Instabilis ut
 Euripus." H. Steph. "Gl. *Εὐρίπος* Columbus. Chrys.
 8, 9." Edd. "Vales. ad Theodorit. 70. Jacobs. Anth.
 9, 60. 436. 10, 356. ad Diod. S. 1, 578. Thom. M.
 823. Markl. Iph. p. 113. Musgr. 813.; Iph. T. 6.
 Jacobs. Animadv. 298. Villos. Prolegg. ad Long. p.
 lxiv.; Longus p. 3.; Villos. p. 306. Paus. 1, 392.
 Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xiv. Wessel. ad Diod.
 S. 1, 39. ad Lucian. 1, 513. *Εὐρίπιστος*, Vales. ad
 Theodorit. 70." Schæf. Mss. "Suid. 2, 181. Eust.
 Od. 79, 4. Etym. M. 704, 46. *Εὐρίπος*, Fossa, Dionys.
 H. 1, 583. Plur., Aristot. de Mundo 12." Wakef. Mss.

“ΕΥΡΩΤΑΣ, ου, ὁ, Eurotas : fluvius Laconiae. Ita dicitur et Pudendum virile, teste Suida, in exemplum afferente ex Epigr. [Anal. 2, 391.] Τὸν δ' ὑπερ-
οιδαλνόντα κατέσχευεν πεπταμένη χεὶρ Οὐχ ὅλον εὐρώ-
ταν, ἀλλ' ὅσον ἡδύνατο.” H. Steph. “Musgr. Andr.
802. Veretrum, Jacobs. Anth. 10, 156. 11, 327.
Toup. Opusc. 2, 122.” Schæff. Mss.

“**ΕΥΦΟΡΒΙΟΝ**, τὸ, **Euphorbium**: arbor in Libya ferulæ speciem gerens, acerrimum succum fundens, qui eodem cum ipsa arbore appellatur nomine: de quorum utroque multa Diosc. 3, 96.: item Gal. et Aët. simplic. Medic. Plin. 25, 7. et euphorbium vocat et euphorbiam, ab Euphorbo inventore id nominis sortitam esse his verbis docens, Invenit et patrum nostrorum ætate rex Juba quam appellavit Euphorbiam, medici sui nomine et fratris Musæ.” H. Steph. “Bernard. Reliq. 28. Jacobs. ad Meleagr. 11.” Schæf. Mss.

"ΕΥΦΡΑΤΗΣ, Ion. et poet. dicitur ὁ Εὐφράτης, Euphrates, Flumen Armeniæ s. Mesopotamiæ." H. Steph.

* ΕΦΕΣΙΑ, *rà*, sub. *ισρα*, Sacra Dianæ Ephesiæ : ap. Thuc. 3. p. 117. At Ἐφεσία γράμματα, Ephesiæ literæ, pro Magicæ literæ : quoniam Ephesi plurimi magicarum artium professores fuerunt : ut et e Luca patet, qui Act. 19, (19.) tradit multos ex iis qui curiosas artes exercuerant, comportatos libros exussisse in omnium conspectu. Vide et Hes. Suid. Eust. et Erasm. in Chiliad. Ἐφέσιον, Hes. exp. * ἐγκλητεύσιμον. Alioqui Gentile nom. est ab Urbe Epheso." H. Steph. " * Ἐφεσιάρως, Athen. 573." Edd. " Ἐφέσια; * Ἐφέσεια, ad Xen. Eph. 132. Ἐφέσιος, ibid. 161." Schæf. Mss.

"ἘΞΑΝΗ, Hesychio σκευός τι ὁδοιπορικόν, Vas quoddam viatorium, quod supra Ἀχάνη." H. Steph.

“ ἜΩΛ, Hesyehio ἀνατολή: item ἡ τοῖς προβάτοις
 παρατιθεμένη διφθέρα, qualis infra Ὡα, et θυσία ἐν
 Κύπρῳ.” H. Steph.

 $\mathbf{Z}_n$

“ ZABA, Suidæ * τὸ λωρίκιον, Lorica : UNDE
 Ζαβαρέων Eid. est Id, ἐν ᾧ αἱ Ζάβαι ἀπόκεινται.” H.

Steph. "Rectius Zonaras, * Ζαβεῖον." Edd.

"ZABOYΛON, si Suidæ credimus, dicitur non solum Regio quædam, sed etiam ὁ πᾶν βουλόμενος." H. Steph.

"ZABPON, Hes. et Suid. interpr. τὸν πολυφάγον : qui et λάβρος." H. Steph.

"ΖΑΓΚΑΗ, ἡ, Falx : δρέπανον, Hes. Nicander A. 180. ὑπὸ ξάγκλησι * περιβρίθουσιν ὀπὴν Κείροντες. Steph. B. a Siculis τὸ δρέπανον appellari ξάγκλην tradit : et inde Ζάγκλην denominatam Urbem quandam Siciliae, διὰ τὸ ἐκεῖ Κρόνον τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι, ᾧ τὰ τοῦ πατρὸς ἀπέκοψεν αἰδοῖα. Nicander sane Siciliae suæ lib. 10. dicit, Ζάγκλης * δρεπανηΐδος ἄστυ. Ejus urbis incolæ Ζαγκλαῖοι dicuntur : a quibus possess. Ζαγκλαϊκός. Dicitur ET Ζάγκλον neutr. hoc ipsum δρέπανον, teste Etym. et Lex. meo vet., affertibus e Callim., Κέκρυπται γυνὴ ξάγκλον ὑποχθονίη. Quod ξάγκλον per sync. dictum volunt quasi ξάγκυλον, διὰ τὸ λίαν ἀγκύλον." H. Steph. "Thuc. 6, 4." Edd. "Ζάγκλη, Ζάγκλον, Ruhnk. Ep. Cr. 184. Tourp. Opusc. 2, 39. ad Diod. S. 1, 327. Ζάγκλον, Callim. 1, 424. Ζάγκλη, Nom. propr., ad Paus. 336. Ζαγκλαῖος, Lennep. ad Phal. p. 136." Schæf. Mss.

"ΖΑΙΟΣ, Hesychio Piscis species." H. Steph.

"ΖΑΚΕΛΤΙΔΕΣ, s. Ζεκελτίδες, Rapa vel Cucurbitæ. Nam Nicander in Γλώσσαις, tradit ap. Bæotos γαστέρας nominari τὰς κράμβας : τὰς γογγυλίδας autem, Ζεκελτίδας : Amerias vero et Timachidas τὰς κολοκύντας appellari Ζακελτίδας, teste Athen. [369.] Hes. etiam teste Ζακελτίδες sunt κολοκύνται ἡ γογγυλίδες, afferente paulo post etiam Ζακυνθίδες pro κολοκύνται : cujus nominis ea forsitan ratio esse possit, quod magna copia in Zacyntho insula provenerint, aut ibi primum exortæ sint." H. Steph.

"ΖΑΛΑΙΝΩ, Etymologo τὸ μωραίνω, Desipio, Fatue ago. Itidem Hes. Ζάλαινε affert pro μωραίνε." H. Steph.

"ΖΑΛΑΚΕΣ, Hesychio ἐχῖνοι, Echini, Erinacei." H. Steph.

"ΖΑΛΛΥΔΑ, Idem exp. κινεῖ, Move, Agita." H. Steph.

"ΖΑΛΕΙΑ, ἡ, Zalea : ita a nonnullis dicitur Laurus Alexaudrina, teste Diosc. 4, 147." H. Steph.

"ΖΑΝΙΔΕΣ, Hesychio ἡγεμονίδες, Ductrices, Duces." H. Steph.

"ΖΑΤΡΕΙΟΝ, vox Persica, Salmas. in Solin. 795. et ad H. A. Scriptt. 460. Vide Ζήτρειον. Infra p. 37. n., leg. ἤκει et διαμνηχανήσεται." Edd. " * Ζατρίκιον, Brunck. Aristoph. 2, 54." Schæf. Mss.

"ΖΑΧΜΑ, Hesychio ἡνία, Habena, Lorum." H. Steph.

"ΖΑΕΙ, Cypriis βινεῖ καὶ πνεῖ, Hes." H. Steph. "Nescio an satis huc quadret τὸ βινεῖ. Forte simplicius leg. κινεῖ καὶ πνεῖ. Ventī utique vehementius flantes omnia movent ac concutiunt." Heringa Obs. 217.

"ZEA, supra p. cccxxxix. b. Schneider. Ind. ad R. R. Scriptt. v. Far. Bekkeri Λεξ. ῥήτορ. : * Ζεας λιμὴν Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος. Leg. Ζέα : vide supra p. cccxl. a. Hesych. Ζεῖα κριθή, ἡ σίτου γένος. Is. Voss. ordine verborum postulante, Ζία reponit, et sic in Cod. Ven. legi testatur Schow. Glossæ : Ζιά Mola, Far, Ador. 'Recentiores Græci pro ei et oi frequenter simplex i usurpant. Gl. Λία, τὰ λάφυρα Præda. Ita λιποθυμία pro λειποθυμία.' Suicer. Spec. Lex. Hes. 344. Ζητρεῖον, supra p. cccxl. b. ubi in nota pro χωριαμβικόν leg., ut in textu, * χωλιαμβικόν. Bekkeri Λεξ. ῥήτορ. : Ζήτρειον τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. Albertio ad Hes., Ζητρεῖον, τὸ τ. δ. κ., videtur dici quod Ζητορεῖον vel Ζητρεῖον. Imo Ζητρεῖον proprie Locus est, in quo αἱ ξεῖαι ἐκόπτοντο, et, quoniam in frumento comminuendo manibus humanis utebantur, ponitur pro Loco, in quo servi quovis operoso labore puniebantur. Similiter Pistrinum ap. Lat. 'Locus est,' inquit Forcellin., 'in quo frumentum et aliæ fruges ante molarum trusatiliū inventionem in pilis conterebantur, item post molas inventas Omnis locus, in quo fruges molis circumactis, opera jumentorum vel servorum, vel impulsu aquæ aut venti comminuebantur, a pinsendo. Terent. Andr. 1, 2, 28. Verberibus cæsum te in pi-

strinum, Dave, dedam usque ad necem. Cic. de Orat. 1, 11. Oratorem in judicia, tanquam in aliquod pistrinum, detrudi et compingi videbam. Translate pro Quovis operoso loco vel labore accipitur. Cic. l. c. 2, 33. Tibi mecum in eodem est pistrino, Crasse, vivendum.' Aliud ergo est Ζητρεῖον, Pistrinum, a ξεῖα, aliud Ζητρητρίων ὄργανα ap. Suid. : τὰ βασανιστήρια, a * Ζητρητῆρ, Quæstor, quanquam Noster, utrisque sub eod. articulo positus, ac si ejusdem esse originis existimasset, res longe diversas confudisse videtur. De versu Herodis Iambographi egit Blomf. in Mus. Crit. Cant. 6, 311., a Barker. castigatus in Classical Journal 31, 112." Edd.

"ZEIPEIN, Hesychio * ἀρωματοποιεῖν." H. Steph.

"ZEΛΛΕIN, Hesychio βάλλειν, Jacere. Sic Etym. ait, Ζέλλω, τὸ βάλλω, ἐξ οὗ Ζέλλειν, τὸ βάλλειν." H. Steph. "Porson. Phæn. 45 ; Valck. p. 7." Schæf. Mss.

"ZEOPYPON, auctore Diosc., vocant in Bithynia Zeæ triticique mixtam speciem. Gorr. scribit et Zeόπυρον et Zeιόπυρον, esse dicens Frumenti generis mediæ inter zeam et triticum naturæ." H. Steph. "Gal. de Alim. Fac. 1." Edd.

"ZEPEΘPON, Macedonice pro βέρεθρον dicitur, i. e. βάραθρον, teste Eust. [909.] Itidem Hes. Ζέρεθρα, βάραθρα, κοῖλοι τόποι." H. Steph. "Strabo 8. p. 321. Sieb." Edd. "Porson. Phæn. 45 ; Valck. p. 20." Schæf. Mss.

" * ZEPNA, Geop. 2, 6, 23. 32." Edd.

" * ZEYMANTHN, πηγὴν. Φρύγες. Hes. Affert Editor e Phot. * Ζετνα Φρύγιος ἡ λέξις, σημαίνει δὲ τὴν πύλην. Quod omnino huc pertinet : suspicor vero in utraque glossa unam literulam esse corruptam, et ex altera restituendam, ut nempe in Hes. legatur, * Ζεύμαν τὴν πυγὴν. Φρύγες : ap. Phot. vero ; σημαίνει δὲ τὴν πυγὴν. In ipsa vero glossa veriorne sit Hes. scriptura, an illa Photii, illis decideudum relinquo, qui Phrygiæ linguæ periti sunt." Heringa Obs. 217.

"ZEYΞΙΑΙΑ, Juno ap. Argivos hoc titulo colitur : ferunt enim Apin, cum Argis migrasset in Ægyptum, Argivorum regi misisse boves, et τὴν τοῦ σπόρου ἐργασίαν eum docuisse : quem, junctis ad sementem faciendam bobus, Junoni Zeuxidiæ templum statuisset : cum vero spicæ egerminare et efflorescere inciperent, eas Junonis flores nominasse. Etym." H. Steph.

"ΖΙΓΛΑΣ, Hes. exp. κῶλα." H. Steph.

"ΖΙΓΝΙΣ, Hesychio ἡ χαλκῇ σαῦρα : pro quo ap. Aristot. est Δυνγίς." H. Steph.

" * ZIZOYAA, Genus leguminis. Trall. 7. p. 102." Edd.

" * ZIZYFON, τὸ, Zizyphum, Gallice Jujubier s. Gigeolier, Linn. Rhamnus Jujuba. Pallad. p. 142. Geop. 10, 34." Edd. " * Ζίζυφος, Jacobs. Anth. 10, 252." Schæf. Mss.

" * ZMYPNA, Gl. Myrrha." Edd. "Veth. ad Anton. L. p. 299. Herodian. p. 457. Piers. et n. ; Lucian. 1, 67. 316." Schæf. Mss.

" * ZOP, ἡλικία ἐλάφου. Hes." Edd.

"ΖΩΓΗ, Hesychio Species herbæ. At Ζωγορέτη, Eid. ὁ ὅπως τοῦ ὀποβαλσάμου : nisi potius βαλσάμον scripsit, ut sit Liquor s. Succus, quem balsami arbor fundit." H. Steph.

"ΖΩΜΙΑΗ, Hesychio ἀνηθος : forsan, quoniam ea herba est εὐζωμος, et gratiam addit jusculis." H. Steph.

"ΖΩΣΤΕΙΟΝ, Suidæ Loci nom." H. Steph.

"ΖΩΣΤΕΙΡΑ, Minervæ epith. in Bæotia, Hes. : quam alii Ζωστηρίαν vocant." H. Steph. "Paus. 9, 17." Edd.

H.

" * ΗΔΟΣ, τὸ, Acetum, ap. Chalcidenses, Schol. Plat. 9. E. H. Barker. ad Etym. M. 1096. et Epist. Crit. ad Boissonad. 243—55." Edd.

" * ΗΛΑΚΑΤΙΑ, Hes. teste in Lacedæmonia tuerunt ἄγων ἐπὶ Ἠλακάρῳ, Amasio Herculis, e Sosibio." H. Steph.

" * ΗΜΙΜΑΛΛΟΝΕΣ, Suidæ et Hes. μαιώες, Βάκχαι, vel νύμφαι, quas alii μιμαλλόνας." H. Steph.

" * ΗΡΑΙΑ dicitur Quædam ἄκρα e regione Οὐαι-

cidis, item Urbs Areadiæ, teste Steph. B.: cujus Cives 'Hραϊεῖς ap. Xen. Hell. 6.: ut et ap. Thuc. 'Αρκάδων 'Hραϊῆς, 5. p. 187. Apud Plut. vero 'Hραεῖς, et ap. Athen. 14. 'Hρατῆς ὄρμος. At 'Hραϊον in Thracia dicitur τὸ 'Hραῖον τεῖχος: ejus Cives 'Hραϊοτεῖχῖται." H. Steph. " 'Hραία, ad Diod. S. 2, 33." Schæf. Mss.

" 'HPAINEI, Hesychio ληρεῖ, Delirat, Nugatur." H. Steph.

" 'HPAION, Suidæ περιφανὲς ἄρμα σκεπαστὸν, Rheda." H. Steph.

" 'HPOΣANΘΕΙΑ, Hesychio ἐορτὴ γυναικεία λαμπρά, ἀγομένη ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ ἔαρ, a vernis floribus dicta." H. Steph.

" 'HPYKALON, Sophro per demin. vocavit τὸν 'Hρακλέα, Hes.: qui et 'Hραλλον tradit ὑποκοριστικῶς nominari eund. Herculem, ut et Suid." H. Steph. " 'Hραλλος (sic.) * 'Hρακλος, Valck. Adonias. p. 201." Schæf. Mss.

" 'HPΩΠTEI, Hes. exp. σκώπτει, Irridet et sub-sannat." H. Steph.

" 'HTIGONION, Hesychio τέττιγι ὁμοιον, et ὁ κέρκωψ." H. Steph.

" 'HQA, dicitur ἐθνικῶς ἡ κέδρος, ut tradit Hes." H. Steph.

Θ.

" ΘΑΙΒΕΙ, Hes. affert pro ἐλαύνει, Impellit, Agitat." H. Steph.

" ΘΑΙΜΟΣ, Hesychio οἰκία, σπόρος, φντεία." H. Steph.

" ΘΑΛΙΚΤΡΟΝ, Thalictrum; Herba, de qua Diosc. 4, 98. Apud Gal. simpl. Med. 6. reperiō Θαλίητρον, ut ap. P. Aegin. quoque 7. et Plin. 27, 13. Thalictrum: ap. Oribas. utramque scripturam." H. Steph. " Bod. ad Theophr. H. P. 799." Edd.

" ΘΑΜΑΤΡΟΧΕΙ, Hesychio οὐχ ἡσυχάζει, Non quiescit." H. Steph.

" ΘΑΜΙΞ, Hesychio ἀλώπηξ, Vulpes." H. Steph.

" ΘΑΞΑΙ, Hesychio μεθύσαι." H. Steph.

" ΘΑΡΝΕΥΕΙ, Hes. exp. ὀχλεύει, ὀχεύει, ἐπαίρει, φντενεῖ: afferens etiam Θάρννται pro μετεωρίζεται, ὀχεύει, ὀχλεύει. Idem dicit Θάρννσθαι esse τὸ κνίσκεσθαι: sua autem ætate id signif. τὴν διὰ λόγων ἐντευξιν καὶ ὁμιλίαν, et τὸ ὀνεύειν: quam fere signif. habet τὸ θόρννσθαι infra. Nam ut θόρννσθαι exp. μίγννσθαι et ὀχεύεσθαι, ita etiam θόρννται, περὶ συνουσίαν ὁμιλεῖ." H. Steph.

" ΘΑΡΡΙΑ, Hesychio τρασία: pro quibus infra τάρρος et τρασιά." H. Steph.

" ΘΑΣΙΑ ἄλμη, Thasia muria: denominata a Thaso insula, a qua et Θάσιον βάμμα, et Θάσαι ραφανίδες: de quibus Athen. 2. et 7.: et Hes. ap. quem perperam scriptum Θαστία. Apud Suid. Θάσιος οἶνος: ap. quem et Proverb. Θάσος ἀγαθῶν." H. Steph. " Θασίαν ἀνακνῆν, sub. ἄλμην, Aristoph. A. 671. Τὰ Θάσια κάρνα, Athen. 647. Plut. c. Epicur. 16. * Θασόροφον, Nonn. Synops. Iatr. c. 130." Edd. " Θάσος, Jacobs. Anth. 6, 165. Θάσιος, Animadv. 114. Brunck. Aristoph. 3, 85.; Kuster. 123. ad Mær. 44. Toup. Opusc. 1, 371. 2, 298. Casaub. ad Athen. 1, 15. 87." Schæf. Mss.

" ΘΑΣΤΡΕΥΕΣΘΑΙ, Hesychio ἀναβάλλεσθαι, Differre." H. Steph.

" ΘΑΤΑΣ, Cyprii dicunt pro θήτας, i. e. δούλους. Hes." H. Steph.

" ΘΑΨΙΑ, ἡ, Thapsia: Herba ferulacea, ex eo nominata, quod in Thapso insula primum reperta fuerit, ut testatur Diosc. 4, 157. ubi naturam et vim ejus describit: Theophr. H. P. 9. et Plin. 13, 22. Cæl. Aurel. Chron. 3, 2. Ferulaginem Lat. vocari tradit: quippe quam et Diosc. τῇ ὅλῃ φύσει dicat εἰκέναι γάρθηκι. Itidemque Plin. l. c. dicit, Semen ferulæ Thapsiam quidam vocavere, decepti eo, quoniam ferula sine dubio est thapsia, sed sui generis." H. Steph. " Linn. Thapsia villosa et foetida." Edd. " Apoll. Dysc. 63. Teuch. Toup. in Schol. Theocr. 211." Schæf. Mss.

" ΘΑΨΟΣ, ἡ, Thapsus: Lignum Scythicum buxiei s. aurei coloris, quod nonnulli Guaiacum Indicum esse

putant: denominatum et ipsum a Thapso, una e Sporadibus insulis, quod ibi primum a Crateua repertum fuerit, teste Schol. Nicandr., qui ejus suecum esse dicit χλωρότερον: ideoque eos, qui volunt videri χλωροὶ καὶ νοσῶδεις, ταύτην περιχρίεσθαι τὸ πρόσωπον. Unde Nicand. A. 570. ἄγει χλόον ἥτε θάψον: et Theocr. 2, [88.] Καὶ μεν χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ, Similis thapso, i. e. χλωρὸς ἢ ξανθὸς, Pallidus s. Flavidus, Schol.: nam thapsos est Lignum quoddam, quod vocatur * Σκυθάριον, i. e. Σκυθικὸν ξύλον: eo autem τὰ ἔρια βάπτουσι καὶ ποιοῦσι μήλινα, necnon τὰς τρίχας ξανθίζουσι: vulgo * χρυσόξυλον nominatur. Asclepiades vero esse dicit φντόν τι χλωρόν, quo tingi τὰ κροκοειδῆ. Itidem P. Aegin. 3, 2. tradit tinctores thapso uti, quam a Romanis vocari Herbam rubiam: et paulo post itidem subjungit, βοτάνης χρυσιζούσης, ἣν Ῥωμαῖοι * ῥωβίαν καλοῦσι. INDE Θάψινος, [η, ον,] Thapsinus, Thapso similis, pallore nimirum s. aureo colore. [Athen. 198.] Plut. Phocione p. 1384. Τότε δὲ αἱ * ταινίαι μὲν, αἷς περιελίττονται τὰς μυστικὰς κοίτας, βαπτόμεναι, θάψινον ἀντὶ φοινικοῦ χρῶμα καὶ νεκρῶδες ἀνήνεγκαν, Cum tingerentur, thapsinum et, qualis mortuorum est, colorem extulerunt. Sic Aristoph. Σ. [1413.] γυναικὶ εἰκῶς θαψίνη. Ubi itidem Schol. exp. ὠχρᾶ, quoniam, inquiens, talis est thapsus, ap. nos dicta * χρυσόξυλον." H. Steph. " Θάψος, ad Diod. S. 2, 418. Jacobs. Anth. 8, 232. Eichst. Quæst. 61. Heringa Obs. 158." Schæf. Mss. " Θάψινος, Pallidus, Plut. 4, 343." Wakef. Mss.

" ΘΕΑΓΟΝ, Hes. esse dicit τὸ θεῖον, ᾧ καθαίρουσιν οἱ Σαλαμῖνιοι, Sulphur: quod et Θέαφος Eustathio." H. Steph.

" ΘΕΑΠΙΟΝ, τὸ, Conventiculum, s. Locus publicus in Ægina insula, ubi convivia agitabantur. Alii Fanum Pythii Apollinis esse ferunt, ubi θεωροὶ s. * θεοφύλακες et æditui convenire epularique una consueverant, ut tradunt e Schol. Pind." H. Steph.

" * ΘΕΣΣΑΛΟΣ s. Θετταλὸς, * Θεσσαλία s. * Θετταλία, * Θετταλίῳ, Ælian. 4, 15. Parthen. c. 20. * Θετταλικὸς, et ap. Athen. 418. Etym. M. 154. * Θετταλικῶς: * Θετταλοικέτης, Athen. 264. * Θετταλότμητος, 418. Eust. 799, 51. κρέας Θ. σαρκὸς υἱείας." Edd. " Θεσσαλὸς, Valck. Hipp. p. 186. Lucian. 1, 67.; ad 1, 395. ad Herod. 560. 873. ad Diod. S. 1, 483. T. H. ad Aristoph. Π. p. 153. Θ. σόφισμα, Valck. Phæn. p. 478. Stav. ad Cornel. N. 207. Ed. min. Casaub. Athen. 1, 39. Abresch. Æsch. 2, 58. Equi Thessali, Jacobs. Anth. 9, 500. Heindorf. ad Plat. Hipp. 130. * Θεσσαλος, Nom. propr., ad Herod. 393. * Θεσσαλὶς, Valck. Phæn. p. 115. Theodorid. 14. Plato Gorg. 229. et Heindorf. * Θεσσαλίῳ, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 55. Bast. Lettre 200. Θεσσαλοικέτης, ad Dionys. H. 1, 255. * Θεττάλη, Bergler. ad Alciph. 164. Θετταλικὸς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 375. Callim. 1, 465. Aristoph. Fr. 267. Θετταλικὴ ἵππος, Boissonad. Philostr. 615." Schæf. Mss.

" * ΘΕΥΘ, Heindorf. ad Plat. Phædr. 340." Schæf. Mss.

" ΘΗΒΑΓΕΝΗΣ, sive Θεβαιγενής, ὁ, ἡ, Thebis genitus, Thebis natus s. oriundus. Hesiod. Θ. 530. 'Hρακλῆος Θεβαγενέος. [Herod. 7, 140.] Affertur et Θεβαιγενὴς Διόνυσος. [Eur. Suppl. 136.] Est autem Θήβη Urbs quædam Bæotiæ: cujus Cives Θεβαῖται dicuntur, et fem. Θεβαίδες. Ab his Θεβαῖκός, Thebaicus, Ad Thebanos pertinens, vel Thebis proveniens: ut Θεβαῖκαὶ βάλανοι ap. Diosc. Thebaicæ palmulæ, quæ sc. proveniunt Thebis in Ægyptiā. Fem. Θεβαῖς, aliquando signif. etiam Territorium s. Agrum Thebanum, sub. γῆ: interdum Poëma de rebus Thebaicis: ut ap. Athen. [225.] ὁ τὴν κυκλικὴν Θεβαίδα πεποιηκώς. Sunt inde et adv. localia, Θήβηθεν, pro ἐκ Θήβης, Thebis, Epigramm. Et Θήβησι, pro ἐν Θήβαις, Thebis, ap. Athen." H. Steph. " Gl. Θεβαία, Aonia, Dircæa. * Θήβαζε, Greg. Cor. 167." Edd. " Θεβαγενής, Schol. Pind. Π. 11, 5. Θεβαῖκός, N. 10, 12, p. 774." Boissonad. Mss. " * Φιλοθήβαιος, ὁ, ἡ, Athen. 622." Kall. Mss. " Θήβη, Valck. Phæn. p. 282. 310. Simonid. 69. * Θήβαι,

Wessel. Herod. 24. De ejus portis, Porson. Phœn. 1150. *Θηβαῖος*, Ammon. 70.; Valck. 96. Conf. cum *Θηραῖος*, Simson. Chron. 566. *Θηβαία χθών*, Valck. Phœn. p. 242. * *Θηβαιεύς*, Wessel. Herod. 123. *Θηβαῖς*, Heringa Obs. 20. ad Paus. 124. Thebais, sc. poesis, Callim. 1, 439. * *Θηβαίτης*, ad Paus. 354. *Θηβαῖκός*, Leshon. de Schem. 178. *Θηβαϊκή*, Jacobs. Anth. 7, 186. Παράδοξα Θ., ibid. 9, 171. *Θηβαγενής*, Brunck. Aristoph. 3, 6. Diod. S. 2, 359. *Θηβαγενής*, *Θηβαιγενής*, Markl. Suppl. 136. Ammon. 70.; Valck. 96. Wolf. ad Hesiod. 111. Koen. ad Greg. 135. ad Herod. 567. *Θήβηθε*, Pierson. Veris. 123. Toup. Opusc. 1, 199. Musgr. Iph. T. 1350. Jacobs. Anth. 8, 298. Lollius Bass. 11. *Θήβηθεν*, Jacobs. Anth. 9, 337. Porson. Or. 891. Diod. S. 2, 44. Callim. 1, 578. Brunck. Aristoph. 3, 95. 99. * *Θήβηθι*, 3, 95. *Θήβησι*, Valck. Callim. 219. ἐν *Θήβησι*, Bast Lettre 152. Schæf. Mss. " *Θηβαιγενής*, Dionys. P. 623. Wakef. Mss.

" *ΘΗΤΑΛΑ*, Hesychio *θανμαστὰ, ψεύδεσιν ὅμοια*." H. Steph.

" *ΘΙΒΡΟΝ*, Hes. exp. ἀπαλὸν, τρυφερὸν, καλὸν, *σεμνόν*: afferens item *θιβρὴν* pro φιλόκοσμον, * *ἀβρυντικὴν*, ὑπερήφανον: addensque, ap. Nicandr. esse τὴν ἔμπυρον καὶ κανστικὴν, s. χαλεπὴν, ut nonnulli exp. Apud Eund. A. [553.] ὡς θιβρὰ χελώνης, Schol. interpr. ἐψηθέντα ὑπ' ἀνθράκων, Tosta sub carbonibus, ut Hes. ἔμπυρα, Ignita." H. Steph. " Callim. 1, 534. ad Diod. S. 1, 670. * *Θίβρων*, ibid. 2, 245. 272." Schæf. Mss. " * *Θιμβρός*, Calidus, Nicand. Θ. 35." Wakef. Mss.

" *ΘΙΑΡΑΞ*, et *Θιδικλίνη*, pro *θριδαξ* et *θριδικλίνη* dicuntur, transposito ρ, teste Hes." H. Steph. " *ΓΙ. Θιδραξ* Lactuca. * *Θριδάκια* Lactuæ." Edd.

" *ΘΙΗΜΙ*, Eid. ποιῶ, Facio: qui affert et *θησαι* pro ποιῆσαι, addens etiam *φιλῆσαι*. At *Θήσω*, quod Idem exp. ποιήσω, ad τίθημι s. θέω referri potest. Idipsum vero *Θήσω* annotat accipi etiam pro ἤσω, αἰτήσω, a Bœotis." H. Steph.

" *ΘΙΑΑ*, Eid. ὁ θημῶν, Acervus." H. Steph.

" *ΘΙΟΣ*, Cretenses dicunt pro *θεός*, Deus, Hes." H. Steph.

" *ΘΟΙΑ*, Hesychio *ζεῦγος ἡμιόνων*, Jugum s. Par mulorum." H. Steph. " Cf. *Θρίς*." Edd.

" *ΘΟΥΠΟΣ*, Hesychio *λόγος, μῦθος, ἐστίασις*." H. Steph.

" *ΘΡΕΤΤΕ*, Schol. Aristoph. barbaricum esse dicit pro *θαρρέϊν* s. *θαρσαλέον*, I. [17.] Ἄλλ' οὐκ ἐνι μοι τὸ θρέττε." H. Steph. " Brunck. Aristoph. 3, 4." Schæf. Mss.

" *ΘΡΗΣ*, Hesychio *ἡμίονος*, Mulus." H. Steph.

" *ΘΡΙΜΜΟΣ*, ὁ, Hesychio *γογγυσμός*, Murmuratio." H. Steph.

" *ΘΡΟΝΑ*, Schol. Theocr. annotat Thessalos vocare τὰ πεποικιλμένα ζῶα, Animalia variegata; Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, Floridas vestes; Ætolos, φάρμακα, Medicamenta, Venena, teste Clitarcho." H. Steph.

" *ΘΥΑΚΙΖΩ*, Hes. Tarentinos usurpare ait pro ἀπαιτεῖν τι ἐπόμενον μετὰ θυλάκου." H. Steph. " Valck. Adoniaz. p. 285." Schæf. Mss.

" *ΘΥΠΤΗΣ*, ὁ, Hesychio *τυρός*, Caseus." H. Steph.

" * *Χθύπητης*, Clem. Alex. Str. 5. p. 675. n." Edd.

" *ΘΥΣΤΑΣ*, a Cretensibus dicitur ὁ ἱερεὺς, Sacerdos, Hes. Ἄτ *Θύστινον*, Idem exp. *τρίχινον*, alii * *μεσσοτριβή*." H. Steph.

I.

" *ΙΑΑΙΑ*, Cretensibus est *φωνή*, Vox, Hes." H. Steph.

" *ΙΑΛΟΙ*, Hesychio *θάλαμοι*, Thalami." H. Steph.

" *ΙΑΛΥΣΙΑ*, Hesychio τὰ ἐν Ἰαλύσῳ νομίσματα. Est autem Ἰάλυσος s. Ἰάλυσος, Urbs Rhodi, Scythiæ, Adriæ: cujus Civis Ἰαλύσιος, et Ἰαλυσιάς, ἡ." H. Steph.

" *ΙΑΟΝΕΣ*, a nonnullis esse putantur οἱ Ἴωνες, Iones: alii vero Athenienses sic nominatos volunt, Eust. INDE Ἰαόνις, ἡ, [Athen. 683.] dicitur pro ἡ Ἰαονική. Et Ἰαονίδω: a quo ADV. Ἰαονιστῇ, Steph. B. pro Ionice." H. Steph. " Æsch. Pers. 176. Schol.

Aristoph. A. 106. Hymn. in Apoll. 147. Ἴαονες *ἰαονικήωνες*. Plut. Theseo 25. Solone 10. Strabo g. 339. Sieb.: Æsch. Suppl. 71. * Ἰαόνιος." Edd. " Ἴαονες, Hæyn. Hom. 6, 487." Schæf. Mss. " Ἴα, ἄδος, ἡ, Ionica: ut Ἴάδι *ἐγγυανεία*, Thuc. Sic Ἴας γῆ, πόλις, διάλεκτος, pro Ἰωνική. Ἰάδες γυναῖκες, Ionice mulieres, Plut. Pericle. Ἰάδος, Hesychio *σπερβλὸς*, Tortus, Tortuosus, [Omnino v. G. Burges, in Classical Journal 44, 280.] Ἰάζω, Iones imitor, vel Ionica lingua utor, Hermog. Hesychius vero Ἰάζω affert pro Ἰδρυτο, quod et Ἰζετο. Ἰακός, [ἡ, ὄν,] Ionicus: ut, cum Athen. 9. τὸ λαγὸς λαγὸν dicit esse Ἰακόν, τὸ λαγὸς autem, Ἀπτικόν. Sic Idem. 10. dicit, Εἰσαγαγεῖν τὴν Ἰακὴν ἄσωτιαν. Feruntur enim Iones fuisse deliciis et luxui dediti. Ἰαστῇ, Ionice. Et ἡ Ἰαστῇ ἁρμονία dicta fuit a Græciis, ἣν ἤκουον γόοντων τῶν Ἰώνων, Ionica harmonia, Athen. 14.: quam ibid. dicit fuisse ἀναιμένην." H. Steph. " Ἰαστῇ, Eust. in Od. p. 8, 7. Lucian. Herodoto 328. Plato de Rep. 3, 398." Edd. " Jacobs. Anth. 12, 143. Toup. Opusc. 2, 52. Koen. ad Greg. 37. Ἰās, Duris. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 38. Epigr. adesp. 504. ad Timæi Lex. 63. Toup. Opusc. 1, 493." Schæf. Mss. " * Ἰάστιος, Modus musicus, Max. T. 7, 1. p. 101. Τόνος Ἰαστῶν, et * Ὑπεριάστιος, Porphy. ad Ptolem. Harm. 332." Edd.

" *ΙΑΠΥΞ*, Iapyx: Oppidum Pediculorum, a Dædali filio denominatum, a quo et Iapygia, teste Plin. 3, 11. ubi et Ἰαπυγίας ἀκρας meminit, cujus mentio ap. Thuc. 6. p. 207. Alioqui Ἰάπυξ dicitur Apulus: et Ἰαπυγία, Apulia: indeque Ἰάπυξ ἀνεμος nominatur, Qui inde spirat. Gell. 2, 22. Ἰάπυγα ex ipsis Apuliæ oræ prodeiscentem quasi finibus. Apuli eodem quo ipsi nomine Iapygem dicunt. Eum esse propemodum Caurum existimo: nam et est occidentalis, et videtur adversus Eurum flare. Itaque Virg. Cleopatram e navali prælio in Ægyptum fugientem, vento Iapyge ferri ait. Equum quoque Apulem eodem quo ventum vocab. Iapygem appellavit. Meminit hujus venti Aristot. etiam de Mundo, scribens e Zephyris nominari ἀργέστην, τὸν ἀπὸ τῆς θερμῆς δύσεως πνέοντα, quem a nonnullis Ὀλυμπίαν punctuari, ab aliis Ἰάπυγα." H. Steph. " *ΓΙ. Ἰάπυξ ἀνεμος* Clores, Circius, Appulus. Apoll. R. 4, 819—81. 763—9." Edd. " Ad Charit. 442. Jacobs. Anth. 8, 116." Schæf. Mss.

" *ΙΑΣΜΗ*, et Ἰάσμινον *μύρον*, Unguentum quoddam in Perside confieri solitum, e violæ albæ floribus in sesaminum oleum coniectis, ut tradit Diosc. 1, cap. 74.: quod tamen cap. in nonnullis Edd. desideratur. Vide ibi Corollarium Hermol. et Annot. Marcelli, qui factio a violis nomine quasi Violationem appellari posse ait." H. Steph. " Salmas. de Homon. H. I. p. 23. Diosc. Notha 1, 76. Legitur * Ἰασμέλαιον, τό." Edd.

" *ΙΒΑΗΣ*, ου, ὁ, Eust. teste *ἰδιωτικώτερον* dicitur ὁ περὶ τὸ ἐδάφος τοῦ πλοίου πάσσαλος, Clavus, qui est in fundo navis, quoque educto aqua effluit, ne putrescat navis. Hesiod. *χελμαῖρον* vocat, alii *ἐνδύαιον*." H. Steph.

" * *ΙΒΗΡΟΒΟΣΚΟΣ*, Lycophro 643." Edd. " * *Ιβηροπόρος*, Const. Manass. Chron. p. 121." Boissonad. Mss.

" *ΙΒΙΣΚΟΣ*, a nonnullis dicitur ἡ ἀλθαία, quæ est Species malvæ sylvestris, Diosc. 3, 163. Suidas cum Galeno *ἐβίσκον* vocat, Plin. [19, 5.] cum Diosc. *Hibiscum*, præfixa aspirationis nota." H. Steph.

" *ΙΓΑ*, Cypriis est *σιώπα*, Sile, Tacæ, Hes. Procul dubio factum e *σίγα*, demto σ." H. Steph.

" *ΙΑΑ*, Hesychio *μάχη*, Pugna. Alioqui Ἴδα est nomen Montis in Phrygia et Creta: a quo Jupiter cognominatur Ἰδαῖος, quod ibi coleretur et templum haberet, atque adeo invocatur *Ζεὺς πατήρ ἰδὼθεν μεδέων*, Ab Idæ verticibus mundi habenas regens. Inde et Ἰδαία *πέυκη*, ap. Theophr. H. P. 3, 10. Et Ἰδαία *δίξα*, Idæa radix, ap. Diosc. 4, 45. quam Plin. Idæam herbam vocat 27, 11. Necnon Ἰδαία *δάφνη*, Idæa laurus; quam nonnulli Alexandrinam vocant, teste Diosc. 4, 147.: et Plin. 15. c. ult., quoniam plurima in Ida provenit. Idem Plin. meminit et ticus

Idææ: meminit etiam δακρυλων, Ἰδατων, de quibus vide Thes. 1, 931. et Suid. || Affertur vero et Ἰδα pro Loca densa arboribus: sed sine exemplo. Vide Ἰδη." H. Steph. "Ἰδα, Quivis locus editus et sylvosus, Ruhnck. Ep. Cr. 136. Ἰδαῖος, Heringa Obs. 185. Valck. ad Ammon. 139.; ad Hipp. p. 300. Eur. Hec. 325. 354. 934. ad Herod. 754. Marcellus 4. Brunck. Soph. 3, 440. Jacobs. Anth. 11, 75. Heyn. Hom. 6, 158. Conf. cum Ἰουδαῖος, ad Diod. S. 1, 243. Ἰδ. Δάκρυλος, Casaub. ad Athen. 20. ad Diod. S. 1, 382." Schæf. Mss. "Ἰδη, Ion. pro Ἰδα, Ida: unde adv. Ἰδηθεν pro ἐξ Ἰδης, Ex Ida, s. Ab Ida, monte. Ab Hes. appellative quoque exp. ἰλη, Sylva: qui etiam addit, Iones ita vocare δρυμῶν ἄρος, Montem dumetis spissum: signif. etiam ψιδὸν τόπον, Locum nudum arbustis et stirpibus: a Rhodiis appellari ita γὰ *ἐξηρόκοπτον. Addit signif. et μορφήν, Formam: ut i. sit. q. ἰδέα." H. Steph. "Herod. 4, 175. Λόφος δασὺς ἰδησι, 5, 23. Ἰδη ναυπηγήσιμος, 7, 111. Ἰδησι συνηρεφής: 4, 109." Edd. "Ἰδη, ad Lucian. 1, 252. 2, 18. Theocr. 17, 9. Paus. 3, 186. Koen. ad Greg. 225. ad Herod. 329. Casaub. Athen. 1, 26. ad Diod. S. 2, 165. Jacobs. Anth. 7, 350. De quant., Valck. Callim. 211. *Ἰδηῖος, Wolf. Proleg. 280. Ἰδηθεν, Heyn. Hom. 4, 271. 509. 5, 344. Ἰδη, ἰλη, conf., 6, 385. Ἰδη, Herba, Boissonad. Philostr. 603." Schæf. Mss. "Schol. Nicandr. A. 220. J. Poll. 481. Mons quivis, Philostr. 96. init." Wakef. Mss.

"ἸΔΟΙΔΟΜΕΙ, s. *Κηδοιδόμῃ, Hes. exp. ταραάσει." H. Steph.

"ἸΔΟΣ, Hesychio ὀδὸς, σῶμα, Via, Corpus." H. Steph.

"ἸΔΥΝΑΓΗΣ, Hesychio μάντις, Vates divinus." H. Steph.

"ἸΗΓΟΡΕΙΝ, Laconihus est ἐγρηγορέναι, Vigilare, Hes." H. Steph.

"ἸΘΑΝΑ, Hes. affert pro σχοινία, Funes." H. Steph.

"ἸΘΙΤΑΣ, Hesychio ὁ βλέννος καὶ μωρός, Fatuus." H. Steph.

"ἸΘΜΑΙΝΩΝ, Hesychio ἀσθμαίνων, Anhelans." H. Steph.

"ἸΚΕΝΑΣ, Hes. affert pro ὀρχήσεις, Saltationes." H. Steph.

"ἸΚΜΗ, ἡ, Planta ap. Orchomenum nascens, teste Hes.: forsau παρὰ τὴν ἰκμάδα, Ab humore. Nam et Theophr. eam in Orchomenio lacu nasci tradit H. P. 4, 11." H. Steph.

"ἸΚΝΟΤΕΡΟΥΣ, Hes. affert pro ἐσταλμένους, Contractos." H. Steph.

"ἸΚΝΥΟΝ, Hesychio κόνιον, σμῆμα, Lixivium, Sapo." H. Steph.

"ἸΛΙΑΣ, ἄσος, ἡ, Ilias: Turdi species ceteris minor et minus versicolor, ut est ap. Aristot. H. A. 9, 20. et Athen. 2. ubi etiam addit ex Alexandro Myndio, eam a quibusdam vocari ἰλιάδα. Sed notandum, Ald. Athen. Ed. habere ἰλλάδα, itemque Eust. Alioqui Ἰλιάς est et Gentile nomen, i. q. Ἰλιακή, Iliaca: atque adeo Gaza ibi ἰλιάδα κίχλην vertit Iliacum turdi genus: ut dicitur Ἰλιάς χώρα, Iliacus ager, ab Herod. Item Ἰλιάς est Liber s. Poëma de rebus Iliacis, s. ad Ilium gestis: Homeri opus: Hipparchi autem, ἡ Αἰγυπτία Ἰλιάς, teste Athen. 3. et 9. At Ἰλιάς κακῶν, [Demosth. 387. Porphy. de Abst. 80.] et αἰὲ Ἰλίφ κακά, Proverbialiter dicuntur διὰ τὰ μεγάλα κακά, ἃ ἐπαθον οἱ Ἰλιάς: magnis enim et infinitis malis vexati fuerunt Ilienses in diuturna illa obsidione: a quibus ET Ἰλίσια, τὰ, dieta fuerunt ἐορτή τις ἐπιχώριος. Porro Urbs eorum ΔΙCΤΑ Ἰλιον, euzus gen. poet., s. παραγενῆ ποῖτ. habens, est Ἰλιόφι: ut Il. Φ. [295.] Πρίν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τεύχεα λαδὸν ἐέλσαι Τρωϊκόν. Inde et ADV. LOC. Ἰλιόθεν, Ab Ilio, s. Ex Ilio. Il. Ξ. "Ἐπλεον Ἰλιόθεν. ITEM Ἰλιόθι, Ilii, In Ilio. Κακοῖλιον, Improbum et scelestum Ilium. Od. T. [260.] Ψ. [5. 19.] κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν, Improbum et nefarium Ilium." H. Steph. "Ἰλιοραΐτης, δ, Dosiadæ Ara 2. *Ἰλιόπερσις, Athen. 13, 9." Edd. "Ἰλιον, Heyn. Hom. 4, 562. 5, 501. 7, 154. 453. Heringa Obs. 219. ad Charit. 761. Wolf. Proleg. 212. *Ἰλιος, ἡ, Heyn. Hom. 4, 562. 589.

632. 5, 37. 619. 687. 6, 153. 158. 294. 496. 505. 7, 16. 18. 21. 93. 320. 8, 53. 138. 211. 332. 367. 414. 675. Heringa Obs. 219. Brunck. ad Hec. 998. Steinbr. ad Mus. Tur. 1, 318. Porson. ad Hec. 1002. p. 61. Ed. 2. ad Lucian. 1, 528. ad Horat. p. 26. Zeun. ad Diod. S. 2, 513. Paus. 3, 236. Wolf. Proleg. 212. De quant., Heyn. Hom. 5, 622. 7, 19. Ἰλιάς, Porson. Hec. 925. Jacobs. Anth. 10, 206. Ilias, Heringa Obs. 29. Mulier Iliaca, Muncker. ad Anton. L. 86. Verh. Brunck. ad Hec. 998. Dionys. H. 1, 181. Eur. Troad. 245. Turdi species, Casaub. ad Athen. 134. Ἰλ. κακῶν, Mær. 200. et n.; ad Diod. S. 2, 534. Lucian. 3, 442. Ἰλ. μάχη, Theocr. 22, 220. Πατρὶς Ἰλιάς, Eur. Hec. 895. cf. ibid. 912. 921. 931. Musgr. ad 921. 981. Steinbr. Mus. Tur. 1, 313. Wessel. Herod. 157. 437. *Ἰλιακός, Wassenb. ad Hom. 135. Valck. ad Herod. 158. Athen. 1, 30. *Ἰλιάδαι, Antip. Th. 43. Anton. Argiv. Epigr. Ἰλιεύς, Bergler. Alciph. 186. *Ἰλιεύς, Heyn. Hom. 4, 309. 6, 339. 406. 491. 494. 608. 7, 60. Ἰλιόθι, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 380. Ἰλιόθι πρὸς, Heyn. Hom. 4, 449. Ἰλιόφι, 7, 20. Ἰλιοραΐστας, Valck. Diatr. 115. 136. *Ἰλιόπερσις, Fabric. B. G. 1, 10. Harl. Κακοῖλιον, Heyn. Hom. 4, 457." Schæf. Mss. "Ἰλιάς, Liban. 102." Wakef. Mss.

"*ἸΛΛΕΚΕΒΡΑ, Herbæ nom., Diosc. 4, 91." H. Steph.

"*ἸΛΛΥΡΙΑ, ἡ: *Ἰλλυρικὸς, ἡ, ὄν, Diosc. 1, 1." Edd. "Ἰλλυρίς, Plut. Mor. 1, 50. Toup. Emendd. 1, 189. Brunck. Soph. 3, 515." Schæf. Mss.

"ἸΜΥΙΟΣ, Hes. teste dicitur Ποσειδῶν ὁ Ζήγιοις, Neptunus Jugalis: ab ἱμψαι, quod Thessalis est ζεύξαι. Idem affert ἱμψθεῖς pro θαμβηθεῖς, νυχθεῖς, βλαφθεῖς: ut ἱμψαι significet etiam i, q. ἰάψαι." H. Steph.

"ἸΝ, Cyprii dicunt pro αὐτόν, et αὐτήν, Ipsum, Ipsam, Hes.: quod et μιν dicunt poetæ." H. Steph.

"ἸΝΑΡΕΙ, Hes. affert pro μαστεύει, Inquiri." H. Steph.

"ἸΝΔΙΚΟΝ, τὸ, Indicum: a Persis vocatur Piper. Ita enim Hippocr. Γυναικ. 2. Τὸ Ἰνδικόν, ὃ καλεοῦσιν οἱ Πέρσαι πέπερι· καὶ ἐν τούτῳ ἐνι στρογγύλον, ὃ καλοῦσι μυρτιδανόν. Diosc. vero junior, inquit Gal. Lex. Hippocr., esse dicit Plantam in India assimilem piperi, cujus fructum vocari μυρτιδανόν, eo quod myrto similis sit. Alii et τὸ Ζιγγίβερι appellant Ἰνδικόν, decepti et in errorem impuls ex eo, quod nonnulli Zingiber radicem esse piperis opinentur: sed diversas esse plantas zingiberis et piperis, Diosc. senior clare satis explicavit 2, 189. 190. ubi et ipse Piper esse dicit arborem in India nascentem. || Ἰνδικόν est etiam Coloris et medicamenti genus, de quo idem Diosc. 5, 107. duplex esse tradens, factitium et nativum, atque hoc posterius esse veluti ἐκβρασμα τῶν Ἰνδικῶν καλάμων. Vide et Vitruv. 7, 10.; et Plin. 35, 6. [et 33, 3.] De Indica autem gemma, vide Plin. 37, 10.; de Indica ficu et spina, 12, 10." H. Steph. "Ἰνδός, Rector elephantum, Phylarch. ap. Athen. 606. Sic sæpe Polyb." Schweigh. Mss. "Gl. Ἰνδός Indos. *Ἰνδοκοπεύσης Colorator. Ἰνδικόν, Beckmann's Geschichte der Erfind. 4, 4. Lucian. Muscæ Encom. 860. Xen. Venat. 9, 1. *Ἰνδογενὴς ἐλεφάς, Indicum ebur, Manetho 1, 297. *Ἰνδοφάνος, ὁ, ἡ, Nonn. Dionys. 48. p. 1248." Edd. "Ἰνδός, ἡ, ὄν, Jacobs. Animadv. 205. Philodem. 21. Ἰνδός, Ἰνδὸν, Alciphro 216. Ἰνδός, Sophisma, Wyttensb. ad Plut. Mor. 1, 522. Ἰνδοὶ et Σινδοὶ conf., Wessel. Diss. Herod. 178. Ἰνδικός, Valck. Callim. 170. *Ορνείς Ἰνδικοὶ, Wakef. S. C. 4, 9. *Ἰνδῶος, ad Mosch. 2, 70. Jacobs. Anth. Proleg. 56.; 11, 137. Ἰνδογενὴς, Manetho 4, 149." Schæf. Mss. "Ἰνδὸς, ἡ, adj., Nonn. D. 17, 376. *Ἰνδιστὶ, Phot. Bibl. 144. H. B." Wakef. Mss.

"*ἸΝΔΟΥΠΕΡΑΤΩΡ, Toup. Opusc. 1, 196." Schæf. Mss.

"ἸΝΔΟΥΡΟΣ, Hesychio ἀσπάλαξ, Talpa." H. Steph.

"*ἸΟΥΔΑΙΟΣ, α, ὄν: *Ἰουδαϊκός, ἡ, ὄν, Epist. ad Tit. 1, 14. Joseph. A. J. 20, 11, 1. de V. J. 6. *Ἰουδαϊκός, Ep. ad Galat. 2, 14. Strabo 1116. *Ἰουδαῖον, Ep. ad Galat. 2, 14. *Ἰουδαῖον, 2 Pa-

ralip. 32, 18. E. H. Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 282-3. ; ad Etym. M. 1083." Edd. "Ιουδαῖος, Crinag. 44. Ammon. 73. Eran. Philo 169. Conf. cum 'Ιδαῖος, Heyn. Hom. 8, 326. *'Ιουδαῖος, Valck. Adoniaz. p. 385." Schæf. Mss. "Ιουδαῖος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imm. 134. Plut. Cicerone 7." Boissonad. Mss.

"*ΙΟΥΝΙΟΣ, Mensis, Dionys. H. 1, 589." Edd.

"ΙΣΑΤΙΣ, ἰδος, ἡ, Isatis : Herbæ nomen : de qua Diosc. 2, 215. 216. Plin. 20, 7. tertium lactucæ genus in sylvis nascens, isatin vocari scribit. Nonnulli esse ajunt quod Cæsar B. G. 5. appellat Glastum : Britanni glasto se inficiunt, quod cœruleum efficit colorem. INDE 'Ισατῶδης χολή, Bilis, quæ isatin s. glastum colore refert, i. e. Fusca. Gal. enim τὴν φαίαν χολὴν tradit vocari ἰσατῶδη. Vide Thes. 4, 550." H. Steph. "Hippocr. 1137. Aret." Wakef. Mss.

"*ΙΣΑΥΡΟΦΟΝΟΣ, ὁ, ἡ, Jacobs. Anth. 11, 262. Christod. Ecphr. 399. *'Ισαυρῖς, ibid. 400. 406." Schæf. Mss.

"ΙΣΙΣ, supra p. ccccx. ante verba, 'Ισις, Dea, inserte commata inversa, et asteriscum ante 'Ισιον positum dele." Edd.

"ΙΣΜΑΙΝΕΙ, Hesychio ἀναψύχει, ἀποψύχει, ὕζει." H. Steph.

"ΙΣΜΗΝΙΟΣ cognominatur Apollo τοῖς ἔχουσι τὴν ἐπιστήμην καὶ λέσχην, teste Plut. de Ei ap. Delphos p. 685." H. Steph.

"ΙΣΟΜΑΤΩΡ, Cretensibus ὁ τῇ Δήμητρι ἴσος, Dor. pro * ἰσομήτωρ, Hes." H. Steph. "Hoc extat in Theocr. 8, 14. Manethone 4, 220." Edd.

"ΙΣΟΞ, Hesychio Piscis quidam cetaceus. Idem procul dubio, qui Esox Plinio ; eo enim teste 9, 15. Esox in Rheno invenitur haud minor thyuno." H. Steph.

"ΙΣΤΡΑΞ, Avis quædam, Hes." H. Steph.

"ΙΣΤΡΟΣ, ὁ, Ister : Fluvii nom., qui et Danubius dicitur, per Germaniam et Scythiam influens in Pontum : quanquam proprie Istrum nominari volunt inde, ubi Illyrium alluit, Danubium ab origine ad eum usque locum. INDE 'Ιστροί ET 'Ιστροί dicuntur Accolæ Istri : qui ET 'Ιστριανοὶ nominantur a regione ei fluvio adjacente ; ea enim DICITUR 'Ιστρία. Apud Hes. paroxystous scriptum 'Ιστρίανα, annotantem, ab Aristoph. Babylon. τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν nominari 'Ιστρίανα, quoniam sunt ἐστιγμένοι : nam τοὺς περὶ τῷ 'Ιστρῷ οἰκοῦντας στίζεσθαι καὶ ποικίλαις ἐσθήσεσι χρῆσθαι : quemadmodum Herod. quoque Scythas testatur uti notis stigmaticis. Et ut ibi sunt 'Ιστρίανα μέτωπα, ita ap. Steph. B. 'Ιστριηνὸς λιμὴν, Istrianus portus : mutato α in η. Apud eund. Steph. est 'Ιστριανῖς, ἡ, i. q. 'Ιστριανή, Istriana. Apud Hes. vero ut 'Ιστρίανα paroxystonous, ita etiam 'Ιστριανίδες. Dicit enim 'Ιστριανίδας vocari τὰς Σκυθικὰς στολὰς, Scythicas stolas : et ap. Athenienses σκεπάσματα, οἷς ἐκάλυπτον τὰ ἱερὰ κανά, Opeitoria, quibus sacra canistra intuebant. Eod. teste ET 'Ιστρίδες sunt Vestes quædam sic dietæ, procul dubio etiam ipsæ ab Istris : a quibus ET 'Ιστρικὸς οἶνος ap. Diosc. 5. Vinum Istricum : ut a Claudiano quoque memoratur Opacus vitibus Ister." H. Steph. "Ιστρος, 'Ιστροί, *'Ιστρων, *'Ιστρώνιος, Koppiers. Obs. 98. 'Ιστριανὸς, Aristoph. Fr. 224. 'Ιστρικὸς, Jacobs. Anth. 9, 507. *'Ιστρογείτων, Const. Manass. 136. Meurs. Sic bene Meurs." Schæf. Mss. "p. 119. 188." Boissonad. Mss.

"ΙΣΤΥΑΖΕΙ, Hes. affert pro ὀργίζεται, Irascitur." H. Steph.

"ΙΣΦΑΙΝΕΙ, Hesychio μεριμνᾷ, ἀγωνιᾷ." H. Steph.

"ΙΣΦΟΡΕΣ, Eod. teste Laconibus sunt κλέπται, λησται." H. Steph.

"ΙΤΑΙΟΣ, ὁ, dicitur ὁ 'Αδωνις, Hes." H. Steph.

"ΙΤΑΛΟΣ, ὁ, Taurus, Bos : Hesychio ταῦρος. INDE 'Ιταλία dicta creditur, quod bobus et vitulis esset fœta. Varro R. R. 2, 1. Italia a vitulis nominata, ut scribit Piso. Et 5. Bos maxima debet esse auctoritate, præsertim in Italia, quæ a bubus novien habere sit existimata. Græcia enim antiqua, ut scribit Timæus, tauros vocabat ἰταλούς : quorum multitudine et pulchritudine, et fœtu vitulorum, Italiam dixerunt. Sic Columella Præf. I. 6. Nec dubium

quin, ut ait Varro, ceteras pecudes bos honore superare debeat : præsertim autem in Italia, quæ ab hoc nuncupationem traxisse creditur, quod olim tauros Gr. ἰταλούς vocarent. Alii vero, inquit rursum Varro l. c., scripserunt quod e Sicilia Hercules persecutus sit eo nobilem taurum, qui diceretur Italus. Steph. B. ab Italo quodam denominatam ait, rege forsitan aut progenitore. Atque adeo Incolæ ejus regionis dicuntur ejus nomine 'Ιταλοί, Lat. itidem Itali. De quibus vide Strab. 5. init. et Plin. 3, 5. [A. Gell. 11, 1.] Idem ab ipsa regione NOMINANTUR 'Ιταλιῶται, ut Φθιώται a Phthia, Σικελιώται a Sicilia. Sed differentia aliqua est inter 'Ιταλούς et 'Ιταλιώτας, ut inter Σικελούς et Σικελιώτας, teste Steph. B. Σικελοὶ enim et 'Ιταλοὶ dicti sunt ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ καὶ ἀρχηγέτου τῆς χώρας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα : Σικελιώται autem et 'Ιταλιῶται, οἱ ἐπιγενόμενοι καὶ τὴν χώραν εὐρόντες προεκκλημένην, ἐπωνομάσθησαν ἀπ' αὐτῆς τῆς χώρας, illi a Sicilia, hi ab Italia. Itaque 'Ιταλοὶ dicuntur Antiqui vique Italiæ incolæ, qui illuc cum conditore ejus gentis venerunt, et regionem a se denominarunt Italiani : 'Ιταλιῶται autem, Novi et adventitii incolæ, qui nimirum eam Italiæ partem occuparunt, quæ ab ἰσπία Magna Græcia vocata est : a regionis vocabulo sedibusque, quas tenebant, nomen sortiti. Idquæ discrimen observatum fuisse ab antiquis constat : veluti cum Aristot. Rhet. 2. dicit Pythagoram honoratum et cultum fuisse ὑπὸ τῶν 'Ιταλιωτῶν. Sic Diod. S. 461. Φυγόντες εἰς Θουρίους τῆς 'Ιταλίας, καὶ παρὰ τοῖς 'Ιταλιώταις μεγάλῃς ἀποδοχῇς τυγχάνοντες. Porro ab 'Ιταλοῖς est POSSESS. 'Ιταλικὸς, [ἡ, ὄν,] Italicus : ut 'Ιταλικαὶ πόλεις. Item 'Ιταλικοὶ, Qui sunt e gentē Italica : ut Plut. Symp. lib. 5. Τῶν 'Ιταλικῶν οἱ περὶ τὸν Πάδον οἰκοῦντες. At 'Ιταλική, Urbs Iheria : ejus Civis s. Incola, 'Ιταλικήσιος, teste Steph. B. Ab isdem est aliud possess., fem. tantum gen., NIMIRUM 'Ιταλῖς : i. q. 'Ιταλική, ut 'Ελληνῖς i. q. 'Ελληνική. Alioqui 'Ιταλῖς est etiam ἔθνικόν, i. q. 'Ιταλή, Italia, i. e. Femina oriunda ex Italia. Ab Italiotis autem est FEM. 'Ιταλιώτις, ἰδος, ἡ, i. q. 'Ιταλῖς, Italia. Et POSSESS. 'Ιταλιωτικὸς, [ἡ, ὄν,] Italicus. Plato in Ep. ad Dionis propinquos, Ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτη λέγόμενος αὐ βίος εὐδαίμων, 'Ιταλικῶν τε καὶ Συρακουσίων τραπεζῶν πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἥρεσε. Unde Cic. Tusc. 5. Quo cum venissem, vita illa beata, quæ ferebatur, plena Italicarum Syracusanarumque mensarum nullo modo mihi placuit. Rursum ap. Hes. reperio, Οὐδ' 'Ιταλιώτης, οὐτ' ἀλαζών οὐδαμῶς, quod dictum ait propterea, quoniam Pythagorici in Italia agitabant, ubi etiam perhibent ipsos ἐμπυρισθῆναι. Pro eo Suid. ΗΑΒΕΤ 'Ιταλιώδης. Sic enim ap. eum in Ms. etiam Cod. legitur, 'Ιταλιώδης, ὁ ἀλαζών, ἀπὸ τῶν * Πυθαγορικῶν διὰ δὲ τὴν Συβαριν, ὁ λάγνος. Denique ab Italia est VERB. 'Ιταλιάζειν, signif. ἐν 'Ιταλίᾳ διατρίβειν δεδεμένον, teste Hes. Meminit Steph. B. quoque ejus vocis, sed non exp." H. Steph. "Ιταλὸς, Erycius 12. Buttman. ad Plat. Gorg. 521. Varro p. 243. Schneider. : Ammon. 77. ad Lucian. 1, 389. 'Ιταλία conf. cum Σικελία, ad Diod. S. 2, 570. 'Ιταλιώτης, Valck. Adoniaz. p. 280. ; Ammon. 77. ad Lucian. 1, 389. 'Ιταλιώτης, 'Ιταλὸς, Thom. M. 799. Antip. Th. 27. Jacobs. Anth. 8, 358. Crinagor. 25. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 51. ad Diod. S. 1, 483. 'Ιταλιώτις, Dionys. H. 3, 1315. 'Ιταλικὸς, Jacobs. Anth. Proleg. 55. Buttman. ad Plat. Gorg. 521. 'Ιταλική, ad Diod. S. 2, 539. 'Ιταλῖς, Thallus Miles. 5. *'Ιταλίδης, Leon. Alex. 27. Toup. Oppusc. 1, 296. 'Ιταλιωτικὸς, Lucian. 2, 23." Schæf. Mss.

"ΙΤΤΩ, Dor. pro ἴστω, Sciat : ap. Plat. Epist. 7. [p. 137.] Γέγονε δ' οὐν ὅπως, ἴττω Ζεὺς ὁ Θεβαῖος, Quomodo autem acciderit, sciat, seu testis sit, Jupiter Thebanus. Sic Aristoph. A. [910.] Θήβαθεν ἴττω Ζεὺς." H. Steph. "Valck. Adoniaz. p. 287. Dawes. M. C. 134." Schæf. Mss.

"ΙΦΛΗΜΑ, τὸ, Vulnus, τραῦμα, Hes." H. Steph.

"ΙΦΥΣ, Suidæ ὄφρυς, Supercilium." H. Steph.

"ΙΧΛΑ, Hesychio κίχλα, Turdus." H. Steph.

"ΙΩΓΑ, Boeotice pro ἔγωγε, Ego equidem, Hes." H. Steph. " *'Ιών, Apollon. de Pron. 324." Schneider.

Lex. " * Ἰώνγα, Aristoph. A. 898. Ed. Brunck., cuius uotam omnino vide." Edd.

" * ἸΩΝ, ὠνος, ὁ, Ion. : Filius Xuthi, Nepos Hellenis, a quo Ἴωνες dicti fuerunt Posterius ejus ac subditi. Et Ἰωνία, ἡ, Ionia, Regio, quam incolebant : sub. χώρα, ut Αἰγυπτία pro Αἰγυπτία χώρα : e MASC. Ἰώνιος, ut Αἰγύπτιος. Alioquin Ἰωνία Athenis dicitur ἡ χαμαίπευς, ut est ap. Diosc. 3, 175. Ab iisdem Ionibus est POSSESS. Ἰωνικός, [ἡ, ὄν,] Qui Ionum est, Ionum proprius et peculiaris : ut cum vocab. aliquod esse dicitur Ἰωνικόν. Sic Ἰωνική ῥῆσις ap. Athen. Et Ἰωνικαὶ ὀρχήσεις, Ἰωνικά φάρμακα, ap. Eund., et Ἰωνική ἀρμονία ap. Lucian. Sic Ἰωνικαὶ πολυτέλειαι καὶ τρυφαί ap. Plut. Alioqui Ἰωνικός dicitur etiam Qui ex Ionum gente est, ut Ἰταλικός Qui ex Italorum. Menander ap. Athen. Ἰωνικός πλούταξ ὑποστάσεις ποιῶν. Inde ADV. Ἰωνικῶς, Ionice, Ionum more. Aristoph. pro Molliter et delicate, quoniam περιβόητος est ἡ τῶν Ἰώνων μαλαγία καὶ τρυφή. Pro Ἰωνικῇ dicitur ETIAM Ἰωνίς, ἴδης, ἡ, ut Epigr. Ἰωνίς φωνή, Ionica vox. Necnon ἡ Ἰωνίς pro ἡ Ἰωνίς χώρα, ut Ἰωνία pro Ἰωνία χώρα, Ionica regio. Præterea ab Ionibus est VERB. Ἰωνίζω, Iones imitor vel æmulor, Iones sequor, [Phæn. 55, 14] H. Steph. " * Ἰωνιάδες νύμφαι, Athen. 681. " * Ἰωνικίζω, Steph. B. 432." Edd. " * Ἰων, Valck. Phæn. p. 745. Toup. Opusc. 1, 493. Gen. " * Ἴωνος, ad Charit. 534. Ἴωνες, Jacobs. Anth. 10, 323. Heyn. Hom. 6, 487. Valck. ad Herod. 224. Ἰωνικός, Luzac. Exerc. 74. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 8, 38. Brunck. Aristoph. 3, 58. Jacobs. Anth. 12, 143. Lesbon. de Schem. 178. Toup. Opusc. 1, 109, 2, 138. Compar., Fischer. ad Weller. G. G. 1, 74. Μέτρον Ἰ. Dionys. H. 5, 23. Ἰωνικῶς, ad Charit. 560. Jacobs. Anth. 12, 143. Ἰώνιος, Heyn. ad Apollod. 403. Fischer. ad Rhetor. 243. ad Herod. 520. Ἰωνίς, Tzetz. Exeg. in Il. 147. Ἰωνίζω, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 40. ad Herod. 416." Schæf. Mss. " * Ἰωνίτης, Capparis, Diosc. 448." Boissonad. Mss. " * Ἰωνιστή, Barker. ad Etym. M. 1083. ; Ep. Cr. ad Boissonad. 282." Edd. " Πανιώνιον, τὸ, Panionium : Fauum a duodecim Ioniarum civitatibus exstructum et denominatum, ut Herod. tradit 1, p. 38. qui itidem p. 45. dicit, Κεκακωμένων δὲ Ἰώνων, καὶ συλλεγομένων οὐδὲν ἴσσαν ἐς τὸ Πανιώνιον. Affertur et Πανιώνιον συνέδριον pro Conventus duodecim oppidorum Ioniarum, Commune Ioniarum concilium : ex Eod. Vide Bud. Annot. in Pand." H. Steph. " * Πανιώνια, τα, Festum, quod ibi locorum celebratur ab Ionibus, Herod. 1, 148." Schweigh. Mss. " * Πανίωνες, Eust. in Od. p. 52, 19. " * Πανιωνικός, ἡ, ὄν, Steph. B. 624. Πανιώνιον, Eust. in Il. p. 203, 21. 187, 25. Od. p. 52, 19. Herod. 1, 141. 142. 143. 148. 6, 7. Diod. S. 15, p. 482. " * Πανιώνιος, Philostr. V. A. 4, 6. V. S. 2, p. 612. Diod. S. 1, c." Edd. " Πανιώνιον, ad Diod. S. 2, 40. Heindorf. ad Plat. Theat. 319. Fischer. ad Auacr. p. lxxviii. Πανιώνια, ad Herod. 441. 547. ; Wessel. 73." Schæf. Mss. " Πανιώνιον, Max. T. 27, 2." Wakef. Mss. " * Ὑπερίωνιος, Schneider. Lex. v. Νόμος." Edd.

" * ἸΩΝΙΣΚΟΣ, ὁ, ab Ephesiis dicitur ὁ χρυσοφόρος ἰχθύς, ut testatur Archestr. ap. Athen. [323.] H. Steph. " Hes. habet * Ἴωνος." Edd.

" * ἸΩΝΟΚΑΜΠΗΣ, ὁ, G. Buiges. in Classical Journal 44, 280." Edd. " Kuster. Aristoph. 60." Schæf. Mss.

" * ἸΩΝΟΚΥΣΟΣ, κατεαγώς, οὐτῶ Κρατῖνος, Phot." H. Steph.

K.

" * ΚΑΒΑΔΙΟΝ, Vestis genus a Cabade, rege Persarum, dictum. Tzetz. Vers. Polit. " Ἐσθημα ἐννάλιον, στρατιωτικὸν τὸ εἶμα, ὅπερ * Καβάδης λέγεται ἀπὸ Καβάδου Πέρσου. Constat ergo καβάδην, sicut et Caracalla, Chlamydem militarem fuisse. Scaliger ad Euseb." Gataker. Mss.

" * ΚΑΒΑΛΛΑΤΙΟΝ, Cynoglossum, Diosc. 471." Boissonad. Mss.

" ΚΑΒΑΣΙ, Lacones dicunt pro κατάβηθι, Descende, Hes." H. Steph.

" * ΚΑΒΙΔΑΡΙΟΣ, Gl. Cabidarius." Edd.

" * ΚΑΒΑΗΜΑ, pro κατάβλημα, quod Hes. a Laconibus usurpari ait pro περιστρωμα." H. Steph.

" ΚΑΓΚΥΑΑΣ, Ἄολες vocant τὰς κηκίδας, Gallas, Hes. : quæ infra Κάχους." H. Steph.

" ΚΑΔΜΟΣ, ὁ, Cadmus : Filius Agenoris Sidonii, conditor Thebarum Bæoticarum. UNDE Καδμείωνες, a poetis et poetarum principe Hom. dicuntur Thebani, utpote nepotes et posterius illius Cadmi. Qui ET Καδμογενεῖς, A Cadmo genus ducentes : ut Καδμογενὴς Ἡρακλῆς ap. Soph. [Tr. 118. Æsch. S. c. T. 307.] Ab eodem est POSSESS. Καδμείος, Cadmeus. Utuntur enim eo et Lat. poetæ, dicentes Thebæ Cadmeæ, Dirce Cadmea, Limen Cadmeum. Et Καδμεία νίκη, Cadmea victoria : Proverbialiter pro Victoria damnosa, quod tali victoria Cadmus et ejus nepotes aliquoties potiti sunt, ut fusius docet Suid. et Erasmus in Chiliad. Idem et Plut. testatur, Οὐ γὰρ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι ἐπίστασθαι καλὸν, ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλαβερὸν ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία. In Epigr. quidam hanc Καδμείαν νικῆν vocasse dicitur Καδμείον κράτος. Dicitur etiam Καδμείος τὸ γένος, Cadmeus genere, Genus a Cadmo ducentes. Et Καδμείοι, Posterius Cadmi, Qui originem a Cadmo trahunt. Hesiod. A. " Ἐς Θήβας ἰκέτευσσε φερεσσάκεας Καδμείους. Idem in Θ. Καδμείοισιν ὄλεθρον, Cadmeis, i. e. Thebanis, Cadmi posteris. Poetæ dicunt ETIAM Καδμήϊος pro Καδμείος, ut et Lat. Cadmeius pro Cadmeus : inter quos Statius, Cadmeius Æmon. UNDE Καδμήϊς, i. q. Καδμεία : ut Καδμήϊς γαῖα, Cadmeis terra, Cadmeium solum, i. e. Thebanum : ut et ap. Ovid. Domus Cadmeis. Ac ut Καδμείοι interdum dicuntur οἱ Θηβαῖοι, Thebani ; ita etiam Καδμήϊδες, Thebanæ, sc. mulieres. Seneca, Errant furentes impiæ Cadmeides. AT Καδμεία, ἡ, subst. dicitur ἡ τῶν Θηβαίων ἀκρόπολις, Arx Thebana, teste Suida. Quo modo Xen. E. 6. " Ὦν ἦν καὶ ἡ καταληφθεῖσα ἐν Θήβαις Καδμεία. Et paulo ante, " Ἐπεὶ δὲ παρελάβετε τὴν Καδμείαν, οὐδ' αὐτοῖς Θηβαίοις ἐπιτρέπετε αὐτονομίους εἶναι. Item Καδμεία, s. Καδμήϊα γῆ, Territorium Thebanum. Annotat Suid. diei Καδμεία γυνή et Καδμεία νίκη, per diphthongum : at Καδμήϊαν χώραν per ι : quanquam et hoc sint, qui per diphthongum scr. censeant. Præterea Καδμεία, s. Καδμήϊα, est Metallicum medicamentum, de quo Diosc. 5, 84. Plin. 34, 10, ubi et Ipsum lapidem, e quo fit æs, Cadmiam vocari scribit, fusuris necessarium, medicinæ inutilem : ut et ibid. 1. dixerat, Fit æs et e lapide æroso, quem vocat Cadmiam. Apud Diosc. per diphthongum scriptum καδμεία, sine diphthongo ap. Aët. et P. Ægin., cum diphthongo rursum ap. Gal. simplic. Med. 8. || Cretensis autem κάδμος est δόρυ, λόφος, ἀσπίς, Hes." H. Steph. " Καδμογενὴς, Valck. Phæn. p. 305. ; ad Ammon. 97. Καδμείος, Jacobs. Anth. 9, 321. Brunck. ad Æsch. S. c. T. 1017. Eur. Phæn. 1070. 1127. Plut. Mor. 1, 34. ad Charit. 233. Brunck. ad Cæd. T. 29. C. 736. 741. Νίκη K., ad Diod. S. 1, 413. Jacobs. Anth. 6, 69. ad Diod. S. 1, 621. 2, 495. Boëckh. in Plat. min. 111. Wessel. Herod. 79. Καδμήϊος, Wakef. Alc. 1084. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 7. Καδμήϊς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 6. Καδμήϊδες, Valck. Phæn. p. 95. ad Mær. 301. Καδμεία, Valck. Phæn. p. 282. * Καδμείωνη, Jacobs. Anth. 9, 402. * Κάδμιλος, Ruhnck. Ep. Cr. 136." Schæf. Mss.

" ΚΑΔΥΤΑΣ, ου, ὁ, Syriaca herbula, arboribus et spinis se circumvolvens, ut Plin. 16, [92.] tradit e Theophr. C. P. 2, 23." H. Steph. " * Κασύρας Hesychio, Cuscuta Linnæo." Edd.

" ΚΑΘΟΣ, Hesychio σπυρίς, Sportula, Calathus." H. Steph.

" ΚΑΙΚΑΣΑΙ, Hesychio καταγέλασαι, Deridere." H. Steph.

" ΚΑΙΚΙΑΣ, ου, ὁ, Cæcias : Ventus ex eurorum genere, et quidem ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος, Qui ab ortu æstivo spirat. Ibid. dicit Hes. θρασκίαν vocari τὸν ἐξ ἡς πνέοντα τῷ ἀργέσῃ, quem a nonnullis καϊλίαν appellari. Item, ventorum quosdam esse εὐθυπνόους, qui sc. πνέουσι πρόσω κατ' εὐθείαν : quosdam vero ἀνακαμπύπνους, ut eum qui

καικίας dicitur. Est etiam Ventus, inquit Gell. 2, 22: nomine cæcias, quem Aristot. ita flare dicit ut nubes non procul propellat, sed ut ad sese vocet: e quo verum istum Proverbialē factum ait, Κάκ' ἐφ' αὐτὸν ἔλκων ὡς ὁ καικίας νέφος. Et Plin. 2, 47. Narrant et in Ponto cæcian in se trahere nubes. Ibid. Cæcian aliqui vocant Hellespontiam. Ibid. aliqui Mesen nomine addidere inter Borean et Cæcian. Etymon vide in Καικίνης." H. Steph. "Toup. Opusc. 1, 194. Wolf. ad Hesiod. 131. ad Charit. 637. Brunck. Aristoph. 3, 20.; Kuster. 108." Schæf. Mss. "A. Gell. p. 164." Wakef. Mss.

"ΚΑΙΚΙΝΗΣ, ον, ὁ, dicitur ὁ καικίας ἄνεμος, a Caico fluvio, inquit Hes. ut Etym. quoque καικίας dici scribit τὸν ἀπὸ τοῦ Καίκου ποταμοῦ πνέοντα ἄνεμον." H. Steph.

"ΚΑΙΚΥΑΗΝ, Hes. dici scribit τὴν κεφαλὴν, Caput." H. Steph.

"ΚΑΙΝΙΤΑΣ, Hes. dici tradit ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, Fratres et sorores: afferens itidem Καίνιτα pro ἀδελφῇ, Soror." H. Steph.

"ΚΑΙΠΕΤΟΣ, Hesychio ἀξίνη, Ascia, Securis." H. Steph.

"*ΚΑΙΣΑΡ, ὁ, Eust. 14, 51. Strabo 5. p. 361. 13. p. 888. 927. Appian. B. C. 1. p. 208. 211. Plut. Cæsare 4, 162. 163. 172. *Καίσαρένω, Dio Cass. 66, 8. et alibi. *Καίσαριανός, Appian. B. C. 945." Edd. "Μισοκαῖσαρ, Plut. Bruto 8." Boissonad. Mss. "Πολυκαίσαρῆ, Cæsarum multitudo, s. Multi Cæsares. Apud Plut. [Antonio 82.] Οὐκ ἀγαθὸν πολυκαίσαρῆ: allusione ad Hom. illud, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἰς κοίρανος ἔστω." H. Steph. "Καίσαριον, Fabric. B. G. 1, 326. Πολυκαίσαρτα, Plut. T. 6. p. 155. Hutt." Schæf. Mss.

"ΚΑΚΑΙΟΙ, Hesychio βολβοί, Bulbi." H. Steph.

"ΚΑΚΑΑ, Eod. teste Æsch. in Niobe vocavit τεῖχη." H. Steph.

"ΚΑΚΑΛΙΑ, ἡ, Cacalia: Herba, quæ et Leontice, teste Diosc. 4, 123. et Plin. 25, 11." H. Steph.

"Tussilago et Cacalia Linn. Vide Κάγκανον." Edd.

"ΚΑΚΑΝΕΙΝ, Excitare. Ita enim accipitur ap. Plut. Apophth. Lacon. [8, 877.] Ubi Laco interrogatus, qualis esset Tyrtæus poeta, respondit, ἀγαθὸς κακανεῖν νέων ψυχάς, Bonus ad excitandos juvenum animos. Quidam, Ad blande ducendos juvenum animos: legens nimirum αἰκάλλειν, ut habetur in Cleomene p. 1477. At Κακανίζει, vide in 'Ακανίζω." H. Steph. "Schneider. Lex." Edd. "Κακανέω, Plut. Mor. 1. 940. et n." Schæf. Mss.

"ΚΑΚΙΩΣΑΙ, Laconibus sunt ἰδροῦν ἀρχόμεναι, Quæ sudare incipiunt, Hes. Procul dubio παρὰ τὸ κηκίειν." H. Steph.

"ΚΑΚΚΟΣ, Hesychio ὁ μικρὸς δάκτυλος, Parvus digitus." H. Steph.

"ΚΑΚΚΩΝΙΟΝ, Hes. esse dicit σκαφίον." H. Steph.

"ΚΑΚΟΔΙΑΒΟΛΟΣ, si tamen non Κακοδιάκονος scripsit, Hes. teste Laconibus est *κακοκονόμος, Malus administrator rei familiaris." H. Steph.

"ΚΑΚΤΟΣ, ἡ, Cactus: Spinosa quædam planta Siciliæ peculiaris, ut Athen. 2. tradit e Phænia. Ibid. affert prolixum Theophr. 1. de hac planta, ex H. P. 6, 4.: quem Plin. 21, 16. sic reddidit, Cactus quoque in Sicilia tantum nascitur, suæ proprietatis et ipsa. Cujus in terra serpunt caules a radice emissi, lato folio et spinoso: caules vocant cactus: nec fastidiunt in cibis inveteratos quoque. Unum caulem rectum habent; quem vocant pternica, ejusdem suavitatis, sed vetustatis impatientem: semen ei lanuginis, quem pappon vocant: quo detracto et cortice teneritas similis cerebro palmæ est: vocant ascaliam. Locum Theophr. cum Athen. Cod. confer: et alterum ex altero emenda: similiter quæ Diosc. habet 6, 32. 33. corrige e P. Ægin. 5, c. penult. Καὶ οἱ νεαροὶ πάπποι ἀνθῇ δ' ἔστιν ἀκάνθης τῆς καλουμένης κάκτου. Rursum Athen. ibid. concludit, κάκτον esse quem Rom. vocant Carduum, Gr. κινάραν: non male. Nam quæ de carduorum satione tradunt Plin. 19, 8. et Pallad. in Martio c. 9. in Octobrio c. 11. bæc eadem prope modum sunt cum iis, quæ de cinaræ sobole satione-

que Columella 11, 3. et Constantinus Geoponici 12, cap. antepen., e Varrone. Porro κάκτον esse Plantam spinosam, Theocr. etiam testatur, 10, [4.] ἄς τὸν πόδα κάκτος ἐπνύσῃ. Et Philetas Cous ap. Athen. 2. Ὁξείης κάκτον τύμμα φυλάξαμένη: ubi et τρηχέες κάκτοι ex Epicharmo in censu τῶν ἐδωδίσμων καὶ χάνωνι asperi enim sunt hi cardui ob folia spinosa. Ibique obiter nota eum masc. dixisse τρηχέες κάκτοι, cum ceteri poetæ et prosaici scriptt. fem. ei tribuant. [Nempe ἡ κάκτος, docente Athen. 70., Tota planta est: οἱ κάκτοι vero Caules edules, sc. Caules a radice emissi et humi repentes, qui decorticati comeduntur, perinde atque involucri fructus." Schweigh. Mss.] Vulgo dicuntur Artichaux, quasi ἀρτυτικοὶ κανλοί, ut volunt nonnulli, qui et ἀρτυτικά ab Alex. Trall. vocari Edules istos caules tradunt." H. Steph. "Theophr. d. Anmerk." Edd. "Warton. in Barnes. vit. Theocr. p. li. Toup. Append. in Theocr. 18.; Opusc. 2, 276. Casaub. ad Athen. 145. Jacobs. Anth. 6, 392. 12, 344." Schæf. Mss.

"ΚΑΚΧΟΤΕΡΟΝ, Hes. affert pro χειρὸν, Pejus; quod et κακώτερον e κακός." H. Steph.

"ΚΑΑΑΒΡΟΙ, Calabri; Gens, quæ et Mesapii: et ab ipsis Regio dicta Καλαβρία, Calabria. Scribitur et Καλαυρ." H. Steph. "Καλαυρετα, Stanl. ad Eum. 27. ad Paus. 373." Schæf. Mss.

"ΚΑΛΑΔΙΑ, Hesychio ῥυκάνη, Runcina." H. Steph.

"ΚΑΑΑΜΟΤΥΠΙΟΣ, Laconibus ὁ ἰξευτής, Auceps, Hes." H. Steph.

"ΚΑΛΑΥΡΟΙΣ λιθάργυρος dicitur ἡ ἐξ ἀργύρου, Spuma argenti e puro argento, ut est ap. Diosc. 5, 102. forsā quod in Calauria s. Calabria fieret; cognominat enim et alias ibi species a regionibus, Atticam, Puteolanam, Campanam, Siciliensem." H. Steph.

"ΚΑΛΗΒΟΣ, Hesychio ὁ ἀπεσκολυμμένος τὸ ἀδοῖον, Apella." H. Steph. "Wessel. de Jud. Arch. 85." Schæf. Mss.

"ΚΑΑΑΙΚΥΠΙΟΙ, dicti fuerant οἱ ἀντὶ τῶν γωμόρων ἐν Συρακούσαις γενόμενοι, δούλοι τῶν φυγάδων. Quorum cum ingens esset numerus, Proverbio ἐπὶ τῶν ὑπερβολῇ πολλῶν dici solebat Καλλικυρίων πλείους. Hæc inter alia Suid." H. Steph. "Ad Timæi Lex. 213. ad Herod. 576. ad Diod. S. 2, 549. ad Dionys. H. 2, 1181." Schæf. Mss.

"ΚΑΛΛΙΠΑΡΟΣ, Bæotice pro καλλιπάρειος." H. Steph.

"*ΚΑΑΑΙΣΤΑΓΟΡΑΣ, ap. Tenios, Clem. Alex. Protr. p. 35." Edd.

"*ΚΑΑΥΔΩΝΙΟΣ et *Καλυδωνιακός, Schol. ad Lyc. 486." Edd. "Bergler. ad Alciph. 70. Archias 12." Schæf. Mss.

"ΚΑΜΑΣΣΟΣ, Hesychio βάρυθρος. Καμάσσειν, Hes. affert pro κραδαίνειν, τινάσσειν, σείειν τὴ μέσῃ: necnon Καμάσαι, itidem pro σείσαι: Καμάσσεται pro πτερύσσεται." H. Steph. "Schneider. Lex. *Καμάσσω, Manetho 4, 493." Edd.

"ΚΑΜΙΑΛΟΣ diversam signif. habet: nam Plut. Numa, p. 117. refert ex Juba, Τὸν ὑπηρετοῦντα τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς ἀμφιβαλὴ παῖδα λέγεσθαι κάμιλλον, sc. a Romanis: subjungens, ὡς καὶ τὸν Ἑρμῆν οὕτως ἔντοι τῶν Ἑλλήνων κάμιλλον ἀπὸ τῆς διακονίας προσηγορεύον. Forsan igitur et M. Furins fuit agnominatus Camillus, quod in pueritia Jovi ministrasset." H. Steph. "A. Dionys. H. 1, 280." Schæf. Mss.

"ΚΑΜΜΕΝΕΙΝ, Lacones dicunt pro καταμύειν, Hes." H. Steph.

"*ΚΑΜΠΑΝΟΣ, Gl. Campanus, Stater." Edd.

"*Καμπανίς, Dionys. H. 2, 904. 925." Schæf. Mss.

"ΚΑΜΨΑ, Hesychio θήκη, γλωσσόκομειον, Lat. Capsa. Apud Eund. et Καμψία, κανά, κανίσκια, κανάβια κυνηγετικά ὡς γύργαθοι, ἢ ὑποδήματα ποιά." H. Steph. "Verh. ad Anton. L. 223. ad Charit. 442." Schæf. Mss. "Καμψίον, τὸ, Eudocia p. 197. *Καμψίον, Nonn. ad Greg. Naz. in Jul. 156. *Καμψίον, Judith. 10, 5. ἐλαίου. Vide Schneider. Lex. V. Κάμψα." Edd.

"ΚΑΜΨΙΚΙΖΟΥΣΑ, Hesychio βάρβαρίζουσα, Barbarizans." H. Steph.

“ΚΑΝΔΑΡΟΣ, Hesychio ἀνθραξ, Carbo. At Κάνδαλοι, Eid. πολύωμνα, βάρβα.” H. Steph.

“ΚΑΝΔΟΦΟΡΟΣ, Hes. dici tradit τὰς μελιαντονωντας, Atratos.” H. Steph.

“ΚΑΝΔΥΛΟΣ, ὁ, Candylus: Edulium ex amylo, caseo, lacte, et melle, teste J. Poll. 6. ubi ipsum τοῖς ἡδύσμασιν annumerari posse scribit. Vide Κάρυνη, et Ὑπόριμμα. Apud Eust. et Athen. reperio Κάνδανλος. Athen. enim 12. tradit κάνδανλον fuisse Edulium quoddam ap. Λυδός, et id quidem trium generum: usque adeo enim eos ἐξησκῆσθαι πρὸς τὰς ἡδυκαθείας: confieri autem solitum, teste Hegesippo Tarentino, ἐξ ἐφθοῦ πρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου, καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀνθήβου τε καὶ ζωμοῦ πλούτου. Porro fuisse eum gratum palato, Alexis docet: ap. eum enim coquus, cum dixisset, κάνδανλον τινά σοι παραθήσμεν, et alter ignoraret quodnam edulii genus hoc esset, subiungit, πολλὸν δ' ἐγὼ ἔαν παραθῶ σοι, προσκατέδῃ τοὺς δακτύλους, Σαντῶ γε χαίρων. At Κανδάλης, Regis Lydorum nomen est ap. Herod. et Plut. Quæst. Gr.” H. Steph. “Κάνδυνλος, Condiementi genus, Plut. 2, 644.” Wakef. Mss.

“ΚΑΝΔΩΛΟΣ, Hesychio μακουργός, ληστής, Maleficus, Latro.” H. Steph.

“ΚΑΠΗΛΑ, Tarentinis dieitur ἡ * κρέωνες ἀγορά, Forum carnarium, Macellum, Hes.” H. Steph.

“* CAPNUMARGOS, quod olim ap. Plin. Ep. 16. 17. legebatur, videri poterat esse Gr. aliquod vocab. Καπνουμάργος (sic). Sed prorsus aliud ibi Harduin. e Mss. consensu restituit, nempe * Ocnummurga, quod esse Celticum vocab. docuit Adelung. p. 41.” Schweigh. Mss.

“* ΚΑΠΠΑΔΟΚΕΥΣ, * Καππαδοκίς, Schol. Greg. Naz. in Jul. 65.: et ap. Strab. 14. p. 970. * Καππαδοκίς, v. T. H. ad Thom. M. 144. Add.: * Καππαδοκίζω, Anthol. Appian. B. M. 345.” Edd. “Καππαδοκίς, Thom. M. Add. ad p. 144. * Καππαδοκίης, Zeun. ad Xen. K. Π. 675. Καππαδοκαί, Jacobs. Anth. 8, 176. 9, 424. Καππαδοκίζω, Demodoc. 3.” Schæf. Mss.

“ΚΑΠΠΑΡΙΣ, εως, ἡ, Capparis: Frutex spinosus, cuius fructus quoque eodem nomine appellatur. Vide Diosc. 2, 204. Gal. simplic. Med. 7. et de Alim. Fac. 2, 34. Plin. 13, 23. Meminit ejus et Theophr. C. P. 3. 1. INDE Καππάριον, per contemptum dicitur: ut in hoc iambo ap. Plut. Symp. 4. Πρὸς καππάριον αἶψ, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν: ubi et alius similis, τί γὰρ ἐπ' Ἀκτῆς τις λέκιθον ὀφθαίται καὶ κάππαριν;” H. Steph. “Capparin colligebant mulieres pauperculæ. Hinc de Phryne, opulenta meretrice; loquens Timocrates ap. Athen. 567. ἡνίκ' ἐπὶ τὴν κάππαριν συνέλεγεν, οὕτω τ' εἶχεν ὅσαπερ νῦν ἔχει.” Schweigh. Mss.

“* ΚΑΠΡΙΟΛΟΣ, Lobeck. Aj. p. 233. Schneider. Ind. R. R. Scriptt. v. Cavea, ubi καπριόλων pro * Καπριόλων. Gl. Καπριόλος, τὸ ἔρεισμα τῆς στέγης Furoiia.” Edd.

“* ΚΑΠΡΟΝ, Gl. Capsa. * Κάπρον φόρον Capsarium.” Edd.

“* ΚΑΠΩΝ, ωνος, ὁ, Gl. Gallus castratus.” Edd.

“ΚΑΡ, Gentile nomen. Κάρες enim sunt Populi Ionibus et Doribus finitimi: quorum Regio DICITUR Κάρες. Ab iisdem Jupiter Κάριος vocatur: quin et ipsi Κάριοι. Ab iisdem ET Κάριος: et POSSESS. Κερικός, ut Κερικὸν ἔθνος ap. Herod. A regione autem Κάρια, est GENT. NOM. Κარიάτης, cujus femiu. Καρίαις. At a Κάρ est FEM. Κάερα, s. Κάϊρα; Carica. Κάερα γυνή, et Κάερα ἐσθῆς, Herod. || Rursum Κάρ accipitur pro Carico mancipio, s. Homine nauci et nihili, qualis Carum gens, quæ aliis sese mancipabat. Quomodo accipiunt ap. Hom. τίω δέ μιν ἐν Κάρῳ αἴσῃ. Ubi tamen alii scribunt ἔγκαρῳ, interpr. ἐγκεφάλῳ, ut supra docui. || Hes. κάρ exp. etiam θάνατος, φθέρ, πρόβατον. Veruntamen et ipse Κάρος αἴσῃ exp. non solum θανάτου μοῖρα, sed etiam μισθοφόρον μοῖρα, quoniam primi Cares fuerint μισθοφόροι. Eid. κάρ est etiam μεγάλη ἀκρίς.” H. Steph. “Valck. Diss. de Schol. Hom. Schol. Plat. 93. 94. Liebel. Archil. Barker. ad Etym. M. 910. in

Classical Journal 26, 390. 398. 30, 219—20. Bekkeri Anecd. 2, 820.” Edd. “Κάρ, Thom. M. 494. Wolf. Proleg. 186. Wernsd. ad Hom. p. 318. Conf. cum καί, Fac. Paus. 2, 86. Ἐν Κάρῳ αἴσῃ, T. H. ad Aristoph. Π. p. 6. Heyn. Hom. 5, 603. Valck. ad Il. 22. p. 97. ad Il. 9, 378. ad Herod. 403. Κάρες, Wessel. Herod. 179. 433. ad Lucian. 1, 431. ad Eur. Cycl. 650. Κάρ, Κάερα, Κάριος, Κარიάτης, Κάρηνη, Valck. Callim. 70. Κάριος, Jacobs. Anth. 7, 234. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 48. T. H. ad Aristoph. Π. p. 356. Wessel. Herod. 81. 403. 435. * Καρίμαντες, ad Lucian. 2, 326. Κάερα, Thom. M. 494. Heyn. Hom. 4, 585.” Schæf. Mss.

“ΚΑΡΑΒΑΙΑ, Hesychio δίκρονν ξύλον, Furca. At Καραβίδες, a Methymnæis dicuntur αἱ γράες, Veturæ, teste Eod.” H. Steph.

“* ΚΑΡΑΚΑΛΛΙΟΝ, Gl. Cuculla. Anthol. Vat. 2, 415. * Καράκαλλον.” Edd.

“ΚΑΡΑΠΑΙ et Καραπαί, Hesychio κεφαλαί, Capita.” H. Steph.

“ΚΑΡΒΑΤΙΝΗ, Eod. teste dictum fuit Vile et rusticum calceamentum una suppactum solea. Xen. K. A. 4, [5, 14.] “Ὅσοι δὲ ὑποδεδεμένοι ἐκοιμῶντο, εἰσέδοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες, καὶ τὰ ὑποδήματα περιεπήγνυντο· καὶ γὰρ ἦσαν, ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβατίναι αὐτοῖς πεποιημένα ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν.” H. Steph. “Catull. 99. Crepidæ carbatinæ. Mathem. Vett. 101. Καρβατίναι δέ σοι οἰκταὶ καὶ ἐκ τῶν καρβατινῶν βάλλοντες. * Καρβατιῶν, ὁ, Philo ibid. 92. Βάλλειν ἐκ τῶν καρβατιῶν λίθοις ὡς μεγίστοις, ubi Ms. καρβαστιῶν, καρβατιῶν, et καρβατιῶν. Schueider. Lex.” Edd. “Καρβατίνη, ad Lucian. 2, 246. Wyttenb. Select. 390. Villosis. ad Long. 81.” Schæf. Mss.

“ΚΑΡΔΑΜΟΝ, τὸ, Nasturtium, ut Cic. quoque interpr. Nam quod Xen. dieit, Persis κάρδαμον fuisse ὄφον, ipse sic reddidit, Persas ad panem adhibere nasturtium. Multa de hac herba Diosc. 2, 185; 20, 13. Sunt qui sic nominatam putent quasi καρήδαμον, quia calore et acrimonia sua caput tentet. Plin. tamen capitis dolores tollere scribit et animum exacuere: qui Nasturtium ait nomen accepisse a narium tormento: ut et Varro in Vopisco: Nasturtium nonne vides ideo dici, quod nasum torqueat? forsitan quoniam acrimoniæ vi singulari est prædium: unde et κάρδαμον s. κάρδαμα βλέπειν ap. Comicos pro δρυὸν βλέπειν, eorum sc. more, qui cardamum gustarunt, vel quorum oculis naribusve cardamum fuit admotum. Et inde, inquit rursum Plin., vigoris significatio Proverbio id vocab. usurpavit, veluti torporem excitantis. INDE Καρδαμογλύφος, ut κυμνοπρίστης, dicitur ὁ φειδωλός, Parcus, Hes. ut qui ob parsimoniam e nasturtio quoque, herba satis vili, desculpat aliquid: aut etiam qui ob parsimoniam scalpeudo collecto nasturtio vitam toleret. [Aristoph. Σ. 1357.] ITEM Καρδαμίνη ET Καρδαμῖς, Cardamine et Cardamis: Herba a nasturtii similitudine sic nominatæ. P. Ægin. 7. τὸ σισύμβριον a nonnullis vocari καρδαμίνην ait, utpote καρδάμω προσεοικός. Item Oribas. Collect. Med. 12. scribit Sisymbrium esse herbam aquatilem: ab aliquibus appellari καρδαμίνην, quoniam τῷ καρδάμω, i. e. Nasturtio, sit gustu similis. Aet. vero 3, c. ult. tradit τὴν ἰβηρίδα quoque vocari καρδαμίνην: itidemque 12, 2. Quapropter ap. Diosc. etiam 1, c. ult. leg., Ἰβηρίς, ἥτοι καρδαμίνη: rependendo nimirum καρδαμίνη pro καρδαμαντική, ut habent vulg. Edd. Ubi itidem subiungit, eam habere τὰ φύλλα παρόμοια καρδάμω, radices etiam duas παρόμοιαι καρδάμω, θερμαντικὰ καὶ κανστικὰ. At Marcell. Empir. Medic. c. ult. Appones, inquit, herbam, quæ in aquæ jugis decursu nascitur, quam Lat. Berulam, Gr. καρδαμίνην vocant. Ad τὴν καρδαμίδα autem quod attinet, Schol. Nicandri A. eam putat eandem esse cum τῷ καρδάμω, φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῇσι Καρδαμίδος. Et rursum, κίχρα καρδαμίδας re. Plut. quoque π. Εὐθυμίας pro Nasturtio accepisse videtur Ὁ χθὲς ὡς καὶ ἀμύλια καὶ * σιτάγειον ἄρτον διαπτύων, τήμερον αὐτόπυρον ἐπ' ἐλάαις ἢ καρδαμίδι σιτεῖται: nam nasturtium panī adhiberi solitum fuisse, e paulo ante

dictis patet : nisi forte Sisymbrium ibi intelligere velis, cum et ipsum sit e genere edulium olèrum. SED ET Καρδάμων a cardamo denominatum videtur : cum Gal. simpl. Med. 7. scribat videri et ipsum esse θερμῆς ἱκανῶς δυνάμεως, non tamen ita vehementer ut τὸ κάρδαμον, sed ὅσον ἥδιόν τε καὶ ἀρωματικώτερον ὑπάρχει καρδάμον, τοσοντο καὶ τῆς θερμῆς δυνάμεως ἀσθενεστέρας μετεिलήφεναι. De hac vero aromatica planta multa Diosc. 1, 5. et Theophr. H. P. 9, 7. Plin. 12, 13. cardamomum amomo et amomidi simile esse scribit et nomine et frutice, semine oblongo." H. Steph. " Gl. Κάρδαμον Nasturtium. Ælian. V. H. 3, 39. Wessel. Obs. 2, 22. Polyæn. 4, 3, 32. Καρδάμον κεκομμένον σεσησμένον λεπτοῦ. Καρδαμίζω, Aristoph. Θ. 624. τί καρδαμίζεις; Supra p. cccxlvii. a. pro Dicta sit. Galen., legendum est : dicta sit; Galen. Turpissimis sane erratis abundat Bodæi ille Comment." Edd. " Κάρδαμον, Hutchinson. ad Xen. K. Π. 6.; Zeun. 19, 24. Athen. 28. Καρδαμογλύφος, Ernest. ad Batrachom. p. 418. Καρδαμῖς, Jacobs. Animadv. 294. Plut. Mor. 1, 494." Schæf. Mss.

" ΚΑΡΔΑΜΥΛΗ, Urbis nom. et Mazæ species, Eust. : quam mazam Athen. et Hesych. Καρδαμύλην vocant." H. Steph. " * Καρδομύλη, ad Mær. 387." Schæf. Mss.

" * ΚΑΡΔΟΣ, ἡ, Lat. Carduus, Athen. 70." Schweigh. Mss.

" ΚΑΡΙΑ, ἡ, sub. χώρα, Caria regio : denominata a Caribus incolis. Alioqui Καρία dicta fuit etiam ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις, Megarensium arx : a Care Phoronei filio, teste Eust. et Steph. B. Iisdem testibus ἡ Κῶς olim nominata fuit Καρία." H. Steph. " Conf. cum καρδία, ad Chærit. 413.; cum Ἀσία, ad Diod. S. 2, 377." Schæf. Mss.

" ΚΑΡΙΑΤΙΔΕΣ, ab J. Poll. 4. c. 14. commemorantur inter τὰ ὀρχήσεως εἶδη, eaque ἐπὶ Ἀρτέμιδι, In honorem Dianæ. Ambiguum tamen Saltationes intelligat, an Saltatrices. Alioqui Καριάτιδες sunt Mulieres Caricæ, i. e. e Caria oriundæ : et Καριάται, Cares. Infra et Καριᾶτ." H. Steph.

" ΚΑΡΙΖΩ, vel Καρικάζω, Carice loquor, ideoque barbare. Posterior ap. Hes. legitur, afferentem nimirum Καρικάζειν pro βαρβαρίζειν. Prius vero et generalius signif. Cares sequor s. imitor. Unde ADV. Καριστῖ, Carum more, Carice : vel etiam Carica lingua, Carica dialecto, [Strabo 14. p. 978.] H. Steph. " Καρίζω, Strabo 14. p. 978. Diod. S. 1. p. 7. sed v. not." Edd. " Καριστῖ, Toup. Add. in Theocr. 398." Schæf. Mss. " Diogenian. Prov. 7, 65." Boissonad. Mss.

" ΚΑΡΙΚΟΕΡΓΗΣ, [δ, ἡ,] A Carica gente factus : ut Καρικοεργέος ὄχανον ap. Anacr., sicut ap. Alcæum legimus, λόφον σείων Καρικόν : fuerunt enim Cares bellicosi et multorum armorum inventores. Eust." H. Steph. " In Cod. Ms. Schol. Ven. II. Θ. 193. legitur * Καρικοεργέος, Ed. Villos. dat. Καριεργέος." Bast. Ind. Scap. Oxon. " Καρικοεργῆς, Wessel. Herod. 80." Schæf. Mss. " Eust. II. 866, 18." Wakef. Mss.

" ΚΑΡΙΚΟΣ, [ἡ, ὄν,] Caricus : nom. possess. a Carum gente : ut Καρικὸς σταθμός, Athen. Καρικὸν πλοῖον, Hes. Καρικὸν μέλος, Athen. : et Καρικὸν σχῆμα, Hes., quod dici ait ἐπὶ τῶν ἀκολάστων. At Καρικὸς τράγους Idem a Soph. dici ait veluti εὐτελεῖς, viles : ut et Καρικὰ ἀνδράποδα vili in pretio ap. Græcos erant. Est et quoddam Καρικὸν φάρμακον, cuius componendi rationem tradit Hippocr. π. Ἐλκῶν, circa med. : meminitque ejus Gal. Lex. Hippocr., ubi pro ἔδεσμα reponit σκεύασμα aut ἐμπλάσμα, aut simile quid. Affertur et τῶν καρικῶν παλάθας e Lucian. pro Caricarum massas : quod est Ficuum aridarum." H. Steph. " Villos. ad Long. 63. Brunck. Soph. 3, 516. Heyn. Hom. 4, 434. Wessel. Herod. 80. 548." Schæf. Mss. " * Καρικὸς, Hes." Wakef. Mss.

" ΚΑΡΙΜΟΙΡΟΥΣ, teste Hes. vocant τοὺς ἐν μεμῆ μοῖρα, vel τοὺς μισθοφόρους : propterea quod Cares primi fuerint μισθοφόροι." H. Steph.

" ΚΑΡΙΝΑΙ, Eid. θρηνηδοὶ μουσικαὶ, αἱ τοὺς νεκροὺς τῇ θρήνῃ παραπέμπουσαι πρὸς τὰς ταφὰς καὶ τὰ κήδη,

Præficæ, Mulieres quæ defunctos in funere prosequantur cum planctu et Ingubribus carminibus s. lamentis : quia sc. ad eam rem παρελαμβάνοντο αἱ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες : ut Suid. quoque Καρικὴν μῆσαν accipi tradit non solum τὴν βάρβαρον καὶ ἀσαφῆ, sed etiam τὴν θρηνώδη : quia nimirum Cares erant θρηνηδοὶ τινες καὶ ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ ἐθρήνον. Est vero et ipsi Καρίνη, Mulier Carica : ut Phanias ap. Plut. dicit Themistoclis matrem fuisse οὐ Θρηνητῆν, ἀλλὰ Καρίνην, Non e Thracia oriundam, sed Caria. In VV. LL. Καρίνη, ἡ, dicitur esse Nux arbor." H. Steph. " Καρίνη, Menandri Comædia, Athen. 175." Edd. " Valck. Callim. 70. Thom. M. 494. ad Diod. S. 2, 487." Schæf. Mss.

" ΚΑΡΙΟΕΡΓΕΟΣ ὄχανον, ex Hom. affertur pro Amenti a Caribus confecti : de quo dubito an ad eum extet. Apud Eust. vero [Il. p. 278.] ex Anacr. reperi Καρικοεργέος ὄχανον, ut paulo ante docui." H. Steph.

" ΚΑΡΙΣ, ἴδος, ἡ, i. q. Καρία s. Καρικὴ, aut Καρίνη. Eust. 367. Ἡ δὲ Καρία καὶ Καρίνη λέγεται, καὶ Καρίς δέ. Alioqui Καρίς est etiam Piscis genus e genere τῶν μαλακοστράκων, Molli crusta tectorum : denominatum ἀπὸ τοῦ κάρα, quoniam sc. τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ σώματος ἡ κεφαλὴ ἀπηνέγκται, Athen. 3. ubi hæc inter alia affert e Diphilo Sipbno Medico, Τῶν δ' ὀστρακοδέρμων καρίς, ἀστακὸς, κάραβος, καρκίνος, λέων, τοῦ αὐτοῦ γένους ὄντα διαφέρουσι. Sed Archestr. diversum etymon secutus videtur : innuereque τὴν καρίδα a Caribus esse denominatam, unde et primam ejus syllabam producit tum ipse, tum alii, quæ, si a κάρα derivaretur, corripienda esset. Ita igitur ille, Ἡν δέ ποτ' εἰς Ἴασον Καρῶν πολὺν εἰσαφίκαται, Καρίδ' εὐμεγέθη λήψῃ. Araros, αἱ τε καμπύλαι Καρίδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην. Anaxandrides, Ἐρυθρότερον καρίδος ὀπῶν σ' ἀποφανῶ. Eubulus, Ὀρχοῦντο δ' ὡς καρίδες ἀνθράκων ἐπὶ Πηδῶσι κυρταί. Alioqui secundam syllabam corripere etiam solent. Eupolis, Ἐχων τὸ πρόσωπον καρίδος * μασθλητίνης. Dor. Κουρίδες vocantur, ET Κωρίδες, itidem producta prima syllaba. Sophro, ἴδε καλὰν κουρίδων, ἴδε καμμάρων ἴδε φίλα θᾶσαι μὴ ὡς ἐρυθραὶ τ' ἐντὶ καὶ * λείως τριχίωσαι. Epicharm. [ap. Athen. 106.] κουρίδες τε φοινίκιαι. Idem, ἀφῶν τε κωρίδας τε καμπύλας. Simonid. Θύννοισι τευθίς, κωβίοισι κωρίδες. Aristoph. vero et πλατείας καρίδας memorat : quos Athen. esse putat τοὺς ἀστακοὺς καλονμένους. Porro ἀπὸ τῶν καρίδων sunt DEMIN. Καρίδων ET Καριδάριον, Parva squilla, Squillula s. Scillula : Anaxandrides [ap. Athen. 3, 66.] Καὶ συμπαίξει καριδάριος μετὰ περδικίων καὶ * θριττιδίων. Aristot. H. A. 5. de pinnis, Ἐχουσι δ' ἐν αὐταῖς πιννοφύλακα, αἱ μὲν, καριδίων, αἱ δὲ, καρκίνιον. Qui locus ab Athen. 3. citatur, a Plin. autem 9, 42. sic redditur, Pinna nunquam sine comite est, quem pinnoterem vocant, alii pinnophylacem : is est squilla parva : alibi cancer dapis assectator. Sic Cic. de Nat. Deor. 2. Pinna vero duabus grandibus patula couchis cum parva squilla quasi societatem coit comparandi cibi. || Sed et Locus quidam Chii Καρίδες dictus fuit, quod ibi multe reperirentur squillæ, ut Athen. 3. refert ex Ephoro." H. Steph. " Gl. Καρίς Squilla, Galbacus, Clamoris. Καρίδες θαλασσίαι Squillæ, Cammari. * Καριδῶν, Athen. 106. τὸ σῶμα. Καρίς, Cancer Squilla Linn. Aristot. H. A. 4, 3." Edd. " Jacobs. Anth. 7, 47. ad Lucian. 1, 655. Aristoph. Fr. 248. Athen. 1, 12.; Casaub. ad p. 115. Bergler. ad Alciphro. 70. Toup. Opusc. 1, 247. Valck. Callim. 129. De quant. Phrynich. 70. ubi omnino de h. v. : Porson. Hec. p. 83. Ed. 2. Καριδῶν, Valck. Callim. 129. Κουρίς, ad Mær. 238. 259." Schæf. Mss.

" ΚΑΡΙΤΑΙ, Hesychio sunt Equites s. Prædones Cares." H. Steph. " Villos. ad Long. 63." Schæf. Mss.

" * ΚΑΡΙΩΝ, δ, Schol. Plat. 93. Τοὺς μικροὺς στρατιώτας Καρίωνας προσαγορεύουσι τινες." Edd. " Jacobs. Anth. 7, 43. Brunck. Aristoph. 1, 285." Schæf. Mss.

" ΚΑΡΚΑΡΟΣ, Crispus vel Hirtus : item Varius. Hesychio enim κάρκαρα sunt οὐλα, et τὰ ποικίλα τῇ ὄψει : et Κάρκαροι, τραχεῖς. Rursum κάρκαρα a βο-

nullis ap. Rhinthonem accipi tradit pro *μάνδρας*: ap. Simonid. pro *πίτυρα*. Eidem *κάρκαροι* sunt *δεσμοί*: et *Καρκαρίς*, *ξύλων* η *φρυγάνων φορτίον*, item et adjective *δεινή*." H. Steph. "Lat. Carcer. Diod. S. 2, 516: 'Ενέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν ἐν Ἀλβαῖς κάρκαρον μετὰ τῶν τέκνων." Edd. "Κάρκαρα, Toup. Opusc. 1, 399." Schæf. Mss.

"ΚΑΡΚΩ, Hesychio *λάμια*." H. Steph.

"ΚΑΡΝΕΙΟΣ, Apollinis epith.: forsan a Carno Jovis et Europæ filio, inquit idem Hes. In ejusdem Apollinis honorem agitantur *Κάρνεια*, sub. *ιερά*, *Sacra Carnia*, s. *Ludi Carnii*: de quibus Athen. 4. e Demetrio Scepsio. Idem 14. ex Hellanico, *Τὰ Κάρνεια πρῶτος πάντων Τέρπανδρος νικᾷ*: quorum *Καρνείων* θέσιν scribit *γενέσθαι κατὰ τὴν ἑκτὴν καὶ εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα*. Et Plut.: de Herod. *Ὀλύμπια καὶ Κάρνεια πανηγυρίζοντας*. Fuit et quidam *Καρνείος μὴν* ap. Lacedæmonios: procul dubio Is, in quo festum illud agitabatur. Meminit ejus Thuc. 5. p. 183. Item Plut. [18.] Nicia p. 989. ubi eum dicit ab Atheniensibus vocari *Μεταγεινιῶνα*. A festo autem s. ludis Carneorum DICUNTUR *Καρνεονίκαί*, Qui vice-runt s. palmam reportarunt iis ludis. Athen. 15. *Ἐν τοῖς ἐμμέτροις Καρνεονίκαῖς καὶ τοῖς καταλογάδην*. ITEM *Καρνεάδης* dictus fuit Philosophus quidam novæ Academiæ princeps, quoniam Cyrenis natus fuit *Κάρνεια Κυρηναίων ἀγόντων*, et quidem ea in honorem Apollinis. Plut. Symp. 8. p. 1277. AT *Καρνεῖται*, Hes. teste fuerunt *οἱ ἄγαμοι, κεκληρωμένοι δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Καρνείου λειτουργίαν*: quinque autem ex unaquaque tribu hanc liturgiam obibant quatuor annorum spatio." H. Steph. "Herod. 7, 206. Schol. Theocr. 5, 83." Edd. "Καρνείος, ad Paus. 355. Adj., i. q. *κράν*., Ruhnk. Ep. Cr. 46. Ilgen. Hymn. 457. *Κάρνεια*, Jacobs. Anth. 10, 297. *Κάρνεια*, *Κάρνεια*, ad Herod. 601, 693. *Καρνεονίκαί*, Liebel. Archil. 11." Schæf. Mss.

"ΚΑΡΟΙΝΟΝ, Carænum: Alterum genus musti decocti, in quo tertia pars per decoctionem absumitur. Ita enim Pallad. 11, 18. Defrutum, carænum et sapa uno genere conficuntur e musto: nam defrutum a deferendo dictum, ubi ad spissitudinem fortiter despumaverit, efficitur. Carænum, cum tertia perdita duæ partes remanserint: sapa, ubi ad tertias redacta descenderit. Meminit hujus caræni Marcell. Empir. 26. inter ea medicamenta, quæ calculosis et renum vitiis conferunt. Et Nicol. Alex. Antidotum Adriani præbere *ισχιαδικοῖς καὶ νεφριτικοῖς μετὰ καροίνου* jubet. Ubi tamen Ms. Cod. habet *καρύνου*. Putatur esse vox Lat., et a recentioribus Medicis Gr. usurpata pro eo, quod veteres *σίραιον* et *ἔψημα* appellabant. Gorr. quoque *κάροιον* esse dicit Vinum decoctum, ita ut tertia pars absumta sit, duæ tantum remaneant: speciem esse *τοῦ σιφαίου*." H. Steph. "Scribitur et * *Καρύινον*. Schneider. Ind. R. R. Scriptt. v. Carenum. Philagrius Oribasii p. 57. Matth. * *Φιλαδελφινά*, καὶ * *καρυηνά*, καὶ * *ὀμφακῆρά κεράμια*. Sic citat Schueider. Lex. v. * *Καρυίνη*." Edd.

"* ΚΑΡΟΜΕΜΨΙΤΗΣ, Wessel. ad Herod. 179. ad Diod. S. 2, 447." Schæf. Mss.

"ΚΑΡΟΥΑ, Lacones vocant τὰ *κάρνα*, Nuces, Hes." H. Steph.

"* ΚΑΡΟΥΧΑΡΙΟΣ, Gl. Mulocisarius, Carucharius. * *Καρούχιον* Rheda." Edd.

"ΚΑΡΠΙΑΩ, Dissipo, Disjicio: *σκορπίζω*. Hes. n. *καρπασθῆναι* usurpatum affert pro *σκορπισθῆναι*." H. Steph.

"ΚΑΡΠΙΑΣΟΣ, ἡ, *Carpasus*: e venenatorum medicamentorum numero. Diosc. enim 6, 13. *τὸν τῆς καρπάσου ὀπὸν ποθέντα* scribit *κάρων ἐπιφέρειν καὶ πνιγμὸν ὀξύν*. Itidemque P. Ægin. 5, 43.: sed habens *καρπησίας* pro *καρπάσου*: Plin. autem Carpathi, 32, 5. Contra dorycnion echini maxime prosunt, et iis, qui succum carpathi biberint. Sed parum mihi probantur hæc duæ posteriores scripturæ: cum quem Diosc. vocat *καρπάσου ὀπὸν*, Gal. et alii composita v. *ὀποκάρπασον* appellent: Gal. inquam, cum alibi, tum de Antid. 1. et τῶν κ. Τόπ. 1, 3. ex Archigene." H. Steph. "Κάρπασος, Ruhnk. Ep. Cr. 257. Jacobs. Anth. 9, 37. Dionys. H. 1, 383. * *Καρπάσιος*, Fac.

ad Paus. 1, 99." Schæf. Mss. "Κάρπασος, Strabo, Arrian. T. 165." Wakef. Mss.

"* ΚΑΡΠΑΤΙΝΟΝ, Hesychio: *ἀγροικὸν ὑπόδημα * μονόδερμον*, quales supra *καρβατίναι*." H. Steph.

"* ΚΑΡΠΙΕΙΝ, Hesychio *πλήττειν*, *Icere*. At *Κάρπεσθαι*, Eid. *καθαίρειν*, *Purgare*." H. Steph.

"* ΚΑΡΙΠΗ, Hesychio *τὰ σπέρματα*, *Semina*: et *τὰ τήγανα οβελίσκους ἔχοντα*, *Sartagines verutis instructæ*." H. Steph.

"* ΚΑΡΙΠΗΣΙΟΝ, τὸ, *Carpesium*: *Festuca tenuis, surculis cinnamomi similis, odore τοῦ φοῦ*, sed valentiore et magis aromatico: duplo pondere pro cinnamomo usurpatur a Gal. Serapio, Avicenna atque Arabes omnes, *Cubebas* esse dicunt. Theophr. autem, Diosc. et Plin. nihil de eo habent scriptum. Sunt qui crediderint *ὄξυμυρσίνην* esse: quorum tamen errorem Herm. Barb. et Nicol. Leonicensus redarguunt. Gorr. Plura si requiras, consule Gal. simpl. Med. 7. et de Antid. 1. Meminit ejus Idem τῶν κ. Τόπ. 1. AT *Καρπησία*, vide in *Κάρπασος*." H. Steph. "Cornar. ad Gal. κ. Τόπ. 331." Edd.

"* ΚΑΡΡΑΕΟΝ, Paphii dicunt pro *κράζον*, *Clama*. Hes." H. Steph.

"* ΚΑΡΡΟΘΕΝ, Suidæ est *ἀπὸ κρείττονος*, A meliore, A præstantiore s. potiore. Alioqui esset etiam *Ex urbe Carra*." H. Steph. "Damascius Suidæ v. *Κάρρων*." Edd. "Toup. Opusc. 2, 228." Schæf. Mss. "Antip. S. 82." Wakef. Mss.

"* ΚΑΡΡΟΝ, Gl. Rheda. * *Κάρριον* = *καθεδρωτόν* Covinus." Edd.

"* ΚΑΡΡΩΝ, *ονος*, ὁ, ἡ, *Melior, Præstantior, Potior*: ut Hes. quoque *κάρρων* exp. *βέλτιον*. Sicut vero *ἀγαθὸς* interdum accipitur pro *Strenuo, Forti*, ac *Valido*: ita hoc pro *Fortior, Validior*: velut ap. Plin. *Lycurgo*, senum choro canente, *Ἡμεῖς ποτ' ἡμεῖς ἄλκιμοι νεηνίαί*, puerorum chorus respondet, *Ἄμμες δέ γ' ἐσόμεσθα πολλῶ κάρρωνες*. Et paulo post *Brasidæ* mater dicit, *Βρασίδης ἦν μὲν ἀνὴρ ἀγαθός· ἃ δὲ Λακεδαιμόνων πολλῶς ἔχει τήνου κάρρωνας*. Quæ in *Apophth.* quoque et *Instit. Lacon.* leguntur. Ac nota hunc compar. positivi *ἀγαθὸς* *Dorum* esse proprium. Etym. derivat a *κρατὺς*, ut *βράσσω* α *βραδύς*." H. Steph. "Athen. 363." Edd. "Toup. Opusc. 2, 228.; Append. in Theocr. 19. et Ind.: Valck. *Adoniaz*. p. 303. Jacobs. Anth. 8, 77. H. Steph. de *Dial. Att. Dedicat*." Schæf. Mss.

"* ΚΑΡΤΑΖΩΝΟΝ, τὸ, vox *Indica*. Ælian. H. A. 16, 20. *Ἀέγεται δὲ καὶ ζῶον ἐν τοῦτοις εἶναι μονόκερων, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὀνομάζεσθαι καρτάζωνον*, ubi *Bochart*. leg. censet, * *Καρκάζωνον*." Edd.

"* ΚΑΡΤΑΑΜΙΟΝ, Gl. *Cartalamia*. 'Demin. a *κάρταλος*.' Schneider. Lex." Edd.

"* ΚΑΡΤΑΛΛΟΣ, Suidæ *κόφινος ὀξὺς τὰ κάτω*, *Cophinuss*. *Corbis* in angustum desinens: ut *κάρταλλος βοτρυών*. Sic *Deuteron*. 26. jubentur *Judæi λαμβάνειν ἀπὸ τῆς ἀπαρχῆς τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ ἐμβαλόντες εἰς κάρταλλον* deferre ad sacerdotem: et vicissim jubetur sacerdos *λαμβάνειν τὸν κάρταλλον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν*. Et 4 Reg. 10. *Ἔθηκεν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν εἰς καρτάλλους, καὶ ἀπέστειλαν αὐτῇ*. Legitur et *Jerem*. 5. Apud Hes. unico λ scriptum reperio *κάρταλον*: quod itidem esse dicit *πλεκτὸν ἄγγειον*, in *Ὀψαρτυτικοῖς*." H. Steph. "Gl. *Κάρταλος*. *Fiscella*." Edd. "Κάρταλλος, Jacobs. Anth. 7, 67." Schæf. Mss.

"* ΚΑΡΥΑΣ Hes. dici ait *τὰς ἀμυγδάλας καὶ καστανούς*. Ast *Κάρνα* est nom. Urbis *Peloponnesiacæ*: dictæ et *Καρύαι*: cujus Cives masc. dicuntur *Καρνάται*, et FEM. *Καρνάτιδες*. *Eucrates Corydus* ap. Athen. 6. cum compotatum venisset in domum cujusdam putridam et ruinosam, dixit, *Ἐνταῦθα δειπνεῖν δεῖ ὑποστήσαντα τὴν Ἀριστερὰν χεῖρ' ὥσπερ αἱ Καρνάτιδες*, Sinistra suffultum manu ut *Caryatides*. Architecti enim *Caryatidum* imagines ædificiis publicis designabant, oneri ferundo collocatas. Qua de re fusius *Vitruv*. 1, 1. Apud Hes. et *Καρνάτις ἑορτῇ*, in honorem *Dianæ*. Apud *Lucian*. vero de *Salt. Lacedæmonii* a *Castore* et *Polluce* didicerunt *Καρναρίζειν*, *Caryatico* more saltare. Dicit enim id esse *ὀρχήσεως εἶδος ἐν Καρύταις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον*." H. Steph.

“Καρνῆρις, Fac. ad Paus. 1, 372. Kuhn. ad h. l. Toup. Opusc. 2, 53.; Emendd. 2, 481. Καρνῆριζω, ad Lucian. 2, 272.” Schæf. Mss. “Philo J. 1, 11. p. 10.” Wakef. Mss.

“ΚΑΡΥΗΜΑΤΑ, Laconibus sunt τὰ κάρνα, Noces, Hes.” H. Steph.

“ΚΑΡΥΤΙΖΕΣΘΑΙ, Hesychio εὐφραίνεσθαι, Lætari.” H. Steph. “Nicet. Ann. 9, 4. Cf. Καρνῆριζω.” Edd.

“*ΚΑΡΧΗΔΩΝ, *Καρχηδόνιος, *Καρχηδονιακός, Strabo 1189. Diod. S. 13. p. 353. Appian. Alex. Præf. p. 11. *Καρχηδονιάζω, Plut. Marcello 2, 266.” Edd. “Καρχηδών, conf. cum Χαλκηδ., Brunck. Aristoph. 2, 51.; Kuster. 106. 116. *Καρχηδονία, ad Diod. S. 2, 412. Sacrificia Carthag., Boeckh. ad Sim. p. xv. Καρχηδονιακός, ad Diod. S. 1, 575. 680. Καρχηδονιάζω, Plut. 2, 221. Cor.” Schæf. Mss.

“*ΚΑΣ, vox Cypria, Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 271.” Edd.

“ΚΑΣΑΜΟΝ, τὸ, Casamum : ab Aetio, Actuario, Nicolao Alex., aliisque medicis recentioribus, dicitur ἡ κυκλάμινος, ut in interpretationibus eorum annotatur.” H. Steph.

“ΚΑΡΚΟΣ, dicitur esse Leguminis genus.” H. Steph.

“ΚΑΣΚΑΛΙΖΕΤΑΙ, Hes. exp. γαγγαλίζεται, Titillatur, vel Ridet.” H. Steph.

“ΚΑΣΚΑΝΑ, Eod. teste sunt κασσύματα.” H. Steph.

“ΚΑΣΚΑΝΔΙΞ, Eid. ἡ γηθουλῆς.” H. Steph.

“ΚΑΣΚΟΣ, Eid. ὁ μικρὸς δάκτυλος, Parvus digitus.” H. Steph. “Valek. Adonias. p. 287.” Schæf. Mss.

“ΚΑΣΤΑΝΑ, Castana : Urbs Thessaliæ et Ponti. Unde Κασταναικὸν κάρνον, Castanaica nux, Nux quæ in ea Thessaliæ s. Ponti urbe provenit, [Diod. S. 2, 50.; 3, 19. *Κασταίνῳ κάρνῳ :] quæ ET Καστανον nominatur. Theophr. H. P. 4, 10. de radice loti, Φλοῖος δὲ περικείται περὶ αὐτὴν μέλας, ἐμφορὴς τῇ Κασταναῖ κῶ κάρνῳ, Similis Castanaicæ nucis, s. Castaneæ : ut et Plin. 13, 18. Radicem lotos habet opertam nigro cortice, qualis et castaneas tegit. Mnesitheus ap. Athen. 2. Τῶν Εὐβοικῶν κάρνων ἡ καστανῶν, ἀμφοτέρως γὰρ καλεῖται, δύσπεπτος ἡ κατεργασία. Hippilius vero τὰ κάστανά vocat etiam Σαρδαιονεὺς βελάνους : Nicander λόπιμα κάρνα, in Georgicis, λόπιμον, κάρνῳ τε Εὐβοίῃς βέλανον δὲ μετεξέτεροι καλέσαντο. Ibid. legitur ET Καστάκεια, Annotat n. Athen. τὰ καστανεία ab Agelochio vocari ἄμωτα. Nicandri Schol. quatuor species constituit. Tradit n. τῶν καστανῶν τὸ μὲν, Σαρδαιὸν dici, τὸ δὲ, λόπιμον, τὸ δὲ, μαλακόν, τὸ δὲ, *γυμωλικόν. Rursum Nicander A. τὸ κάστανον vocat *δυσλεπὲς κάρνον, et Καστηνόν, metri gratia verso a in η : Δυσλεπέος κάρνῳ τὸ Καστανὸς ἐτρεφεν αἶα. Et rursum, Καστηνῶν κάρνῳ παχυφλοῖον κάλυμμα. Ubi nota etiam Καστηνὸν dixisse pro Κασταναικόν, necnon et Καστανὸν pro Κασταναική. Atque adeo ibi Schol. annotat, Καστανίδα αἶαν vocari Urbem Thessalicam : et ab hac Castanide terra denominari τὰ καστανεία, Castaneas. Ubi rectius sine diphth. per simpl. i scriptum καστανεία, quam cum diphth. ap. Athen. Scribitur tamen per diphth. ap. Suid. quoque.” H. Steph. “Gl. Κάστανον. Lopium, Castanum. Herod. 7, 183. *Καστανεών, ὁ, Geop. 3, 15, 7.” Edd. “*Κάστανος, Casaub. Athen. 106. Κάστανον, ibid. 108. 109. Κασταναικός, ad Diod. S. 1, 188. Κασταναικὸν κάρνον, Diod. S. 1, 162.” Schæf. Mss.

“*ΚΑΣΤΡΟΚΝΗΜΙΑΙ, Gl. Suræ.” Edd.

“ΚΑΣΤΡΟ, Nom. propr. cum aliorum, tum Spartanorum cujusdam, cui frater Pollux, φιλαδελφία valde nobilitatus. Equestris artis et venatoriæ peritissimus fuisse fertur : atque adeo ab eo nominatæ sunt καστόραι κύνες. Xen. K. Π. 570. Τὰ δὲ γένη τῶν κυνῶν ἐστὶ δισσά : αἱ μὲν, καστόραι, αἱ δὲ, ἀλωπεκίδες. ἔχουσι δ' αἱ μὲν καστόραι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ὅτι. Κάστωρ ἦσθει τῷ ἔργῳ, μάλιστα αὐτὰς διεφύλαξεν. Eadem καστόραι κύνες dicuntur ETIAM καστορίδες. In Epigr. σοὶ γὰρ καστορίδων ἵλακά κυνῶν εὐαδε. Ab eodem Castore ap. Spartanos dictum καστορείον

μέλος, Castoreum carmen : quod tibia cani solent in congressu cum hoste, sicut et ὁ ἐμβατήριος ῥυθμὸς : ut e Plut. Lycurgo discimus, et ex J. Poll.” H. Steph.

“Κάστωρ, Herod. 329. καστορίδες κύνες, Jacobus Anth. 11, 72. καστορείον μέλος, Kuhn. ad Paus. 251.” Schæf. Mss. “Καστορείος, Plut. 1, 53. *Καστορία, ἡ, Piscis, Oppian. Ælian.” Wakef. Mss.

“*ΚΑΤΑΜΑΦΟΥΛΟΝ, vox Græco-barbara. Schol. Bur. Or. 362.” Edd.

“ΚΑΤΕΔΑΡΘΕΝ, Bæotica syncope pro κατεδάρθησαν, Dormierunt, aor. 2. pass. a them. Καταδαρθάνω s. Καταδαρθέω.” H. Steph.

“ΚΑΤΕΛΑΕΑ, Erythræi vocant τὰ ἐσωτέρω οἰκήματα, Interiora conclavia, s. Penetralia domus, Hes.” H. Steph.

“ΚΑΤΕΚΤΑΘΕΝ, Bæotica syncope pro κατεκτεθῆσαν, Occisi sunt, a. Κατακτείνω.” H. Steph.

“ΚΑΤΕΣΤΑΘΕΝ, Bæotica syncope pro κατεστάθῃσαν, Constituti sunt contra, s. Obstiterunt.” H. Steph.

“ΚΑΤΟΡΧΙΤΗΣ οἶνος, Vinum catorchites : a nonnullis dicitur σικίτης οἶνος, quoniam fit e ficibus s. caricis ; nam caricæ chelidonias macerantur, et ex presso inde succo perfunduntur vinacea, e quibus deinde hic σικίτης οἶνος elicitur. Diosc. 5, 41.” H. Steph.

“ΚΑΤΟΧΙΤΗΣ λίθος, Corsicæ lapis, impositum manum veluti gummi retinens, Plin. 37, 10.” H. Steph.

“ΚΑΤΡΟΣ, Hes. teste dicitur κακός, Malus, Improbis. Vide Καναρός et Κανός.” H. Steph.

“*ΚΑΤΡΕΥΣ, ὁ, vox Indica. Ælian. H. A. 17, 23. Κατρέα ὄνομα Ἰνδῶν γένος τῇ φύσει ὄρνιν λέγουσιν. Κλειταρχος εἶναι τὸ κάλλος ὑπερήφανον.” Edd.

“ΚΑΤΤΗΣ, ον, ὁ, Cattus, ὁ κατοικίδιος αἰλουρος, Suid.” H. Steph. “*Κάττα, Gl. Catta. Schneides. Lex. v. Αἰλουρος.” Edd. “*Κάττα, Gl. Κάττος, Vesh. ad Anton. L. 186. 193. Toup. Opusc. 1, 284. ad Callim. 1, 269. Κάττης, Toup. l. c.” Schæf. Mss.

“ΚΑΤΩΒΛΕΠΩΝ, οντος, ὁ, Catoblepon : Bestia tauro similis, truculenta, terribilis aspectu, non directe, sed ad terram versus intuens, unde et nomen : juba equina horrens, et flatu perimens accedentia ad se animantia, quem flatum cum acuta et horrenda voce emittit, ut inter alia tradit Ælian. H. A. 7, 5. A Plin. Catoblepas dicitur, 8, 21. Juxta Nigrii fera appellatur catoblepas, modica alioquin, ceterisque membris iners, caput tantum prægrave ægre ferens : id dejectum semper in terram, alias internecio humani generis, omnibus, qui oculos ejus videre, confestim expirantibus.” H. Steph. “De Ulixis Erroribus 119 : Athen. 221. *Κατωβλέπων, sub. θηρίον : Archelaus ap. Eund. 409. “*Κατωβλέψ, Koen. ad Greg. 52.” Schæf. Mss. “Athen. 409.” Wakef. Mss.

“ΚΑΤΩΝΑΚΗ, ἡ, et. Κατωνάκης, ον, ὁ, Vestis genus, cui ab inferiore parte assutum erat νάκος, Pellis ovina, s. Fimbria aut. Limbus e pelle ovina. Brevis ea erat, nec infra genua descendens, servilis proxiis quam ingenua. Unde Pisistratidæ cives Athenienses eam gestare coegerunt ne ὑπὸ εὐτελείας ventitent in urbem, ut Suid. et Hes. tradunt. Patet vero id et ex Aristoph. A. [1150.] ubi Lacon Atheniensis dicit, Οὐκ ἔσθ' ὅθ' ὁμᾶς οἱ Λάκωνες αὐτοὺς αὐτὸν Κατωνάκας φοροῦντας, ἔλθόντες δορί. Πολλοὺς μὲν ἀνδρας Θεσσαλῶν ἀπώλεσαν, Πολλοὺς δ' ἐταίρους Ἰππίου καὶ ἐνυμμάχους, *ἔννεκμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνον, Καλενθέρωσαν, κατὰ τῆς κατωνάκης. Τὸν δημοῦ ὅμῳν χλαῖραν ἡμισχον πάλιν ; indicans Laconum ope Atheniensem populum servili ista tunica a tyrannidis juncta liberatum fuisse, et iterum civica læna vestitum. Itidem vero Blepyrus ap. Eund. [Εκκλ. 721.] dicit, Καὶ τὰς γε δούλας οὐχὶ δεῖν κομμονόμεναι. Τῇ τῶν ἐλευθέρων ὑφαρτάζειν κύπριν, Ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοις κοιμᾶσθαι μόνον, Κατωνάκῃ τὸν χοῖρον ἀποτείνόμεναι : tribuens et ipse ancillis hanc κατωνάκην. Notandum porro ap. Suid. legi non fem. tantum gen. κατωνάκης, sed masc. etiam ; sic enim ap. eum legimus, Κατωνάκης, δουλικὸς χιτῶν καὶ ἀνελεύθερος. Hes. fem. solum meminit, quod paulo ante habuimus ex Aristoph. Sic vero et Schol. hujus Coniei, Κατωνάκης inquit, ἰμάτιον ἐστὶν ἐκ τῶν κάτω μερῶν νάκος, τοῦτο δὲ διφθέρα, περιεβραμμένον : addens et ipse, esse χιτῶνα

δουλικὸν καὶ ἀνελευθερον." H. Steph. " * Κατωνακοφόρος, Qui talem vestem gestat. Theopompus ap. Athen. 271. ait, ap. Sicyonios. Servorum quoddam genus Κατωνακοφόρους nominari, nbi quidem olim κατανακοφόρους legebatur." Schweigh. Mss. " Ruhn. ad Tim. 214. Moer. 224. et n. : Brunck. Aristoph. 2, 41. ; Kuster. 213." Schæf. Mss.

" ΚΑΥΑΞ, Hesychio λάρος, Larus : quæ avis est voracis rapacisque naturæ. Eadem dicitur Καύηξ, et Καύης. Lyeophro [423.] Τρισσὸς δὲ ταρχύουσιν Κερκάφον νάπαι. Καύηκας οὐκ ἄπωθεν Ἀλέντα ποτῶν : Calchantem, Idomeneum, Sthenelum, καύηκας appellans διὰ τὸ γῆρας, καὶ λευκοὺς εἶναι ὡς τοὺς λάρους. Larus enim καύηξ dicitur, et καύης Ænianum dialecto : ut et Hipponax, Κίκων δ' ὁ * πανδάλητος ἄμμορος καύης. Ita Schol. Legitur vero et in Epigr. καύηξ. Etym. τὸν λάρον dici καύηκα scribit διὰ τὸ ἀδιδάγον : nam καύην dici τὴν τροφήν : vel ἀπὸ τοῦ λέγειν καν καύ. Exemplum et ipse affert ex Euphor. οὐδ' αἰθνίαι, οὐδὲ κρυεροὶ καύηκες." H. Steph. " T. H. ad Plutum p. 312. ad Charit. 252. Antim. Reliq. 95. Toup. Opusc. 2, 60. Jacobs. Anth. 7, 129. Huschk. Anal. 126." Schæf. Mss.

" * ΚΑΥΚΑ, Gl. Patera." Edd.

" ΚΑΥΛΩΝΙΑ, ut tradunt Etym. et Lex. meum vet., ex αὐλώνια factum est, pleonasmo τοῦ κ. Suid. dicit esse χώραν : Steph. B. Urbem Italiæ, ab Hebatæo nominatam. Αὐλώνιαν, διὰ τὸ μέσσην αὐλῶνος εἶναι. Civis ejus, Eod. teste, dicitur Καυλωνιάτης et Καυλώνιος." H. Steph. " Καυλωνία, ad Diod. S. 1, 721. 723." Schæf. Mss.

" ΚΑΥΝΑΣΙΟΝ, affertur pro Stramentum, Stratum." H. Steph. " Vide Καννάκαι." Edd.

" ΚΑΥΝΟΣ, ὁ, Hesychio κακὸς, σκληρὸς, Malus, Durus : pro quo supra καναρός. Ab Eod. exp. etiam κλῆρος, Sors : neonon et Urbis Rhodi esse dicitur. Sed in hac posteriore signif. alii scribunt Καῦνος, properispræmens : ut Suid. Διακαννίσασθαι, κληρώσασθαι καῦνος γὰρ ὁ κλῆρος. Et Etym. Διακαννιάσαι, διακληρώσασθαι : καννος γὰρ ὁ κλῆρος. Quæ verba ap. ipsum etiam Hes. leguntur. Sic vero et Aristoph. Schol. in Eip. (1081.) Ἡ διακαννιάσαι, πέταροι κλανσοῦμεθα μεῖζω, cum ea verba sic exposuisset, διακληρώσασθαι : πότεροι ἐξ ἡμῶν τέλεον διαφθαρήσονται, subjungit et ipse, καννον dici τὸν κλῆρον : hæc ejus exempla afferens, πόσος ἔσθ' ὁ καῦνος. Et e Cralium Pytine, ἀπὸ προτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις. Ut ex his satis clarum sit, Καῦνον dici Sortem : et Καννάσαι s. Καννίσαι, Sortiri, κληρώσασθαι : et Διακαννιάσαι s. Διακαννίσαι, Sorte disceptare, διακληρώσασθαι. Sunt tamen qui a Cauniis hæc derivata velipz ὡς τῶν Καννίων μάλιστα χρωμένων : inter quos est Schol. quidam ap. Aristoph., et Etym. Sunt autem Caunii s. Καῦνιοι, Incolæ s. Cives τῆς Καῦνον, Urbis Cariae sic denominatæ a Cauno quodam : a quo et Καννίος ἔρως. Proverbialiter pro Illicito et infelici : quod Cauni et Byblidis sororis amor talis fuisset, ut Suid. Hes. et Steph. B. tradunt." H. Steph. " Καῦνος, Heringa Obs. 226. Brunck. Aristoph. 3, 150. * Καννίας, Toup. Opusc. 1, 194. Διακαννιάζω, Heringa Obs. l. c. Brunck. l. c. Musgr. Hel. 1168." Schæf. Mss.

" ΚΑΥΡΟΣ, Hesychio κακὸς, Malus, Improbus : pro quo supra καννὸς, καναρός, κατρός." H. Steph. " Καυρός, Καῦρος, Heringa Obs. 226. ad Charit. 495. Brunck. Soph. 3, 517." Schæf. Mss.

" ΚΑΨΑ, Laconica dialecto λοντήρ dicitur, eique pene æquivalet Lat. Cupa s. Cuppa." H. Steph.

" ΚΑΨΗΡΕΥΣ, ἑως, ὁ, Eubææ promontorium : ἔχει μὲν, inquit Etym., καὶ Εὐβοία πρὸς τῇ ἐξῆς θαλάσῃ καθήρεα : καθήρεως autem dicitur τόπος θαλάσσης πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς καὶ * ταναγῶδης, σκοπέλοις διελημμένος καὶ ἔρμασι καὶ χοιράσι, καὶ τὰ πρὸς ἀπόβασιν ἀπαρώπατος, ἅτε κρημνοῖς περιστοιχιζόμενος : καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς ἐστὶ καὶ διηνεκέας τοῖς ἀνέμοις καταπνεύμενος, velut ap. Hom. ὁ προβλής σκοπέλος τὸν οὐ ποτε κύματα λείπει Παντοίων ἀνέμων, existens et ipse καθήρεα. Et fortassis ita dictus est ἀπὸ τοῦ καταπνεύσθαι ἀνεπιδότως : nam κάφος dicitur τὸ πνεῦμα : ἃ quo et Hom. Αἶαντ' εἰς Ἀγαμέμνον' ἄγον κεκαφῆτα νίκη : i. e. πνευστῶντα, Anthelantem, e bellicis sc. laboribus, vel e gaudio ob partam victoriam. Hæc Etym.

Videtur itaque καθήρεα appellative etiam nominari velle Quemvis locum in maris litioribus scopulis et saxis latentibus asperum, et qui sine intermissione a ventis furentibus perspiratur. Steph. B. esse ἐπίνειον Eubææ tradit, et dictum fuisse etiam καθήρεα, quoniam Eubæenses ibi τοὺς πλέοντας καθήρον. Inde Gentile nom. Καθήρεως : et fem. Καθήρης : et possess. Καθήριος." H. Steph. " Καθήρεως, Καθήρης, Lennep. ad Phal. 2. 49. * Καθήρειος, Eur. Tro. 90. Musgr. Hel. 1140. Huschk. Anal. 243. Jacobs. Anth. 8, 347. 378. 9, 22." Schæf. Mss.

" ΚΑΧΛΑ, Cachla, a nonnullis dicitur τὸ βούφθαλμον, Diosc. 3, 156. Plin. 25, 8." H. Steph.

" ΚΑΨΑ, ἡ, Capsa : παρὰ τὸ κάπτω τὸ ἐσθίω, ἡ χωρητικὴ οὐσα τῶν ἐντιθεμένων αὐτῇ, inquit Lex. meum vet. A Suida quoque exp. κίστη et θήκη, Cista, Theca. dicitur Καψάκης etiam pro Capsa s. Cista : ut 3 Reg. 17. Ὀλέγον ἐλαίον ἐν τῷ καψάκῃ. Et mox, Ὁ καψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήσει, Capsa olei non diminuetur. Inde est DRYMIN. Καψάκειον, Capsula, Hesychio γλωσσόκομον." H. Steph. " Theophr. C. P. 1, 7. καψάκειος, cf. Casaub. ad Athen. 3, 4." Edd. " Κάψα, ad Charit. 442." Schæf. Mss.

" ΚΑΨΙΔΡΩΤΙΟΝ, teste J. Poll. 7, [71.] a mediæ Comædiæ scriptt. dictum fuit quod postea σουνδάριον, Sudarium. Hes. esse dicit εἶδος χιτωνίσκου, ap. quem perperam scriptum Καψιδρόκιον. Ita vero dicitur, quoniam sudorem imbibit et veluti devorat : παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἰδρωτα." H. Steph. " Καψιδρώτιον, Gl. Sudarium." Edd. " Ad Moer. 348." Schæf. Mss.

" ΚΑΨΙΠΗΔΑΑΟΣ, Hes. teste dicitur ὁ μετὰ τῶν τὰ ἀλφίτα μὴ διδόντων ἀλλόμενος." H. Steph. " * Ἐγκαψικίδαλος, Lucian. 5, 289. Schneider. Lex." Edd. " Ad Lucian. 2, 336." Schæf. Mss.

" ΚΑΨΟΙ, Hesychio οἱ τοῖχοι, Parietes." H. Steph.

" ΚΕΒΑΗ, ἡ, Caput : per sync. factum e κεφαλῇ, Macedonice mutato φ in β, ut testatur Etym. et Schol. Nicandri, afferens e Callim. ἀμφὶ τε κέβλην Εἰργμένος ἀγλίθων οὐλον ἔχει στέφανον. Sed et Nicandro HINC Κεβληγόνος dicitur ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἔχων, In capite fœtum habens : 433. μήκωνος κεβληγόνον δάκρυ : nam papaver in capite semen fert. INDE ET Κεβλήπυρις, Avis ap. Aristoph. [O. 303.] forsan ita denominata a rutilo s. igneo capite. Ubi Schol. annotat, esse qui disjunctim scribant κέβλη πυρίς : sed his contradicere alios. Notandum porro et paroxýtonως et oxytónως scriptum legi ap. duos illos Scholl., Nicandri et Aristoph. : paroxýtonως tantum in Lex. meo vet. et Etym. Apud Hes. vero reperio ET Κεβαλή, exp. ἴτιδεν κεφαλῇ, necnon et κύλιξ." H. Steph. " Κέβλη, Valck. ad Callim. p. 39. 289. Ruhn. Ep. Cr. 136. Callim. 1, 469. 497. ubi et Κεβληγόνος, Κεβλήπυρις, Κεβαλή, Valck. Callim. p. 39." Schæf. Mss. " Κεβλή, Schol. Nicand. A. 423." Wakef. Mss.

" ΚΕΒΑΗΝΗ, Hesychio ἡ ὀρίγανος, Origanum." H. Steph.

" ΚΕΒΑΟΣ, Eid. κυνοκέφαλος κῆτος, Cetos, quod a canini capitis similitudine dicitur Cynocephalus, Procul dubio pro κεφαλος dicitur, ut κέβλη pro κεφαλῇ." H. Steph.

" ΚΕΔΡΟΠΙΑ, τὰ, Legumina. Annotat Erotian. ap. Hippocr. Atticos χέδροπα vocare τὰ ὀσπρια : quosdam vero per κ scribere κέδροπα. Id tamen Ion. potius videretur. Meminit ejus et Hes." H. Steph.

" ΚΕΙΟΣ, ὁ, Ceus : Incola τῆς Κέω insulæ, quæ et Κῶς. Testis Steph. B. etym. et Suid." H. Steph. " Kuster. Aristoph. 72. ad Herod. 548. 620. 639. Conf. cum Χιος, Boeckh. in Plat. Min. 109. De homine probō, ibid." Schæf. Mss.

" ΚΕΙΠΙΟΣ, ὁ, Monstruosum animal, τὸ μὲν πρόσωπον εὐκὸς σατύρω, τὰλλα δὲ κυνὸς καὶ ἄρκτου μεταξὺ, inquit Strabo, qui in Æthiopia ipsum nasci tradit. Plin. 8, 19. Cephos vocat : Pompeius ex Æthiopia ostendit quas vocant cephos : quarum pedes posteriores pedibus humanis et cruribus, priores manibus fuere similes : ut et Jul. Solinus 43. Iisdem ferme temporibus illinc exhibita monstra sunt, cephos appellant, quorum posteriores pedes crure et vestigio humanos artus mentiuntur, perinde priores hominum

manus referunt. Simile animal κῆβος." H. Steph.
" Vide Κῆπος." Edd.

" ΚΕΙΣΙΒΑΗΛΕΥΜΕΝΟΙ, Hesychio νωθοί, Pigri, Ignavi." H. Steph.

" ΚΕΙΣΟΣ, Hes. teste Herbæ species." H. Steph.

" ΚΕΙΣΣΑ, a Laconibus dicitur ἡ κίσσα, Pica, Hes." H. Steph.

" ΚΕΚΙΑΟΣ, Hesychio ισχνόφωνος." H. Steph.

" ΚΕΑΑΙΝΑΙ, Celænæ, Oppidum Phrygiæ, Plin. et Liv.: necnon μεθόριον Atheniensium et Bæotorum, Suid." H. Steph. " Ad Diod. S. 2, 296." Schæf. Mss.

" ΚΕΛΑΡΙΑ, ut et ἐμβάφια et λεκάνια, ab J. Poll. numerantur inter vasa, ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα." H. Steph. " At λεκάρια, non λεκάνια, recte scribitur ap. J. Poll. 10, 86.: et 6, 85. pro vitioso κελάρια itidem λεκάρια scriptum oportuisse jampridem viderunt VV. DD." Schweigh. Mss.

" * ΚΕΛΛΑΡΙΟΝ, τὸ, supra p. ccccxvii. Hermannii Regulæ de Prosodia p. 440. Τὰ διὰ τοῦ αριον ὑποκοριστικὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἑλλῆσι συστέλλει τὸ α, ἱπάριον, * φελάριον. Ἡ μέντοι συνήθεια ἀπὸ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέκτου πολλὰ ἐπίσταται διὰ τὸν αριον ἐκτεταμένα, σουδάριον λέγουσα καὶ κελλάριον. Gl. * Κελλάριος Penuarius. Κελλάριον Penum. * Κελλαρικόν Penuarium.

" ΚΕΛΛΙΚΑΣ, Hes. esse dicit δημότας, Plebeios." H. Steph.

" ΚΕΛΛΟΝ, Hes. affert pro στρεβλόν, πλάγιον, Tortum, Obliquum. Et Κελλῶσαι pro πλαγιάσαι, Obliquare. Infra per υ." H. Steph.

" ΚΕΑΜΙΣ, Hesychio παῖς ἡ λήκυθος: et nomen Unius e Dactylis Idæis." H. Steph. " Jacobs. Anth. 7, 236. Callim. 1, 478." Schæf. Mss.

" ΚΕΛΤΙΚΟΣ, [ῆ, ὄν,] Celticus, s. Gallicus. Nam Κελτοὶ dicuntur ἔθνος ἕτερον Γαλατῶν, a Celto filio Herculis. Ejusdem gentis populi sunt Κελτίβηρες, et Κελτῶριοι." H. Steph. " Classical Journal '26. * Κελτιστί, Lucian. Alex. 494. * Κελτοσκήθαι, Strabo 1, p. 58. Plut. C. Mar. 2, 495." Edd. " Κελτοί, ad Diod. S. 1, 356. Κελτικός, Jacobs. Anth. 11, 285. Κελτική, ad Diod. S. 1, 158. * Κελτίς, Philodem. 24. et Jacobs." Schæf. Mss.

" ΚΕΜΜΕΡΟΣ, Hesychio ἀχλὺς, ὀμίχλη, Caligo." H. Steph. " Etym. M. 513, 50." Wakef. Mss.

" ΚΕΜΜΟΡ, Hesychio μέγα κῆτος, Magnum cetus." H. Steph.

" ΚΕΡΑΜΒΗΛΟΝ, Κέραμβον, et Κεράμβυξ, Hesychio θηρίδιόν τι κανθάρω ὅμοιον, ὃ περὶ τὰς σκῆας δεσμενόμενον ἀποδιώκει τῇ φωνῇ τοὺς σκνίπας, Bestiola scarabæo similis, quæ ficui arbori circumligata, voce sua culices abigit." H. Steph. " Anton. Lib. 22. Schneider. Ecl. Phys. p. 52." Edd. " Κεράμβηλον, ad Diod. S. 1, 252. Phrynich. 31. * Κερέμβηλον, ibid. * Κέραμβος, Κεράμβυξ, Κεράμβηλον, * Κεράμβυλον, Verh. ad Anton. Lib. 142. 146." Schæf. Mss.

" ΚΕΡΑΦΟΣ, Hesychio χλευασμός, κακολογία, Irisio, Maledicta." H. Steph.

" ΚΕΡΒΕΡΙΟΙ, Hesychio ἀσθενεῖς, Invalidi, Imbecilli. Eod. teste Κερβερίους appellant τοὺς Κιμμερίους, Cimmericos populos: et Κερβερίαν, Urbem ejus gentis, quam alii Κιμμερίην, alii Κίμμην appellant: forsitan a cane infernalis atrii custode, qui Κέρβερος vocatur. Nam ut Cimmerici in tenebris habitare feruntur, ita et triceps hic canis; atque adeo fertur ab Hercule inde protractus lucem ita tulisse ægre, ut vomere cœperit. Ab eo certe cane ὁ Τάρταρος dicitur Κερβεροκίνδυνος ap. Hes., quod periculosus et infestus sit eo monstro. Nam Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci Personat, adverso recubans immanis in antro:—ille ingens janitor antro Æternum latrans exangues territat umbras, exitu prohibens si quæ exire audeant, ablandiens eis quæ introeunt. Nicandri Schol. [A. 576.] κέρβερον nominari scribit et τὸν ἀφθογγον βάτραχον s. φρύνην, Ranam s. Rubetam mutam." H. Steph. " Κέρβερος, Anton. Lib. 124. Verh. Brunck. Œd. C. 1574. 1578.; Trach. 1101. Wakef. Herc. F. 1389. Jacobs. Anth. 9, 494. Heyn. Hom. 5, 479. Κερβέριοι, Aristoph. Ran. 187. Brunck. Soph. 3, 517." Schæf. Mss.

" ΚΕΡΑΟΝ, a nonnullis dicitur τὸ στρούθιον, Herba lanaria, ut est in Append. Diosc. 2, 193." H.

Steph. " Lat. Gerdius." Edd.

" ΚΕΡΔΟΠΙΑ, Hesychio ὄσπρια, Legumina: transposito sc. ρ pro κερδοπά. Alioqui χερδοπά dicuntur." H. Steph.

" ΚΕΡΗΤΙΖΕΙ, Hes. affert pro βασιλίζει." H. Steph. " Plut. 9, 337. pro κελητίζω." Edd.

" ΚΕΡΘΙΟΣ, ὁ, Certhius: Avicula parva, de qua Aristot. H. A. 9, 17. Gáza Certhiam vocat." H. Steph.

" ΚΕΡΚΑ, Hesychio ἀκρίς, Locusta." H. Steph.

" ΚΕΡΚΑΞ, Eid. ἱέραξ, Accipiter." H. Steph.

" ΚΕΡΚΑΣ, Eod. teste dicitur Avis illa, quæ alio nomine κρέξ vocatur." H. Steph.

" ΚΕΡΚΑΦΑ, Eid. ἐγγύη, Sponsio datis dextris facta. At Κερκαφίδαι dicuntur Rhodii in Epigr. a Cercapho rege. Et Κερκαφίδες, Rhodiæ, ap. Eust." H. Steph. " Κερκαφίδης, Jacobs. Anth. 8, 353. 362." Schæf. Mss.

" ΚΕΡΚΕΘΗΣ, ab inventoribus dicitur τὸ μικρὸν πηδάλιον, Parvum gubernaculum, teste Hes.: forsitan a Cercetis, quos Idem esse Gentem Indicam scribit. Ut vero Paus. ap. Eust. [1221.] tradit, Ὁ δελφὶς ὁ καλούμενος κερκέτης, ἔστι μηχανήμα σιδηροῦν, ὃ ἐφαρτᾶται τῆς νεῶς, ὅταν ἡ ἀνεμος, πρὸς τὸ ἀντέχειν: quem delphinem alii esse volunt ὄργανον μολυβδοῦν πρὸς ναυμαχίαν, assimile delphini marino." H. Steph. " Cf. Schol. Aristoph. 1. 759." Edd.

" ΚΕΡΚΟΥΡΟΣ, Hesychio Navigii species et Piscis. Apud Suid. proparoxytonως scriptum Κερκουρος, qui et ipse tradit κερκούρους, μονοπαρῶνας et λέμβους esse Navigiorum genera. Nonius esse dicit Navem Asianam prægrandem: ut et Plaut. Cercurum quo ego me majorem non vidisse ceuseo. Et Athen. 5. navi Hieronis ἐφόλκιον fuisse dicit κερκούρον τρισχίλια τάλαντα δέχεσθαι δυνάμενον: hunc autem fuisse πάντα ἐπικωπον. Cyprios invenisse hunc cercuron, auctor Plin. 7, 56. Sunt qui dicant Genus fuisse navigii brevioris et caudati. Quibuscum facit Etym., qui et ipse κερκουρον esse dicit εἶδος πλοίου βραχέος, et σκάφος μακρὰν ἔχον πρύμναν. Aristoph. Schol. et Suid. sine diphthongo habent κέρκυρον, dicentes κέρκυρον denominatum esse ἀπὸ τῆς Κερκυρας, et πάρωνα ἀπὸ Πάρον: itidemque Ναξιοῦργεῖς et * Κνιδιοῦργεῖς naves dici ab insulis, in quibus fiunt." H. Steph. " Oppian. A. 1, 142." Edd. " Jacobs. Anth. 10, 22. Diod. S. 2, 506. * Κερκούριον, ad Charit. 318. Jacobs. Anth. 10, 21." Schæf. Mss. " Κερκουρος, Appian. 1, 404." Wakef. Mss.

" ΚΕΡΚΥΡ, per metaplasum pro Κερκυραῖος dicitur, ut Ἰλλυρ pro Ἰλλυριός, teste Lex. meo vet. Affert Etym. ex Alcmane. Κερκυραῖα μᾶστιξ, Corycæum flagellum: Proverbialiter pro Magno et egregio; quia in insula Corcyra fiebant μᾶστιγες περιτταὶ τῷ μεγέθει, διπλαῖ, ἐλεφαντίναι s. ἐλεφαντόκωποι, ut docet Schol. Aristoph., qui Comicus per jocum Κερκυραῖα πτερὰ O. [1463.] dicit pro Κερκυραῖα μᾶστιγες." H. Steph. " * Κερκυραῖκος, ἡ, ὄν, Thuc. 1, 118." Edd. " Κέρκυρα, ad Diod. S. 1, 497. 540. 2, 126. 133. 379. 482. Κέρκυρα, * Κόρκυρα, * Κορκυρα, Sylb. ad Paus. 118. Fischer. ad Palæph. 90. Ernest. ad Callim. 175. Wessel. ad Diod. S. 1, 316. 343. 475. 476. Κερκυραῖα μᾶστιξ, Brunck. Aristoph. 2, 193.; Kuster. 195." Schæf. Mss.

" ΚΕΡΜΗΛΟΣ, Hesychio ἀφ' οὗ χαλκὸς γίνεται." H. Steph.

" ΚΕΣΤΙΑΝΗ βάλανος, pro Castanea, ex Αἰτίῳ Serm. 8, 73." H. Steph.

" ΚΕΣΤΡΙΝΟΣ, Aristoph. Schol. scribit in Chaonia esse boves λαρινούς, qui et κεστρίνοι vocentur: pro quo Hes. habet Κεστρινικοί. Tradit enim Κεστρινικούς βόας dici τοὺς ἐν Χαονίᾳ, quoniam olim ἡ Χαονία appellabatur Κεστρίνη." H. Steph.

" ΚΕΣΤΡΟΣ, Hesychio ἡ πρώτη ἐκφυσις τῶν σπερμάτων, et ἡ ἐν τῇ γλώττῃ τραχύτης, et ἀκόντισμα. Suid. dicit κέστρον fuisse ξένον εὐρημα κατὰ τὸν Ἱερσικὸν πόλεμον: quod Liv. [42, 65.] κεστροσφενδόνην vocat. Descriptionem ejus habes ap. utrumque." H. Steph.

" ΚΕΩΣ, ω, ἡ, Ceos: Insula, quæ et Cos: cujus Incola Κεῖος, et Ion. Κήϊος." H. Steph. " Κέω, ad Diod. S. 1, 325. Κήϊος, Timocr. 2. Bacchyl. 191.

Valck. ad Moschum p. 361." Schæf. Mss.

"KHBOΣ, δ, Cebus: Animal e simiarum genere, caudam habens, quod et ipsum ancipiti natura, partim hominem, partim quadrupedem bestiam imitatur. Scribit enim Aristot. H. A. 2, 8. "Ενια των ζώων ἐπαμφοτερίζειν τὴν φύσιν τῷ τε ἀνθρώπῳ καὶ τοῖς τετραπόσιν, ut πιθήκους, κήβους et κυνοκεφάλους: esse autem κήβους, πιθήκους ἐχούσας οὐρὰν s. κέρκον. Idem igitur κήβος esse putatur ac κερκοπίθηκος, Caudata simia. Supra Κεῖπος." H. Steph. "Simia Diana, Simia Mora et Rubra Linn." Edd. "Ad Lucian. 2, 328." Schæf. Mss.

"KHΔAZEI, et Κηδαλίζει, Hesychio καθαίρει, Purgat." H. Steph.

"KHΔAΛON, Hesychio αἰδοῖον, κέρας, * σκάλα-θρον." H. Steph. "Gl. Κηδαλον Penæ. Leg. Penis." Edd. "Jacobs. ad Anth. 1, 1, 21." Schæf. Mss.

"KHNOYEI, Hes. poni tradit pro ἐκεῖ, Illic, Cretica dialecto. Infra Κηνῶ." H. Steph.

"KHNYΩ, Voco. Hes. enim Κηνῶει exp. καλεῖ, Vocat." H. Steph.

"KHNN, Hes. esse dicit ἐκεῖ, Illic: pro quo paulo ante Κηνούει." H. Steph. "Κηνῶ, Koen. ad Greg. 161." Schæf. Mss.

"KHPTEA, Hesychio τὰ κέρδεα, Quæstus, Lucrum." H. Steph.

"KHPYKAINA, θήλεια. Ita Suid., subjungens, κηρύκινας Alexandriæ vocatas fuisse feminas τὰς εἰς τὰς αὐλὰς παριούσας καὶ τὰς συνοικίας, ἐφ' ᾧ τε συναγείρειν τὰ μιάσματα καὶ ἀποφέρειν εἰς θάλασσαν: quæ purgamenta, nominata fuisse ait φυλάκια." H. Steph. "Aristoph. E. 713. Brunck. Aristoph. 1, 19. 99.; Kuster. 213." Schæf. Mss.

"KIBAAOΣ, Hesychio διάκονος, Minister: Suidæ ὁ ληστής, Latro, Prædo." H. Steph.

"KIBBA, Eod. teste ab Ætolis dicitur πήρα, Pera. Infra κίβισις, pro eodem." H. Steph.

"KIBIZIS, Hes. auctore Cyprii dicitur πήρα; Pera. Apud Suid. et in Lex. mco vet. per η in secunda syll. scriptum Κίβησις: rectius vero ap. Etym. ut et ap. Hes. κίβισις per ι utrobique: eam n. scripturam metrum postulat, in quo tribrachyn efficit hæc vox. Dicit n. Callim. ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις. Et Hesiod. A. [224.] Πᾶν δὲ μεταφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου Γοργῶνς, ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι, Ἀργυρέη, θύσανοι δὲ κατηρεύντο φαινοί. Ubi tamen Schol. quoque et nonnullæ Edd. habent κίβησις: cum eam scripturam ferre metrum nullo modo queat, uti jam dixi. Significat autem vocab. hoc κιβωτὸν s. πήραν, teste Etym. qui dictum vult παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βόσιν: vel etiam a κτείν, quasi τὴν εἰς τὸ κτείν καὶ λέναι βόσιν ἐχούσαν, i. e. τροφήν: quam etymologiam et synonymo κιβωτὸς accommodat. Schol. Hesiod. pro Sacculo accipit, verba paulo ante citata sic exp., Περιεῖχε δὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος * σακκούλιον ἀργυροῦν, Continebatur caput Gorgonis sacculo argenteo. Sunt qui per υ scribant κίβυσις." H. Steph. "Græv. Lectt. Hes. 605. Κίβισις, Callim. 1, 508. Heyn. ad Apollod. 299. Toup. Cur. post. in Theocr. 3. et Ind.: Valck. ad Ammon. 196. Toup. Emendd. 2, 120. Fischer. ad Weller. G. G. ubi et de Κύβισις." Schæf. Mss.

"KIBPOΣ, δ, affertur pro Latro: qui Suidæ κίβαλος." H. Steph.

"KIBWTOΣ, ἡ, Arca, Cista, Capsa. Athen. 3. de citria malo, "Ὡς τι μέγα κειμήλιον ἀπερίθηντο ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τῶν ἱματίων: ut et Plin. 12, 3. Pomum Assyriæ s. Medicæ mali alias non manditur, odore præcellit foliorum quoque, qui transit in vestes una conditus, arcetque animalium noxia. Et Diosc. 3, 26. de absinthio, Δοκεῖ δὲ καὶ περιπαττούμενον εἰς τὰς κιβωτοὺς ἄβρωτα τηρεῖν τὰ ἱμάτια: de quo et Plin. 27, 7. Vestibus insertum tineas arcet. Sic Ep. ad Hebr. 9, [4.] Τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, Arcam fæderis. INDE Κιβωτοποιὸς, δ, Qui arcas s. cistas conficit, Arcarum fabricator, Plut. Et DEMIN. Κιβώτιον, τὸ, Arcula, Capsula, Scriniolum, s. Scrinium. Plut. Alex. Κιβωτίον δὲ τινος αὐτῷ προσεγεχθέντος, οὐ πολυτελέστερον οὐδὲν ἐφάνη τοῖς τὰ Δαρείου χρήματα καὶ τὰς ἀποσκευὰς παραλαμβάνουσι. Ibid. "Ἐν κιβωτίῳ φρουρῶν τὴν Ἰλιάδα. Utitur et Aristoph. [Π. 711.]

H. Steph. "Gl. Κιβωτὸς Cista, Arca, Arcula. Κιβώτιον, Arcula, Scrinium. Apollod. 2, 4, 2. * Κιβωτάριον, Geop. 18, 21." Edd. "Κιβωτοειδὴς, Hes. v. Θίβη. * Κιβωτόκρυπτος Νῶε, Const. Manass. Chron. p. 132." Boissonad. Mss. "Κιβωτὸς, Jacobs. Anth. 11, 81. Heyn. ad Apollod. 92. 292. 301. Thom. M. 532. 770. Verh. ad Anton. L. 223. Valck. Adoniaz. p. 333. Schneider. Dedic. Demetr. Ammon. 82. Greg. C. 196. K. Σιμωνίδου, Wytt. ad Plut. S. N. V. 58. Κιβώτιον, Thom. M. 532." Schæf. Mss.

"KIDABOΣ, Numi genus ap. J. Poll. 9. Ibi n. quidam tradit τὴν εὐθεῖαν esse τριώβολον, καὶ δύνασθαι ὀκτὼ κιδάβους. At Κίδαλον, Hes. esse dicit κρόμμνον, Cæram." H. Steph.

"KIDNH, Hordeum tostum. Hesychio enim Κίδναι sunt αἱ ἐγχώριοι πεφρυγμέναι κριθαί: quales alibi Κάχρυς. Sed susp. esse possit illud ἐγχώριοι." H. Steph.

"KIDANON, Hes. Paphiis esse ait ἐνθάδε, Huc." H. Steph.

"KIEAAH, Hesychio φέγγος, φῶς, αὐγή, Lux, Splendor: item πάχνη, Pruiua: necnon ὀμίχλη, Caligo." H. Steph.

"* KIOAIPON, * KIOAIPONEIOS, Eur. Bacch. 1043. * Κιθαριώνιος, Aristoph. Θ. 1004. * Κιθαριῶνις, Herod. 9, 38." Edd. "Κιθαριώνιος, Valck. ad Ammon. 139. ad Lucian. 1, 438." Schæf. Mss.

"KIKOΣ, Hesychio ὁ νέος ῥέπτις, Cicada recens a partu. Infra Κιλός." H. Steph.

"KIAAPIOΣ, Hesychio ἥλιος, Sol." H. Steph.

"KIALIKYPIOI, Hes. auctore dicti fuerunt οἱ ἐπισελθόντες γεωμόροι: erant autem hi servi, et τοὺς κυρίους ἐξέβαλον, Dominos ejecerant. Alii dicunt fuisse Exulum Syracusanorum servos, qui cum agros colerent, in tantam multitudinem excreverint, ut dominos suos ejecerint. Suid. habet καλλικύριοι." H. Steph. "Καλλικύριοι, ad Timæi Lex. 214. ad Herod. 576. Καλλικύριοι, ad Diod. S. 2, 549. ad Dionys. H. 2, 1181. ad Timæi Lex. 213. ad Herod. I. c." Schæf. Mss.

"KIMBEPINON, Suida auctore, Vestimenti genus est denominatum a loco Aristoph. [Λ. 52.] Κιμβέρινον ἐνδύσομαι. Hes. habet Κιμβερικόν: qui esse dicit χιτωνίσκον εἶδος πολυτελοῦς, quod appellatur στατός. Apud J. Poll. vero scriptum κιμβαρικόν, qui esse dicit διαφανῆ χιτωνίσκον, Tuniculam pellucidam. Apud Aristoph. Λ. [45.] κιμβέριν' ὀρθοστάδια, vel κιμβερικ'." H. Steph. "Brunck. Aristoph. 1, 7." Schæf. Mss.

"KIMBPOΣ, Suidæ ὁ ληστής, Latro, Prædo: in exemplum afferenti, Ὁ δὲ, τοῖς σώμασι τῶν Κίμβρων ἀψανστεῖν ἐκέλευεν ἕως ἡμέρας γένηται, πολύχρυσά εἶναι δοκῶν. Sed ibi Κίμβρων nomine non intelligendi sunt Latrones Prædonesve, verum Populi Cimbri, qui in extremo Germaniæ angulo ad septentrionem Chersonesum habent: hodie Dani vocantur a rege Dano." H. Steph.

"KIMMEPIΣ θεὰ, Hes. auctore dicitur Mater deorum, Bona dea: forsan a Cimmeriis. Ii enim interiora Asiæ olim tenuerunt: postea a regibus Phrygiæ Lydiæque, item a Scythiis Nomadibus, Asia exacti ad occidua magis se receperunt. Itidem sane ab iis Κίμπερις nominatur Oppidum quoddam Troadis. Ab iisdem Cimmerii muri, Cimmeria portoria, Cimmerium fretum, Cimmerius Bosphorus: de quibus vide Herod. At Cimmerii lacus et Cimmeriæ tenebræ, Proverbialiter a Cimmeriis frigida et soli impervia loca tenentibus: de quibus vide Festum et Strab." H. Steph. "Κιμμέριος, Brunck. Soph. 3, 517. Jacobs. Anth. 11, 134. ad Timæi Lex. 118." Schæf. Mss.

"KIMOLIA γῆ, Cimolia terra: Terræ genus, quod in Cimolo insula effodiebatur: ea autem erat vel λευκή, Candida, vel ἐμπόρφυρος, Ad purpureum inclinans. Diosc. 5, 176. Plin. Cimoliam cretam appellat 35, 6. qui itidem ibid. 17. Cretæ, inquit, plura genera: ex iis Cimoliæ duo, ad medicos pertinentia, candidum et ad purpurissum inclinans." H. Steph. "Gl. Κιμωλία Creta, Sarda, Striga." Edd. "Brunck. Aristoph. 1, 182." Schæf. Mss.

"KINAYPAN Hes. a Cypriis vocari scribit τὸ

ψυχος τὸ ἥμα ἡμέρα: forsan παρὰ τὸ τηνικαῦτα κινεῖσθαι τὴν αὔραν." H. Steph.

"KINAKESΘAI, Hesychio μικρολογεῖν." H. Steph.

"KIPKAIA, ἡ, Circæa: Herba, quæ et Δικταία nominatur, inquit Diosc. 3, 134. ubi descriptionem ejus vide, itidemque ap. Plin. 27, 8. Apud Gal. simpl. Med. 7. et P. Ægin. 7. scriptum Κίρκα, per e: sed altera scriptura huic præfertur. Forsan ab inventrice Circe dicitur; fertur enim ea herbarum fuisse perita: ab eadem certe mandragoram quoque denominatum esse Circeium existimant nonnulli." H. Steph. "Asclepias Nigra Linn. Vide Sprengel. H. R. R. Apollod. 3, 1, 5. Κίρκαία ρίζα." Edd.

"KISSOS, Achæis est κισσός, Varix, Hes." H. Steph.

"KIXHTOS, Hes. auctore dicitur a Cypriis εἰς δὲ βάλλεται ὁ λιβανωτὸς, In quod conjicitur thus. Sunt qui interpr. non solum Thuris vas, sed etiam Thurbulum, Acerra: quæ restrictionem habent signif." H. Steph. "Schneider. Lex." Edd.

"KIXHΛAI, Syracusanis et ceteris Doribus dicuntur αἱ κίχλαι." H. Steph. "Vide Κίχλη." Edd.

"KΛAΓΓOS, Cretensibus γάλα: quod aliis γλάγος. Hes." H. Steph.

"KΛAΔES, Æolensibus sunt ζυγά, Juga, Hes." H. Steph.

"KΛAΠAZEIN, Hesychio χρονίζειν, Tardare, Diu morari." H. Steph.

"KΛAPOTAI, Hesychio Εἰλωτες, Helotes, Mancipia, Servi: Suidæ μέτοικοι, Inquilini: et quidem tales, quales Μαρνανδύοι Heracleæ, Εἰλωτες Lacedæmone, Πενέσται in Thessalia, Καλλικύριοι Syracusis. Itidem Callistratus Aristophanicus, ut refert Athen. 6. scribit quod Spartani fecerunt ἐπὶ τῶν Εἰλωτῶν, Thessali ἐπὶ τῶν Πενεστῶν, hoc fecisse Cretenses ἐπὶ τῶν Κλαρωτῶν: vocare autem eos ita τοὺς κατ' ἀγρὸν οἰκέτας, Mancipia rustica, διὰ τὸ κληρωθῆναι: ut Ephorus quoque tradit Κλαρωτάς a Cretensibus appellari τοὺς δούλους, Servos, ἀπὸ τοῦ γενομένου περὶ αὐτῶν κλήρου: feruntur enim fuisse olim indigenæ, postea in bello quodam redacti in servitutem, sortisque postquam subacti essent, inter singulos distributi." H. Steph. "Ruhnck. ad Tim. 213." Schæf. Mss.

"KΛAYMAPIOMENON, Tarentini dicunt pro κλαίοντα, Flentem: ut est ap. Hes., ap. quem et Κλαυμαρεῖται, κλαίει." H. Steph.

"KΛEΩNIA, ἡ, a quibusdam dicitur τὸ ἐλένιον, Helenium herba, ut est ap. Diosc. 1. Append. c. 27. Apud Theophr. vero H. P. 7, 4. est κλεωνέα ραφανίς, Cleonea radícula: quam Plin. Cleonæum napum vocat, 19, 5. Apud Hes. Κλεώνδαι sunt Genus quoddam ραφανίδων, ἀπὸ τοῦ ἐν Κλεώνδαις εἶναι." H. Steph.

"KΛITOPION, Nom. civitatis esse dicunt Etym. M. et Lex. meum vet.: Suid. Civitatem Arcadiæ. Etym. M. ita nominari ait et Fontem, cujus aquam qui gustarit, averteretur vinum." H. Steph.

"KΛΩΔIS, Hesychio κλέπτῃς, Fur." H. Steph.

"KΛΩKYΔA, Hes. esse dicit τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν." H. Steph.

"KNAZEI, Hes. affert pro βοηθεῖ, Opitulatr." H. Steph.

"KOAAOI, Hesychio βάρβαροι, Barbari." H. Steph.

"KOAXAIKAS, Hes. esse scribit ἄρτους, Panes." H. Steph.

"KOΩ, Audio, Intellego. Unde Hes. Κοῶ exp. ἀκούει, πυνθεται: necnon Κοάσαι, αἰσθέσθαι: et Κοῶ, αἰσθάνομαι, afferenti Κοεῖ, αἰσθάνεται, Κοῶν, εἰδώς. Afferitur in hac signif. e Plut. Cimone. Κοέω, Intellego, Sentio. Tradunt enim dialecto quadam κοεῖν dici pro νοεῖν καὶ αἰσθάνεσθαι, Schol. Aristoph. Suid. Eust. Unde Κοάλεμος ὁ ἡλέματος νοῶν. Utitur autem verbo κοεῖν inter alios Callim." H. Steph. "Epicharmus ap. Athen. 236. Τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῶ, Non sentio, nempe vulnera." Schweigh. Mss. "Schneider. Lex. Hinc Κονέω et Κοινέω." Edd. "Κοινεῖν, Hesychio συνιέναι, ἐπίστασθαι, Intellegere, Scire: afferenti et Κοινούσι pro γινώσκουσι, Cognoscunt. Κοινεῖν, Hesychio συνιέναι, ἐπίστασθαι." H. Steph. "Æsch. Suppl. 171." Edd. "Κοέω, Heyn. Hom. 7, 805.

Brunck. Aristoph. 3, 12.; Kuster. 107. Ruhnck. En. Cr. 175. Timæi Lex. 160. Valck. Adonias. p. 325. Pierson. Veris. 86." Schæf. Mss. "Schol. Od. φ. 140." Wakef. Mss. "Κοάλεμος, Hesychio ἡλέματος, ἀνόητος, Stolidus, Aniens: itidemque Suidæ, qui ait ταύτη τῇ λέξει ἐγκεῖσθαι τὸ ἡλέματος καὶ τὸ κοεῖν, q. e. νοεῖν: itaque κοάλεμον dici τὸν ἀνόητον καὶ μάτην κοοῦντα, s. ἡλέματα καὶ μάτην κοοῦντα, i. e. νοοῦντα, αἰσθανόμενον. Idem etymon affert Schol. Aristoph. I. [198.] 'Ἄλλ' ὅποταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχεύων Γαμφυλῆσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην. In ejus n. loci exp. annotat, eo vocab. signif. τὸν Ἀγοράκριτον, eique inesse τὸ ἡλέματος καὶ τὸ κοεῖν, q. e. νοεῖν: κοάλεμον itaque dici τὸν ἀνόητα καὶ μάτην κοοῦντα. Paulo ante tamen et aliam attulerat exp.; scripserat enim δράκοντα ibi vocari τὸν ἄλλαντα, Farcimen longum, et in spiras sese draconis more complicans: κοάλεμον vero iccirco dici, quod κωλύει καὶ πᾶναι τὰ κακά. Paulo post Comicus κοάλεμον fingit Numen esse, dicens, Ἄλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ κοαλέμῳ: ubi Schol. exp. τῇ ἀνοίᾳ, Dementiæ s. Amentię. Eust. et aliud etymon affert, multo magis consentaneum; scribit enim τὸν ἐν τῇ Κωμφιδίᾳ κοάλεμον esse τὸν ἐν τῷ κοεῖν, q. e. νοεῖν, ἁλῶμενον: quo signif. dici et τὴν ἀκκῶ, et μακκοῶν ap. Comicos itidem τὸ μὴ κοεῖν: e prædicto porro κοάλεμος, signif. τὸν εὐθύτη κοάλεμον nominatum fuisse Cimonis proavum, δι' εὐθύθειαν: ut et Æschines Socraticus in Aspasia, Hippocraticum Calliæ filium κοάλεμον appellat, teste Athen. 5. ubi loquitur de philosophis quibusdam, qui κωμῆγοροι τῶν Κωμικῶν μᾶλλον εἰσι." H. Steph. "Athen. 220. Plut. Cimone 4." Edd. "Brunck. Aristoph. 3, 11. 13.; Kuster. 106. Heyn. Hom. 7, 29. Timæi Lex. 160. et n. Koppiers. Obs. 87." Schæf. Mss. "Euseb. P. E. 651. Athen. 220." Wakef. Mss. "Κοῖος, Cœus: Pater Latonæ, sic dictus παρὰ τὸ κοεῖν, q. e. νοεῖν, veluti συνέτος ὢν: vel quasi ποῖος, Æol. verso π in κ. Qui enim allegorice Titanum nomina accipiunt, in h. l. Hesiodi Θ. Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε: voluntariον esse τὴν ποιότητα, Qualitatem: κρεῖον, κρίσιν, Secretionem: ὑπερίονα, κορυφότητα, Levitatem: ἰαπετόν, βαρυήτητα, Gravitationem. Hæc Etym. INDE Κοιογένεια ἡγεῖα ap. Apoll. R. 2., utpote ὑπὸ τοῦ Κοῖου γεννηθείσα, Genita a Cœo." H. Steph. "Κοῖος, Callim. 1, 442. Jacobs. Anth. 12, 343. * Κοιογενής, Porson. Hec. p. 49. Ed. 2. Κοιογένεια, Brunck. Apoll. R. 82. Jacobs. l. c. Ilgen. Hymn. 209. ad Diod. S. 1, 384." Schæf. Mss. "Vide Ἀμνοκῶν, et cf. * Λαοκῶν." Edd. "Εὐρυκῶς, Hesychio μεγαλόνοτος, μέγα ἰσχύων. At Εὐρυκῶς, Eid. * πολυάστερος, s. πολλὰ κοιλώματα ἔχονσα: quoniam * κόους antiquitus vocabant τὰ κοιλώματα, Cavitates s. Cavernas: noctis autem esse epith. innuit." H. Steph. "Μακκοῶν, q. e. ἀνοηταίνειν, μωραίνειν, παραφρονεῖν, Desipere, Fatne et stulte se gerere: quidam dictum volunt quasi μὴ κοεῖν, h. e. μὴ νοεῖν, Non percipere animo nec intelligere: alii παρὰ τὸ μὴ ἀκούειν, exp. προσποιεῖσθαι μὴ ἀκούειν, Simulare, s. Præ se ferre, non audire. Alii dictum volunt παρὰ τὴν Μακκῶ, quæ fuerit ἐνεῖα καὶ βαρέως νοοῦσα: ut sit Maccus more surdastrum esse et stolidum: ἐνεῖα καὶ ἀνόητον εἶναι. Quidam et pleonasmo τοῦ μ pro * Ἀκκοῶν, ab Accone quadam famosæ stoliditatis, quæ in speculo conspicans suam imaginem, cum ea veluti cum alia confabulari solita sit. Ac secundum posteriores duas etym. duplici, secundum priores, unico κ scr.: quo sane modo scriptum legitur ap. Hes. Utitur porro hoc vocab. Aristoph. I. [395.] Καὶ τὸ τῶν δήμου πρόσωπον μακκοῶ καθήμενον. Et [62.] Ὁ ὅ, αὐτὸν ὡς ὀρᾷ μεμακοακότα, Τέχνην πεποιήται. Ubi Schol. et aliud etymon affert, derivans non solum παρὰ τὴν Μακκῶ, exponensque τὰ Μακκοῦς φρονήντα, sed etiam παρὰ τὸ μάταια κοεῖν, q. e. νοεῖν, exp. ἀνοηταίνοντα, παραφρονούντα, ληροῦντα, Delirantem et negotium non intelligentem." H. Steph. "Brunck. Aristoph. 3, 7. ad Lucian. 2, 339. Duker. Præf. Thuc. p. 4. Callim. 1, 435. Μακκῶ, Duker. l. c." Schæf. Mss. "Παρακοῶν, Desipere, Delirare, παρανοεῖν, παραφρονεῖν: nam κοῶν et κοεῖν dicitur τὸ νοεῖν. Suid. Hes." H. Steph.

"ΚΟΘΕΙ, Hes. affert pro αἰσθάνεται, νοεῖ, Sentit, Intellegit. Attamen Κόθημα, et Κότιλον, Idem dici

scribit ἐπὶ τοῦ αἰδολοῦ, De pudendo s. verendo." H. Steph.

"ΚΟΘΩ, Hesychio βλάβη, Noxa, Damnum, Detrimentum." H. Steph.

"ΚΟΘΩΚΙΣ, Idos, ἡ, affertur pro Edax." H. Steph.

"ΚΟΙΟΝ, Hesychio ἐνέχυρον. Κοιάζει, Hesychio ἐνεχυράζει." H. Steph.

"ΚΟΚΚΡΥΝΔΑΚΟΙ, Hesychio κυλλοί." H. Steph.

"ΚΟΚΚΥΤΙΑΝ, vocant Crotoniatæ Ventum quendam, Hes.: forsan quod eo tempore spiret, quo ὁ κόκκωξ incipit κοκκάζειν." H. Steph.

"ΚΟΚΡΥΔΩΝ, Hes. affert pro ληστών, κλεπτών, Latrouum, Fnrum." H. Steph.

"ΚΟΛΟΙΤΕΑ, Hesychio Arbor quædam: eadem forsan quæ κοιλώτεια ap. Eund. A Theophr. H. P. 1, 18. ἡ κολοῖτεια dicitur in Lipara insula nasci, et semen ferre ἐν λοβῷ leguminum modo. Alibi κολοντέα ap. eum legitur, ut ap. Gazam quoque et Colœtia et Colutea." H. Steph. "Theophr. H. P. 3, 14. 17. Salmas. Homon. H. I. 101. Schneider. Lex." Edd.

"ΚΟΛΟΚΩΝΑΣ, nonnulli τὰς βαλβίδας, Hes." H. Steph.

"ΚΟΛΟΥΤΕΑ, ἡ, Colutea: Arbor in Lipara præcipue proveniens: justæ est magnitudinis, fructum ferens in siliquis, quo oves mirum iu modum pinguescunt: folium habet assimile fœnogræco. Auctor Theophr. H. P. 3, 17. ubi et hæc subjungit, Βλαστάνει τὸ πρῶτον μονοφύες ἐπὶ ἑτῇ μάλιστα τρία, ἐν οἷς καὶ τὰς βακτηρίας τέμνουσι· δοκοῦσι γὰρ εἶναι καλά· καὶ εἰάν τις κολούσῃ, ἀποθνήσκει· καὶ γὰρ ἀπαράβλαστόν ἐστιν· εἴτα σχίζεται, nisi scr. σχίζεται, καὶ ἀποδενδρῶνται. Eandem e semine nasci tradit, et maxime e fimo ovillo. Ruell. Senam esse putavit: sed reprehenditur; senam enim herbam esse purgatrice vi præditam, quæ itidem siliquetur, et quidem lunatis siliquis, sed singulis annis seratur ac emoriatur: coluteam vero arborem esse ferentem fructum in ventosis folliculis et in plures durantes annos. Alibi legitur Κολοῖτεια: ut supra docui: quæ scriptura videri queat esse melior, quod ap. Hes. quoque habeatur sua serie. At Κολντέα, est ab hac diversa, ut idem philosophus docet ibid." H. Steph.

"ΚΟΛΟΦΩΝ, ὦνος, ὁ, Fastigium, Apex: s. Summa manus, Finis. Plato Epist. 3. Τὸν κολοφῶνα ταῖς ἱπποσέσεσιν ἀπάσαις νεανικώτατον ἐπέθηκας, [et Diog. L. 10, 138.]: de LL. Κολοφῶν εἰρήσθω ἐπὶ τῷ λόγῳ. Strabo Proverbialiter ita usurpari tradit ab Urbē, quæ Colophon dicitur: olim enim ὅπου ποτὲ ἐν τοῖς δυσκαταλύτοις πολέμοις τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφωνίων ἐπικουρήσειε, solitum λῦεσθαι τὸν πόλεμον: et hinc Adagio dictum τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκεν, ὅταν τέλος ἐπιτεθῇ βέβαιον τῷ πράγματι. Ab eadem Colophone Cives dicuntur Κολοφῶνιοι: necnon Κολοφῶνια πίσσα, Pix Colophonica, [Gl. Resina,] afferri inde solita. Item Κολοφῶνια ὑποδήματα, ap. Hes. quæ dicit fuisse κοῖλα, Cava. || Eid. Hes. Κολοφῶν est non solum ὑψηλὸν ἀκρωτήριον, κεφάλαιον, καὶ τὸ πέρασ τοῦ πράγματος, sed etiam ὁ κολοῖος, Graculus, et ἰχθὺς τοῖος θαλάσσιος, Piscis quidam marinus." H. Steph. "Τὸν κολοφῶνα ἐπάγειν, Ælian. H. A. 13, 12. Plut. Curios. 88.: Κολοφῶνιανός, ἡ, ὄν, Athen. 569." Edd. "Κολοφῶν, Wyttēnb. ad Plut. S. N. V. 21. Heindorf. ad Plat. Theæt. 319. Wakef. S. C. 4, 238. ad Lucian. 2, 116. Κολοφῶνιος χρυσός, Aristoph. Fr. 254. Κολοφῶνιον σχῆμα, Brunck. ad Phœn. 85. Lesbon. de Schem. 178. 181." Schæf. Mss. "Κολοφῶν, Fastigium, Chrysost. 142. Summa sermonis, Ælian. H. A. 737." Wakef. Mss.

"ΚΟΛΥΤΕΑ, ἡ, Colytea, Arbor quædam Idæa, diversa a Κολοντέα, ut fusius docet Theophr. H. P. 3, 17." H. Steph. "Berberis Linn. Salmas. Homon. H. I. 101." Edd.

"ΚΟΛΥΦΩΝ, Hes. esse dicit ἐλαφρὸν, Leve s. Agile." H. Steph.

"ΚΟΛΧΙΚΟΝ, τὸ, Colchicum: Herba quædam venenata ap. Nicandr. et Diosc., sic dicta quod in Colchorum maxime regione proveniat: alio nomine ἐφήμερον dicitur et βολβός ἀγριος, quod bulbo sativo simillis sit et uno die perimat. Vide Diosc. 4, 84. De naphtha autem iutelligunt quod Nicander A. di-

cit, Ἦν δὲ τὸ Μηδείης Κολχηίδος ἐχθόμενον πῦρ Κεῖνο ποτὸν δέξηται ἐφήμερον. Ejus enim usum inventum esse a Medea Colchide, indeque Colchicum appellatum: qua de re plura ibi Schol. et Plin. 2, 105." H. Steph. "Colchicum Autumnale Linn." Edd.

"ΚΟΛΩΝΙΑ, ab Eleis dicitur τάφος, Sepulcrum, Monumentum, Hes.: forsan in edito exstructum loco." H. Steph.

"ΚΟΛΩΤΕΑ, Hesychio Arbor quædam: forsan ἡ κολοντέα s. κολοῖτεια." H. Steph.

"ΚΟΜΒΗ, Curetum mater, Hes." H. Steph.

"ΚΟΜΒΟΣ, supra p. CCCLX. * 'Ἀνακομβέω, Steph. Diac. Vita Steph. Junior. 474.' Kall. Mss. Quamvis nom. ἐγκόμβωμα a Varrone, Longo, et J. Poll. II. cc. usurpatum sit de Vestibus, quæ nodo vel fibula stringerentur, verbum tamen Ἐγκομβόω non est, ut vulgo creditur, 'verbum induendi,' sed tantum notat, ut videre est in exemplis ex Apollod. Carystio, et Epicharmo laudatis, Nodo aliquid et vinculo connecto, a ν. κόμβος, Nodus, quo duæ res diversæ soleant constringi ac connodari. Similiter ἐπιπόρπημα usurpari potest de Vestimento; at ἐπιπορπῶν de Fibula tantum dicitur, vestimenti partes constringente. Bekkeri Lex. ῥητορ.: 'Ἐπιπόρπημα' κόσμημα, ἡ λίθινον, ἡ χρυσοῦν, ἡ ἀργυροῦν, ἡ ἰμάτων διπλοῦν. Πόρπη δὲ ἐστὶν ἡ ἄνω τῆς χλαμύδος * πρόσδεσις. Zonar.: 'Ἐπιπόρπημα' πόρπη μὲν ἐστὶν ἡ ἄνωθεν τῆς χλαμύδος σύνθεσις, ἐπιπόρπημα δὲ τὸ ἐπὶ τῇ πόρπῃ κόσμημα, λίθινον, ἡ χρυσοῦν, ἡ ἀργυροῦν." Edd.

"ΚΟΝΑΠΟΝ, Hes. affert pro εὐτραφῇ, πίονα, Bene habitum, Pinguem: item δραστικόν, ut et Κοναρώτερον pro δραστικώτερον, Agiliorem et habiliorem." H. Steph.

"* ΚΟΝΔΑ πασσάλια, Taleolæ curtæ, parvæ, brevæ, Geop. 10, 8, 2. vide Ducang." Edd.

"ΚΟΝΔΑΣ, Gratia: unde 'Ἀκονδος, quod vide." H. Steph. "Vide Κόννος." Edd.

"ΚΟΝΔΟΙ, Hesychio κεραταί, ἀστράγαλοι, Apices, Tali." H. Steph. "Κονδος, Jacobs. Anth. 11, 15." Schæf. Mss.

"* ΚΟΝΙΚΛΟΣ et * Κόνιλος, ὁ, Cuniculus. Lex. Polyb. Ælian. H. A. 743. Schneider. Ecl. Phys. 33." Edd.

"* ΚΟΝΤΡΟΥΒΙΟΝ s. * Κοντρούβιον, Schol. Lycophr. 786. Λέγεται δὲ βομβυλίδς παρὰ τὸ βομβεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ πινόμενον κοντρούβιον, ubi Ciz. * Κοντρίκιον. Cf. Ducang. Phav. 159." Edd.

"ΚΟΡΑΥΛΗ, Hesychio κορύνη, ῥόπαλον, Clava, Fustis: Suidæ πᾶν τὸ ἐξέχον καὶ συνεστραμμένον: necnon ὁ παρὰ τὸν ὦμον δεσμός. Aristoph. Schol. κορδύλην a Cypriis vocari scribit τὸ περιεῖλημα τῆς κεφαλῆς, Involucrum capitis: ideoque ἐγκεκορδυλημένος exp. ἐγκεκρυμμένος, Intectus et involutus, [N. 10.] οὐκ ἔγχειται τῆς νυκτός, ἀλλὰ πέρδεται, Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. Sunt qui dicant esse et Genus vilissimi pisciculi: unde esse Prov. ap. Suid. Κορδύλης οὐκ ἄξιος. Alioqui Κορδύλη dicitur Pelamis pusilla, s. Fœtus thynni, ut e Plin. docui in Πηλαμίς. Apud Aristot. vero scriptum Σκορδύλη: cui synonymum facit θυννίς. Nam H. A. 6, 17. scribit τὴν αὐξήσιν τῶν θυννίδων esse ταχέαν: nam thynnos in ponto parere ova ἐν θυλάκῳ: e quibus fieri, quas nonnulli σκοροδύλας appellant, Byzantii αὐξίδας vocant, διὰ τὸ ἐν ὀλίγαις ἡμέραις αὐξάνεσθαι: ex his postea fieri πηλαμίδας. SED ET Κόρδυλος ab Hes. dicitur esse Piscis quidam: cujus meminit Aristot. quoque, Part. Anim. 4, 13. Τοὺς κορδύλους, βράγchia ἔχοντας, πόδας ἔχειν· πτερύγια γὰρ οὐκ ἔχειν, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μανώδη καὶ πλατεῖαν. Et de Respir. 4. Τῶν πόδας ἔχόντων ἐν ἔχειν βράγchion μόνον τῶν τεθεωρημένων, τὸν καλούμενον κόρδυλον. Meminit hujus et H. A. 8, 2. numerans eum inter τὰ ἀμφίβια: Ζῆ δὲ ἐν τῷ ὕγρῳ ἢ ὅσα δέχεται μὲν τὸ ὑγρὸν καὶ ἔχει βράγchia, πορεύεται δὲ εἰς τὸ ξηρὸν καὶ λαμβάνει τροφήν· ἐν δὲ μόνον νῦν ὥπται τοιοῦτον, ὁ καλούμενος κόρδυλος· οὗτος γὰρ πνεύμονα μὲν οὐκ ἔχει, ἀλλὰ βράγchia· τετράπον· ὅς ἐστιν, ὡς καὶ πεζεῦειν πεφυκός. A Numenio in Halieutico VOCATUR Κούρυλος, Athen. 7. [p. 120. Schw.] ubi et Κορδύλης ab eo memoratur: * Ἡ μύας ἡ

ἵππους, ἢ ἐ γλαυκὴν κορύδην." H. Steph. "Gl. Κορύδην. Tuber. Suid. v. Νιδάριον et Φακιολιον, Strabo 12. p. 90. Sieb. Bekkeri Anti-Atticista: Κορύδην τὸ ἔπαρμα. Σιμωνίδης δευτέρῳ. Q. l. citavit et correxit E. H. Barker. in Classical Journal 26, 384—6." Edd. "Koen. ad Greg. 260." Schæf. Mss. "Ἐγκορδύλῃσαι, Hesychio ἐνελεῖσθαι, Involvere. Unde ap. Aristoph. N. [11.] Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος, Involutus. Schol. exp. ἐγκεκρυμμένος, Intectus: quia sc. Cyprii κορύδην vocitant τὸ περιεῖλημα τῆς κεφαλῆς." H. Steph. "Ἐγκορδύλιζω, Synes. p. 16. "Ἦν μὴ καὶ πέπλον ἐγκορδύλισσθε. * Συγκορδύλέω, et * Συγκορδύλιζω, Photio et Hesychio i. q. συναθροίζω." Edd. "Ἐγκορδύλέω, Timæi Lex. 231. et n.: ad Lucian. 1, 382. 2, 336. Brunck. Aristoph. 2, 68.; Kuster. 51." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 5, 15." Wakef. Mss. "Κορδυβαλλῶδες πέδον, Lucian. Trag. 222. (3, 657.) pro * Κορδυλοβαλλῶδες, Pavitum solum, Pavimentum, a κορύδην, Fistuca, vox dubia." Schneider. Lex.

"ΚΟΡΔΥΣ, Hesychio πανούργος, Vafer, Veterator." H. Steph.

"ΚΟΡΖΙΑ, Paphii dicunt pro καρδία, Hes." H. Steph. "Blomf. ad Æsch. Pers. 664." Edd.

"ΚΟΡΙΝΘΙΑΖΕΙΝ, Hes. esse dicit μεστροπεύειν, ἐταυρεύειν: sumtum a meretricibus Corinthiis, ut tradit fusius Erasmus in Chil. Eodem Hes. teste Proverbialiter et Κορίνθιος ξένος dicitur, ἐπὶ τῶν τὰς ἀλλὰγὰς ῥιπτούντων. Αἱ Κορινθιοῦργες, ὅ, ἡ, Corinthio opificio factus, Vitruv. Ab iisdem Corinthiis est poss. Κορινθιακός: ab Urbe autem Corintho adv. Κορινθίῳ, Coriuthi, Il. N. Κορινθίῳ οἰκία ναίων." H. Steph. "Κορινθιαστὴς, οὐ, ὁ, Titulus Fabulæ Phileæti, item Poliochi, ap. Athen. 313. 559." Schweigh. Mss. "Κορινθιάζω, Steph. B. 468. Eust. 219, 45. Κορινθιακός, Athen. 488. Diod. S. 303. Xen. E. 6. p. 369. Strabo 8. p. 517. Κορινθιοῦργες, Athen. 199. 205. 525. Strabo 4. p. 304.; 8. p. 586. Eust. 219, 46, 51. Steph. B. 467=376. * Κορινθίως, Joseph. A. J. 8, 5, 2." Edd. "Κόρινθος, ἡ, Simonid. 69. Herod. 420. 423. Διὸς ὁ Κ., Kuhn. ad Paus. 110. Διὸς Κ., Brunck. Aristoph. 1, 70. K. conf. cum κόρη, Heyn: Hom. 5, 215. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς κ. τ. λ., Jacobs. Anth. 11, 154. De genere, ad Dionys. H. 2, 1271. * Κόρινθόνδε, ad Lucian. 1, 769. Κορινθίῳ, Heyn. Hom. 6, 484. Κορίνθιος, Valck. Diatr. 205. Κορίνθιον σχῆμα, Lesbon. de Schem. 178. Κορινθιακός, ad Diod. S. 1, 710. 712. Ἀμῆσαι * Κορινθικόν, Jacobs. Anth. 11, 230. * Κορινθιάς, Toup. Opusc. 1, 158. Philodem. 9." Schæf. Mss. "Κορινθιοῦργες, Eust. II. 868, 24. Wakef. Mss.

"*ΚΟΡΙΝΙΑ, Gl. Quirinalia." Edd.

"ΚΟΡΚΟΥΤΗΣ, Hesychio αἰδοῖον ἀνδρῶν: pro quo series alphabetica requirit κορμούτης." H. Steph.

"*ΚΟΡΚΥΠΙΣ, Urbs Ægypt. Barker. in Classical Journal 29, 168-9." Edd.

"ΚΟΡΝΑ Gallis, quæ Gr. Ἀργεμόνη, Diosc. 2, 163. Sed hæc talia mitto." Schweigh. Mss.

"ΚΟΡΝΩΨ, ὡπος, affertur pro Locusta. Hesychio vero Κορνῶπιδες sunt κώνωπες, Culices. Rursum tamen Κορνῶπιων dicitur esse Herculis cognomentum a fugatis locustis." H. Steph. "Strabo 13. p. 912. Eust. 26, 17." Edd. "Κόρνωψ, ad Mær. 316. Κορνοπίων, ibid." Schæf. Mss.

"ΚΟΡΟΗΝ, Hes. esse dicit τὸ ἀκρον τοῦ τόξου, vel κρικίον, Extremam sagittæ partem. vel Annulum." H. Steph.

"ΚΟΡΟΙΒΟΣ, Hesychio auctore dicitur ὁ ἡλιθίος καὶ μωρός, Stolidus et fatuus: a Coræbo quodam, qui talis fuisse fertur, filius Mygdonis Phrygis, secundum nonnullos." H. Steph. "Huschk. Anal. 189. Brunck. Aristoph. 3, 215." Schæf. Mss.

"ΚΟΡΟΪΤΙΣ, Eod. teste dicitur ἀλώπηξ, Vulpes." H. Steph.

"ΚΟΡΤΕΙΝ, Idem dici tradit pro κροτεῖν." H. Steph.

"ΚΟΡΥΒΑΣ, ἄντρος, ὁ, Corybas: Sacerdos Rheæ s. Vestæ. Hes. i. id quod et Lucian. de Salt. testatur, Πρώτον δὲ φασὶ Ρέα ἠσθεῖσαν τῇ τέχνῃ ἐν Φρυγίᾳ μὲν, τοὺς κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ, τοὺς κουρήτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι. Auctor Strabo 10. p. 204[=716]. quosdam τοὺς κορύβαντας καὶ καβείρους, καὶ Ἰδαίους

δακτύλους καὶ τελεχῖνας velle esse τοὺς αὐτοὺς τοῖς κορύβαντες, quosdam συγγενεῖς ἀλλήλων καὶ μικρὰς τινας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς διασπελλεῖν: omnes tamen eos in genere esse ἐνθουσιαστικούς τινας καὶ βακχικούς, καὶ ἐνοπλίῳ κινήσει μετὰ θορύβου, καὶ ψόφου, καὶ κυμβάλων, καὶ τυμπάνων, καὶ θπλων, ἔτι δ' αὐλοῦ, καὶ βοῆς, ἐκπλήττοντας κατὰ τὰς ἱερουργίας ἐν σχήματι διακόνων. Sic Claudian. Nou te prægenitum Cybeleius ære canoro Lustavit corybas. Et Horat. [Od. 1, 16, 8.] acuta Ingeminant corybantes æra. Translate Synes. Ep. 122. Δεῖξαι τοῖς καταπληγμένοις ὅτι μὴ κορύβαντες εἰσι, μηδὲ τῶν περὶ τὴν Ρέα δαιμόνων. Lucian. vero Conscr. Hist. [82.] κορύβαντα vocat etiam ἐνθουσιασμον similem τῶ τῶν κορυβάντων: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τό τε μέγιστον παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Porro quod ad originem h. v. attinet, sunt qui κορύβαντας dictos velint ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν * ὀρχηστικῶς, more Homericorum βηταρμόνων: ac cum οἱ κορύβαντες sint ὀρχηστικοὶ καὶ ἐνθουσιαστικοὶ, inde τοὺς μανικῶς κινουμένους denominari κορύβαντας, inquit Strabo 10. p. 107. Alii παρὰ τὴν κόρυθα, quod galeatis incederent capitibus: unde forsitan est quod Pind. [Eur. Bacch. 121.] dicit, Ζεθεοὶ τε Κρήτες * διογενέτορες, ἐνθ' αὐλοῖ, ἐνθα τρακορυθες ἀνθοῦσι βυστότονόν τε κύκλωμα. Diod. S. scribit Corybantum Cybeles filium simul cum Dardano sacra Matris Deum in Phrygiam detulisse, eosque, qui hæc sacra peragere instituissent, de suo nomine Corybantas appellasse. Ceterum a Corybantibus dictum Κορυβάντιον, Templum Corybantum, Strabo 10. p. 206. Apud Virg. vero adj. etiam Corybantia æra: pro Κορυβαντικά, ut Plut. dicit κορυβαντικά σκιρτήματα, in Erotico. In Epigr. autem [Phalæc. 3.] κορυβαντείων * ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων. Item ab iisdem est VERB. Κορυβαντιάω, Corybantas imitor entheo incessu: μανικῶς κινεῖσθαι, ut Strabo exp. vel Insanio s. Furo Corybantum more. Lucian. in Herod. Μὴ με κορυβαντιάω ὑπολάβητε, Corybantico furore percitum esse. Idem in Lexiph. Κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβοῦμενος ὑφ' ὧν κατεσκεδάσας μου ὀνομάτων. Sic Aristoph. Σ. [8.] Ἄλλ' ἢ παρὰ φρονεῖς ἐτεδὸν, ἢ κορυβαντιάς. Plato COMP. Συγκορυβαντιάω usus est, [3, 228.] Ἀπαντήσας δὲ τῷ νοσούντι περὶ λόγων ἀκοήν, ἤσθη ὅτι ἔξει συγκορυβαντιῶντα, Cum quo insaniat, h. e. immodice oblectetur confabulando. Bud. Sic Suid. Ὁ δὲ στρατὸς συγκορυβαντιάσαντες καὶ ἐπαλαλάξαντες ἅπαντες, καὶ τοῖς ὅπλοις ἐκιδουπήσαντες, ἐσῆλαντο ἐς τὸν ποταμόν. At Plin. 11, 37. Patentibus oculis dormiunt lepores, multique hominum: quod Corybantian Græci dicunt. Est inde et aliud VERB. Κορυβαντίω sc., quo utitur Aristoph. Σ. [119.] Καὶ πρῶτα μὲν λόγους παραμυθούμενος, Ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φέρειν τριβάνιον, Μηδ' ἐξέειναι θύραζ' ὃ δ', οὐκ ἐπείθετο. Εἴτ' αὐτὸν ἀπέλυν, κἀκάθαυρε καὶ μάλα. Μετὰ ταῦτ' ἐκορυβαντιάζ' ὃ δ', αὐτῷ τυμπάνῳ Αἴξας, ἐδίκασεν ἐς τὸ κοινόν. [κανὼν Br.] ἐμπεσών: pro τὰ τῶν κορυβάντων ἐποιεῖ αὐτῷ μυστήρια ἐπὶ καθαρωτῇ τῆς μανίας, veluti Cybeleius ære canoro Lustrabat corybas, ["Corybantum sacris piari curavit." Seager. Mss.] Et VERBALE Κορυβαντισμῶν Hes. exp. καθαρισμῶν, Expiationum et lustrationum, quæ a Corybante fiunt ære canoro. Idem præcedens κορυβαντιά exp. etiam * ἐντελερεῖ. Infra et κύρβας pro κορύβας." H. Steph. "Κορύβαντες, a pupillis oculorum s. genis, quas Gr. κόρας vocant, quod cum Jovis custodes essent, non solum excubare, sed etiam apertis oculis dormire cogebantur: errant itaque qui a choreis dictos arbitrantur, etiamsi Lucetius ita cecinerit: Cum pueri circa puerum pernice chorea Armati in numerum pulsarent æribus æra. Barbar. ad Plin." Gataker. Mss. "Κορύβας, Porphy. de Abst. 138. Plato 3, 117. Bip., Zonar. 1264. Pseudo-Plut. de Fluv. 11, 1035. Etym. M. 236. 531. Bast. ad Gregor. Cor. 651. Schol. Soph. Aj. 899. Κορυβαντιάω, Plato de LL. 7. p. 325. Κορυβαντικός, ἡ, ὁ, * Κορυβαντιώδης, ὁ, ἡ, Lucian. Jup. Trag. 694. Κορυβαντιάω, Plato 10, 257. * Κορυβαντισμός, Eunap. (59.) 67. Pseudo-Longin. 39. Dionys. H. 1. p. 88." Edd. "Morbus, qui a Corybantibus immitti putatur: de quo Aretæus π. χρονίων

Παθῶν l. 1. esse morbum ὑπολήψεως, eoque laborantes ἐγείρεσθαι αἰλῶ καὶ συμφωνία. Hinc Orig. c. Cels. 3. "Οτι τοῦ παλαιοῦ λόγον παρακούσματα συμπλάττοντες, τούτοις *προκαταυλοῦμεν, καὶ προκατηχοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους, ὡς οἱ τοὺς κορυβαντιζομένους περιβομβοῦντες. Scalig. ad Euseb. Vide Eund. ad Catull. Morbum describit Aretæus, nomen non habet. Idem." Gataker. Mss. "Κορυβας, ad Lucian. 2, 58. ad Timæi Lex. 164. ad Diod. S. 1, 370. Κορυβάντες, ad Lucian. 1, 407. 283. ad Diod. S. 1, 224. 382. Κορυβάντιον, Lobeck. Aj. p. 359. (*Κορυβαντεῖον, Greg. C. 651.) Κορυβαντιάω, ad Lucian. 1, 291. 391. 407. ad Corn. Nep. 254. Timæi Lex. 163. et n. Bernard. Rel. 53. Κορυβαντίζω, ad Lucian. 1, xxxiii. 291." Schæf. Mss. "Συγκορυβαντιάω, Simul insanio Corybantum more, Simul insaniendo Corybantas imitor." H. Steph. "Ad Timæi Lex. 163. Heindorf. ad Plat. Phædr. 191." Schæf. Mss. "Euseb. P. E. 737. Synes. 275. Eunap. 153. in med." Wakef. Mss.

"ΚΟΡΥΣΤΙΟΙ, dicuntur οἱ Γορτύνιοι, vel ὀπλίται, Hes." H. Steph.

"ΚΟΡΩΝΕΙΑ, Hesychio non solum Urbs Bæotixæ, sed etiam ἀκρόρεια, τέλος: quod et κόρυφή et κορωνίς." H. Steph. "Conf. cum Χαϊρώνεια, ad Diod. S. 1, 482. 2, 44." Schæf. Mss.

"ΚΟΣΑΒΟΣ, Hesychio σκεῦος συμποτικόν, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐβαλλον ἐρίζοντες: quod et Κόσσαβος s. Κότταβος." H. Steph.

"ΚΟΣΑΑΝΟΝ, Hesychio τὸ βραχὺ καὶ δίκαιον." H. Steph.

"ΚΟΣΣΑΒΟΣ, i. q. κότταβος. Apud Athen. 15. [ex Eur. Plistb. Fr. 4, 1.] Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμός. Legitur et ap. Hes." H. Steph. "Toup. Opusc. 2, 47." Schæf. Mss.

"ΚΟΣΣΟΣ, Suidæ τὸ ράπισμα, Alapa s. Plaga." H. Steph. "Κοσσοτράπεζος et *Ἐτοιμόκοσσος, Parasitorum nomina, Alciphro 3, 7. 69. Bast. Ep. Cr. 144. *Κοσσιζω, Colaphum do, Pallad. Laus. 120. Vide supra p. ccccxii." Edd. "Κόσσος, Toup. Opusc. 1, 322. 236. Nom. propr., 208. Κοσσοτράπεζος, 322. Phot. Lex. 285." Schæf. Mss. "Κοσσοτράπεζος, Hes. v. Παράσιτος, Cyr. Lex." Wakef. Mss.

"ΚΟΣΤΟΣ, ὁ, Costus, Aromatis genus, de quo Theophr. H. P. 9, 7. Diosc. 1, 15. Plin. 12, 12. Radix costi gustu fervens, odore eximio, frutice alias inutili. Apud Hes. oxytonus scriptum κοστός, etiam ipsi εἶδος ἀρώματος." H. Steph. "Theophr. de Odor. 446." Edd. "Arrian. T. 170." Wakef. Mss.

"ΚΟΤΤΑΒΟΣ, ὁ, Cottabus: Att. pro κόσσαβος. Ita autem vocatur παιδιᾶς εἶδος παροίνιον, a Siculis primum repertum, mox a Gr. usurpatum, et plerumque ab juvenibus amantibus: in eo, cum bibissent, reliquum sic e poculo ejiciebant, ut id resonaret. Erat et Aliud genus lusns, quod fiebat ἐν λέκάνῃ: ea implebatur aqua, cui innabant ὀξύβαφα vacua: in quæ e carchesiis dejiciebant τὰς λάταγας: quique plura vascula submersisset ista τῶν λαταγῶν dejectione, is superior evadebat: oportebat autem λαβόντα τὸ ποτήριον, αὐλητικῶς καρκινούν τοὺς δακτύλους, Οἶνον τε μικρὸν ἐγγχεῖν, καὶ μὴ πολὺν: deinde poculo quantum poterat in altum sublato, ἀγκυλοῦντα σφόδρα τὴν χεῖρα, εὐρύθμως πέμπειν. Id quod potissimum ἐν τῷ κατακτῶ κότταβῳ fieri solebat, qui sic ludebatur: e laqueari supinum pendebat quoddam ex ære vasculum, ut λυχνίον τὸ ἐπίθεμα, ὃ τὸν λυχνον ἐπ' αὐτοῦ φέρεi. Deinde erat κοίλῃ τις καὶ περιφερὴς λεκανίς, quam χάλκειον et σκάφην vocabant: hoc χάλκειον ἐπεπλήρωτο μὲν ὕδατος, ἐπεπόλαζε δ' αὐτῷ σφαῖρα καὶ πλάστιγγ, καὶ μάνης, καὶ τρεῖς μυρρίναι, καὶ τρία ὀξύβαφα. Itaque τὸν ἐπὶ τοῦ ὀρόφου κρεμάμενον καὶ *ἐπικοτταβίσοντα oportebat ὑγρᾷ τῇ χειρὶ τὴν λάταγα ἀφιέναι εἰς τὰ ἐπιπολάζοντα ἀγγεῖα καὶ εἰ τούτων τινὸς ἐνυχεν, et quidem ita ut humor, qui in ipsum defundebatur, sonitum redderet, ἡυδοκίμει: quique plura innatatium vasculorum demersisset, præmii loco accipiebat πυραμοῦντα et osculum ab ea, quam præ ceteris amaret. Hæc inter alia Athen. 15. init. et J. Poll. 6, 19. Non solum vero Ludus iste dicitur κότταβος, sed ἐπὶ

ταβος nominatur etiam Vinum, quod e poculo in pelvim suppositam demittebatur in vascula ei innatatia: alio nomine dictum λάταξ s. λατάγη. Pro Ludo accepit Eur. Cenei Fr. [8, 3.] Πυκνοῖς δ' ἐβαλλον βακχίον τοξεύμασι Κάρα γέροντος, qui γέρον appellatur μάνης, τὸν βάλλοντα δὲ στέφειν Ἐγὼ τετάγμην, ἄλλα κοττάβων διδούς. Pro Vino s. Alio liquore, qui in pelvim subjectam cum sonitu demittebatur: Eubulus, τὸν κότταβον Ἀφείλς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα. Et mox, ἐὰν τύχῃ μόνον Αὐτῆς, sc. τῆς πλάστιγγος, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται, καὶ ψόφος ἔσται πάνν πολὺς πρὸς θεῶν τῷ κοττάβῳ. Et rursum, ἀγκυλοῦντα δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρ', εὐρύθμως Πέμπειν τὸν κότταβον. Itidem Eur. Plistb. [Fr. 4, 1.] Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμός κυπρίδος Προσωδὸν ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισι. Callim. λατάγην appellavit, Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἦκαν ἔραζε. Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λατάγας. Ipse quoque Athen. κότταβον sic usurpavit, scribeus τὴν τοῦ κοττάβου πρόσειν vocatam fuisse ἀπ' ἀγκύλης quoniam sc. oportebat ἀγκυλοῦντα τὴν χεῖρα, οὕτως ἀφιέναι τὸν κότταβον. Et rursum in descriptione τοῦ κατακτῶ κοττάβου αἰτ, λυχνίον ἐστὶν ὑψηλόν, ἔχον τὸν μάνην καλούμενον, ἐφ' οὗ τὴν καταβαλλομένην ἔδει πεσεῖν. πλάστιγγα ἐντεῦθεν δ' ἐπιπτεν εἰς λεκάνην ὑποκειμένην, πληγεῖσαν τῷ κοττάβῳ καὶ τις ἦν ἀκριβοῦς εὐχειρία τῆς βολῆς. Itidem vero et J. Poll. dicit, Ἐδει ὑγρᾷ τῇ χειρὶ τὸν κότταβον ἀφιέναι. Rursum Athen. s. Ulpian. ap. Athen. l. c. scribit κότταβον nominatum fuisse τὸ ἄγγος, εἰς ὃ ἐβαλλον τὰς λάταγας, et quidem a Cratino ἐν Νεμέσει. Ita accipietur et in h. l. Platonis Comici, qui ibid. citatur, Σπονδὰς δ' ἔπειτα παραχέας, τὸν κότταβον παροίσω. Et in hoc Ejusdem ibid., κότταβος δ' ἐξοίχεται θύραζε. Et in hoc Hegesandri Athen. 11. Ὁ καλούμενος κότταβος παρῆλθεν εἰς τὰ συμπόσια. Critias vero videtur et τὴν λεκάνην appellasse κότταβον: Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστὶ χθονὸς εὐπρεπὲς ἔργον, Ὅν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόξα καθιστάμεθα: nam pelvis et τὰ ἐν αὐτῇ ἐπιπολάζοντα erant scopus, quem petebant ii, qui τὴν λάταγα ἐκ τοῦ ποτηρίου ἤφιεσαν. Alioqui ea pelvis DICEBATUR Κοτταβεῖον, ut docet Dicæarchus Milesius ap. Athen. [479.] scribens λατάγην esse Nom. Siculum: esse autem τὸ ὑπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν, ὃ συνεστραμμένη τῇ χειρὶ, pro quo Eubulus Comicus dicit ἡγκυλωμένη, ἄνωθεν ἐρρίπτουν οἱ παίζοντες εἰς τὸ κοτταβεῖον. Verum ut κότταβος dicitur etiam τὸ ἄγγος, εἰς ὃ ἐβαλλον τὰς λάταγας, ita κοτταβεῖον etiam, ut patet ex Eubulo Comico, qui in Bellerophonte dicit, Τίς ἂν λάβαιτο τοῦ σκέλους κάτωθ' ἐμε; Ἄνω γὰρ ὥσπερ κοτταβεῖον αἶρομαι: solebat enim τὸ κοτταβεῖον, s. τὸ ποτήριον, ἀφ' οὗ οἱ κότταβοι, αἶρεσθαι ὡς ὕψους σφόδρα, inquit Eubulus. Athen. tamen ibi κοτταβεῖα s. κατακτοῦς κοττάβους esse vult λυχνία ἀναγόμενα, πάλιν τε συμπύπτοντα. Adhæc κοτταβεῖα, inquit J. Poll., dicebantur non solum τὰ ἀγγεῖα, sed etiam τὸ ἄθλον, Præmium illud, quod reportabat qui cottabo vicisset. Ita igitur ipse dicit: Ὁ δὲ πλεῖστα καταδύσας τῶν ἐπιπολάζοντων, τὰ κοτταβεῖα ἄθλον ἐλάμβανεν. Pro quo κοτταβεῖα ap. Athen. scriptum κοττάβια, proparoxytonus et sine diphthongo. Ita enim 15. Ἐπινεῖ ἐπὶ τῆς λεκάνης ὀξύβαφα κενὰ, ἐφ' ἃ βάλλοντες τὰς λάταγας ἐκ καρχησίων, ἐπειρώοντο καταδύνειν. ἀνηρεῖτο δὲ τὰ κοττάβια ὃ πλείω καταδύσας. Et paulo post e Callippi Pannychide, Ὁ δ' ἀγρυπνήσας, τὸν πυραμοῦντα λήψεται τὰ κοττάβια, καὶ τῶν παρουσῶν ἦν θέλῃ, Φιλήσει. Et aliquanto ante e Plat. Comico, παίζωμεν δὲ περὶ φιλημάτων Ἀγεγνῶς οὐκ ἐῷ, Παίξειν τίθεμαι κοττάβια σφῶν ἐγώ, Τασδί γε τὰς κρηπίδας, ἃς αὐτὴ φέρεi. Nec solum iis in ll. sic ap. eum scriptum reperi, sed etiam lib. 11. Τῷ αὐτῷ δὲ ἐγένετο σπονδὴ περὶ τὸ ἐπιτήδευμα, τοῦ κοττάβου sc., ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἄλλα, κοττάβια καλούμενα. Apud Hes. quoque per i solum scriptum reperio, sed paroxytonus κοτταβία, exp: πλινθεία, ac si esset fem., et secundæ simplicium declinationis. Ita tamen ut et alphabetica series et expositio innuant scr. cum diphthongo κοτταβεῖα, tanquam verbale a v. κοτταβεῖω. His addit, melius esse eo nomine accipere ἐπαθλον τῷ ἄριστα κοτταβίσαντι, h. e. Eī, qui τῶν τὸ καταλειπόμενον ἐν τῷ ποτηρίῳ ἐκχεόντων, καὶ

πειρωμένων ψόφον ἀποτελεῖν, ἐπέτυχε μάλιστα τῷ ψόφῳ: ut et ap. Juvenal. 3, [102.] amicus a parasito laudatur Si bene ructavit, si rectum minxit: Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo. Rursum sciendum est, ap. Athen. [427.] cum diphthongo etiam proparoxytonus scriptum reperiri κοττάβειον, sed pro Poculo illo e quo αἱ λάταγες effundit soleat: ut in l. c. ex Eubuli Bellerophonte, Ἄνω γὰρ ὥσπερ κοττάβειον αἶρομαι. Idem tamen [431.] et τὸ ἄθλον sic nominari scribit ab Aristoph. Δαιταλεῦσιν, e quo hæc affert, ἐγνωνκ' ἐγὼ δὲ χάλκιον, Τουτέστι κοττάβειον ἰσθάναι καὶ μυρρίνας. Sed hic posterior l. mendo non caret. Venio nunc ad alia ex hoc nomine derivata. Primum locum do ADJECTIVO Κοτταβικός, [ῖ, ὄν,] quo Hermippus Comicus ἐν Μοίραις utitur, Ῥάβδον δ' ὅψει τὴν κοτταβικὴν Ἐν τοῖς ἀχύροις κυλινδομένην. Locus est ap. Athen. l. 11, [12,] et 15, [2.] Utitur eo et J. Poll. 6, 19. scribens in cottaborum lusu fuisse μακράν τινα ῥάβδον, quam κοτταβικὴν nominabant. Est aliud indidem ADJ. Κοτταβίς sc., i. q. κοτταβική: ac ut est κοτταβικὴ ῥάβδος, ita κοτταβίς κυλῖξ, s. κοτταβίδες κύλικες, Cottabici calices, quibus utebantur in cottabo, s. lusu cottabico. [Athen. 149.] Præter vero hæc nomina derivatum inde et VERB. Κοτταβίζω, Cottabo ludo, Cottabo certo. De utroque hæc Athen. 11. Usqueadeo, iquit, Siculi studuerunt cottabo, ut in convivia intulerint etiam præmia quæ victoribus darentur; dicta κοττάβια: et κοτταβίδας appellarint κύλικας quasdam iu eum usum fabrefactas. Quibus addit, Πρὸς δὲ τούτοις οἱκοι κατεσκευάζοντο κυκλοτερεῖς, ἵνα πάντες εἰς τὸ μέσον τοῦ κοττάβου τεθέντος, ἐξ ἀποστήματος ἴσων καὶ τόπων ὁμοίων ἀγωνίζοντο περὶ τῆς νίκης. Nec enim solum ἐφιλοτιμοῦντο βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, sed etiam scite et cum elegantia quadam facere id nitebantur: quapropter oportebat τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρεΐσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα ὑγρῶς, ἀφεῖναι τὴν λάταγα: ita enim vocabant τὸ ἐκπίπτειν ἐκ τῆς κύλικος ὑγρόν: atque adeo nonnulli μείζον ἐφρόνουν ἐπὶ τῷ καλῶς κοτταβίζειν τῶν ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν μέγα φρονούντων. Legitur porro ἡ κοτταβίς ap. Harmodium Lepreatem: Καθαγισάντων δὲ ταῦτα ἐν κεραμέα κοτταβίδι πιεῖν ἐκάστω μικρόν. Verbo autem κοτταβίζειν utitur non Athen. solum, sed Antiphanes etiam, dicens, ὡὰ πέντε νικητήριον. Περὶ τοῦ; γελοῖον κοτταβιεῖτε. Alioqui et ἐπιμελῶς ἐχρῶντο τῷ κοτταβίζειν: et ap. Plat. Comicum quidam jubet Herculem μὴ σκληρὰν ἔχειν τὴν χεῖρα μέλλοντα κοτταβίζειν: oportebat enim ἀγκυλοῦντα σφόδρα τὴν χεῖρα εὐρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον. Et quoniam ἀπηγκύλουν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοτταβισμοῖς, factum inde est, ut τὸ κοτταβίζειν s. ἀποκοτταβίζειν dictum fuerit etiam ἀπ' ἀγκύλης βάλλειν, s. ἀπ' ἀγκύλης προΐεναι τὸν κότταβον. Ita igitur et Anacr. dixit, Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων. Et Ibycus [Bacchylides] in Eroticis, εὔτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἦσι, τοῖσδε τοῖς νεανίαις Λευκὸν ἀντεῖνασα πῆχυν. Inde vero et Æsch. ἀγκυληποῦς κοττάβους dicit ἐν Ὀσολόγοις, Athen. 15, [2.] Apud Eund. Plato Com. dicit πρὸς κότταβον παίζειν pro κοτταβίζειν s. ἀποκοτταβίζειν. Soph. autem [ap. Athen. 489.] * Καλλικοτταβεῖν pro καλῶς κοτταβίζειν, Scite et eleganter ludere cottabo: in Salmono, Ἰὼ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια Τίθημι, καὶ βαλόντι χάλκειον κᾶρα: χάλκειον κᾶρα appellans ibi τὸν μάνην, quem veluti scopum sibi præfixum habebant, qui τὰς λάταγας jaculabantur in hoc cottaborum lusu. [Brnck. Soph. 3, 443.] Apud J. Poll. reperio et COMP. * Ἐπικοτταβίζειν, 6, [40.] Καὶ τῷ μὲν ἐπὶ τοῦ ὀρόφου κρεμαμένῳ ἐχρῆν ἐπικοτταβίσαντι ποιῆσαι τινα ψόφον: si tamen non potius putandus est scripsisse ἀποκοτταβίσαντι. Reperiuntur et VERBALIA Κοτταβισμός, ET Κοττάβις, ambo signif. Lusu s. Lusionem cottabi, h. e. Actionem ludendi cottabo. Priore utitur Athen.: posteriore Plut. Symp. 3, 6, [4.] Ibi enim Socrus Olympio dicit, Ἀθλητικὰ ταῦτα, παντάπασιν ἐστὶ τῆς κοτταβίσεως ὁζόντα. Huic cottaborum lusui gens Sicula fertur et βήματα ἐπιτήδεια κατασκευάσασθαι, non tantum κύλικας, ut præter Dicæarchum testatur et Dionysius cognomento Χαλκοῦς, sic canens in Elegis, οἱ δὲ παρόντες ἐνελπετε χεῖρας ἅπαντες Ἐς σφαῖρας κυλίκων καὶ πρὶν ἐκέεινον, sc. qui ascendit ad laquear καὶ ἀποκοτταβίζειν

μέλλει, ἰδεῖν, Ὅμματι βηματίσασθε τὸν αἰθέρα τὸν κατὰ κλινῇ, Εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκτέταται. || Verum κοτταβίζειν et ἀποκοτταβίζειν habent et aliuni usum; ponuntur enim hæc per jocum etiam pro ἐμεῖν et ἀποβλύζειν, ut testatur J. Poll. 6, [111.] qui itidem 10, c. 24. scribit, Ὅτῳ φίλον ἀποβλύζειν πίνοντι, καὶ ἐξεμεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ κοτταβίζειν καλοῦσιν, εἰ οὐκ ἐστὶν λεκάνης. Ad hunc usum alludit Aristoph. Gerytade, τότε μὲν σου * κατεκοττάβιζον νυνὶ δὲ * κατεμοῦσιν: innuens nunc dici κατεμεῖν, quod alias κατακοτταβίζειν, Pervomere, s. Vomitus emittere in, Evomere in. Meminit hujus signif. Athen. quoque 15, init. ubi scribit, orta inter dipnosophistas quæstione περὶ κοττάβων καὶ τῶν ἀποκοτταβιζόντων, quendam e Medicis, qui ibi aderant, opinatum esse dici hoc de iis, qui ἀπὸ βαλανείου καθάρσεως ἕνεκα τοῦ στομάχου πίνοντες ἄμυσιν, ἀποβλύζουσιν. E similitudine autem τῶν κοτταβιζόντων hoc dicitur, quoniam ut illi e superiore loco vinum cum crepitu defundunt in pelvim, ita et hi: nisi quod illi e poculo s. trulla, hi ex ore. Plautus vero [Trin. 4, 3, 4.] cottabos per jocum appellavit Verbera, quæ cum crepitu ingeruntur: dicens Cavesis tibi ne bubuli in te cottabi crebri crepent. || Hes. κοτταβίζειν esse dicit ὄνον ποτηρίῳ ἀναρρίπτειν. Apud Eund. legitur Κοττάβιος, ὑποθεμα, ἐν ᾧ οἱ κότταβοι ἐγίνοντο: sed suspectum." H. Steph. "Κότταβος, Koen. ad Greg. 209. ad Charit. 329. Valck. Callim. 213. Athen. 28. ad Mær. 233. Toup. Opusc. 2, 45. Jacobs. Animadv. 186.; Anth. 11, 55. Huschk. Anal. 148. Brnck. Soph. 3, 443.; Aristoph. 3, 155. Callim. 1, 467. ad Lucian. 2, 325. Κοτταβέιον, Aristoph. Fr. 238. Κοτταβικός, Toup. Emend. 2, 472. Κοτταβίζω, ad Mær. 253. Toup. Opusc. 2, 47. Κοτταβισμός, Valck. Phœn. p. 56.; Callim. 213. Toup. Opusc. 2, 45. ad Charit. 329. * Κοτταβέω, ad Charit. 561. Κοτταβία, ad Mær. 253." Schæf. Mss. "Horat. Od. 2, 14. Plin. 14, 22. Comment. Societ. Philol. Lips. 1, 100-3." Schneider. Lex. "Ἀποκοτταβίζω, In κότταβον defundo, et quidem ita ut sonitum reddat. Xen. E. 2. Ἐπεὶ γε τὸ κώνειον ἔπλε, τὸ λειπόμενον ἀποκοττάβισε. Unde Cic. Tusc. 1, [40.] Cum venenum ut sitiens obbibisset, reliquum sic e poculo ejecit, ut id resonaret. Metaph. autem Theophyl. Ep. 9. Ἀποκοττάβιζον δὲ καθημέραν τὰ δάκρυα. Aliquando absolute et sine casu ponitur pro ἀποκοτταβίζειν τὸ λειπόμενον, s., ut Eur. [Cenei Fr. 8, 1.] Πικνοῖσι βάλλειν Βακχίου τοξεύμασι Κᾶρα γέροντος: sc. cum ὁ κότταβος veluti σκοπὸς quispiam τοῖς τῶν λαταγῶν τόξοις βάλλεται: ut ap. Athen. 11. Ἐκπώματα ἦσαν, καὶ τὸ τοῖς ἀποκοτταβίζουσι δὲ ὀξύβαφον τιθέμενον, εἰς ὃ τὰς λάταγας ἐγχέουσι: [665.] UNDE Ἀποκοτταβισμός, dicitur Certamen illud pоторum, quo nimirum postquam biberunt, reliquum sic e poculo ejiciunt, ut id resonet: ut Athen. 15, [1.] Διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοτταβισμοῖς. Ibid. Ὁ ἀποκοτταβισμὸς ἀρχαῖος." H. Steph. "Zonar. 283. Etym. M. 128. Bekk. Anecd. 327. Herodotus Oribasii p. 68. Matth. Oἱ πρὸς τοῖς λεγομένοις ἀποκοτταβισμοῖς ἔθος ἐσχικότες: 294. Ἀποκοτταβιζέτωσαν." Edd. "Schneider. ad Xen. Hell. 103. Wytténb. Select. 406. Valck. Callim. 214." Schæf. Mss. "Ἐκκοτταβίζω, Hes. v. Ἐκκεκομμένος. * Συγκοτταβίζω, Etym. M. 533." Edd.

"ΚΟΤΥΝΑ, Hesychio σκύβαλα, Stercora." H. Steph.

"ΚΟΥΑ, Hesychio ἐνέχυρα: afferenti indem Κονάσαι pro ἐνεχυράσαι: pro quibus supra Κοῖα et Κοιάσαι per oi." H. Steph.

"* ΚΟΥΔΕΑ, ἡ, Papaveris species. Schol. Theocr. 11, 56." Edd.

"ΚΟΥΝΙΚΛΟΣ, ap. Athen. [408.] et Ælian. pro Cuniculus." H. Steph. "Vide Κόνικλος." Edd.

"ΚΟΥΝΟΥΝΕΣ, Hesychio κώνωπες, Culices." H. Steph.

"ΚΟΥΠΗΤΕΣ, οἱ, Curetes. Ita dictos putant nonnulli τοὺς Πλευρωνίους, a Curio, oppido vicino τῷ Πλευρῶνι: a quibus Κουρητικὴ γῆ, quæ et Κουρήτις, ut in Epigr. Κτήσατο Κουρήτιν γῆν δορὶ πολλὰ καμῶν. Auctor Strabo 10. ubi etiam scribit, esse qui dicant

τοὺς περὶ τὴν Αἰτωλίαν nactus esse κουρήτων nomen quod * ἐβηλυστόλουν ὡς αἱ κόραι, Quod puellarum modo femineo utebantur vestitu : quam fere ob rem et Ἰάονας ἐλκεχίτωνας vocari a Poeta : alios, quod essent curiosi περὶ κουρὰν καὶ θρέψιν τῶν τριχῶν : quod et ipsum κόραις et κόροις familiare est. Quamvis vero ita essent ἡσκημένοι περὶ κόμην καὶ στολὴν, tamen fortes et bellicosos fuisse, adeo ut Hom. prædicarēt κουρήτας ἀριστάς παναχαιῶν, [Il. T. 193.] quemadmodum et Spartanos comam aluisse et tamen bellaces magnanimoque comperimus fuisse. Solebant itaque ἐνοπλίῳ ὀρχήσει uti, a se primum inventa : Phylarchus Hist. 11. scribit testari Æsch. Κουρήτας nactus id nominis διὰ τὴν τρυφήν, his verbis, Χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένους ἀβραῖς. "Ὅθεν καλεῖν κούρητα λαὸν ἤνεσαν. Agatho in Thyeste tradit Pronactis filiæ procos venisse cum aliis exornatos omnibus, tum κομῶντας τὰς κεφαλὰς : repulsam vero passos, Κόμας ἐκεῖράμεσθα, inquisisse, μάρτυρας τρυφῆς. "Ὁ που ποθεινὸν χρῆμα παιζούσῃ φρενί. Ἐπώνυμον γοῦν εὐθὺς ἐσχομεν κλέος, Κουρήτες εἶναι κουρίμου χάριν τριχός. In Creta autem κουρήτες dicti fuerunt οἱ τοῦ Διὸς πρόσπολοι, Qui Jovis sacra peragebant μετ' ὀργιασμοῦ : ii erant νέοι τινὲς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντες. Hos olim Rhea, cum Saturnus Jovem infantem devorare vellet, fertur συνεργὸς λαβεῖν : eos n. ajunt μετὰ τυμπάνων καὶ τοιούτων ἄλλων ψόφων καὶ ἐνοπλίου χορείας καὶ θορύβου περιέποντας τὴν θεὸν, ἐκπλήξαι τὸν Κρόνον καὶ λῆσαι, ὑποσπάσαντας αὐτοῦ τὸν παῖδα : eosdem eadem eura educatum Jovem Rheæ reddidisse : indeque κουρήτας dictos vel διὰ τὸ νέους καὶ κούρους ὄντας ἐπουρηγῆσαι, vel διὰ τὸ * κουροτροφῆσαι τὸν Δία. Demetrius Scepsius ait verisimile esse τοὺς κουρήτας et τοὺς κορύβαντας esse eosdem, nimirum τοὺς περὶ τὰς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἀγιστείας πρὸς ἐνόπλιον ὀρχήσιν παρελθηνμένους : illos, sic denominatos, quod essent ἡῖθεοι καὶ κόροι : hos, sic vocatos ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν * ὀρχηστικῶς. Nonnulli opinantur τοὺς κουρήτας et τοὺς κορύβαντας esse ἐκγόνους τῶν Ἰδαίων Δακτύλων : nam centum illos viros, qui primi in Creta orti sunt, vocatos fuisse Idæos Dactylos : horum ἀπογόνους fuisse novem κουρήτας : quorum unumquemque decem procreasse liberos dictos Ἰδαίους Δακτύλους. Vide et Diod. S. 3. p. 136. Lucr. 2. Terrificas capitum quatientes nomine cristas Dictæos referunt Curetas, qui Jovis illum Vagitus in Creta quondam occultasse feruntur. Et Virg. Georg. 4. apes canoros Curetum sonitus crepitantiaque æra secutæ Dictæo cæli regem pavere sub antro. Hes. κουρήτας secunda syllaba circumflexa vocari dicit Pleuronis incolas, διὰ τὸ κουρικῶς ἀναδεέσθαι τὰς κόμας : κούρητας autem proparoxytonos esse νεανίας, ut Suid. quoque κουρήτας affert pro νέους, et Gentem Cretensium. Ego vero ap. Diod. S. quidem postremum reperi proparoxytonos scriptum : ap. Strab. vero utrumque properispomenos, nulla accentus facta mentione. Proverbialiter κουρήτων στόμα, pro θεσπιωδὸν στόμα, Divinum s. Fatidicum os : quoniam οἱ κουρήτες pro vatibus et divinis habebantur. Affertur ET Κουρητισμός pro Saliorum sacerdotum festum ; putantur enim κουήτες esse Lat. Salii." H. Steph. "Κούρητες, Strabo 10. p. 716. Gött. Anzeigen 1786. p. 833. Κουρήτις, ἡ, Theolog. Arithm. 58. * Κουρητίῳ et * Κουρητισμός, ὁ, Dionys. Hal. A. R. 2, 71. Glossæ : Κουήτες, οἱ περὶ τὸν Παιᾶνα Indigites, Corybantes. Κουρητικός et Κρητικός conf., Scott. App. ad Thes." Edd. "Κουρήτες, ad Lucian. 1, 283. 287. 2, 272. ad Diod. S. 1, 224. 230. 382. 2, 634. ad Il. T. 193. Heyn. Hom. 5, 649. Κουρητικός, Dionys. H. 1, 389. Κουρητισμός, ibid. 388. Κουρήτις, Brunck. Apoll. R. 182. Jacobs. Anth. 11, 413." Schæf. Mss.

* ΚΟΥΡΚΟΥΤΗ, Brunck. Aristoph. 1, 263." Schæf. Mss.

* ΚΟΥΡΝΟΠΙΟΣ, Mensis Acarnanensis nom. Boissonad. Comment. Epigr. in Classical Journal 34, 393." Edd.

* ΚΟΥΡΝΣΣΑ, Etym. 528. init." Schæf. Mss.

* ΚΟΦΙΝΟΣ, ὁ, Cophinus, Corbis. Epigr. πλὴν μετὰ τοῦ κοφίνου. Νοῦν. δώδεκα κύκλα κοφίνων, pro eo quod Joannes dixerat, δώδεκα κοφίνους : habent enim cophini formam orbicularem. Ubī nota i in h.

v. productum esse, correptum in priore, ut et Aristoph. O. [1310.] Καὶ τοὺς κοφίνους ἀπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. || Κόφινος est etiam μέτρον Βοιωτικὸν ἀμφω μετροῦν, Mensura Bæotica et aridorum et liquidorum. Strattis enim ait, Τὰ δ' ἄλφιθ' ὑμῖν πως ἐπώλουν ; τετάρων Δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον. Et rursum, Οἶνον κόφινος δυνάμενος τρεῖς χόας πυρῶν. Parum tamen usitatam esse hanc signifi. ostendit is, qui priori loco admirabundus subjicit, τί λέγεις ; μέτρω ἐχρῶντο κοφίνῳ ; cum proprie κόφινος sit ἀγγεῖον πλεκτὸν ἐ vimine." H. Steph. "J. Poll. 4, 168. * Κοφινώδης, ὁ, ἡ, Schol. Aristoph. A. 332. : * Κοφινώω, Nicol. Damasc. ap. Stob. Serm. 145. Glossæ : Κόφινος, παρῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ, ὡς ὁ Ἡσίοδος' Formio. * Κοφινοποιός. Quasillarius." Edd. "Κόφινος, Mær. 55. et n. Jacobs. Anth. 9, 455." Schæf. Mss. * "Κοφινῆδον, Etym. M. v. Φορμηδόν." Wakef. Mss.

* ΚΟΧΟΣ, a Schol. Theocr. esse dicitur ὁ δαψιλῆς ῥόος, Humor abunde et magna cum copia fluens. Unde esse vult VERB. Κοχύνειν ap. Theocr. 2, [106.] ἐκ δὲ μετώπῳ Ἰδρώς μευ κοχύνεσκεν ἴσον νοταίσις ἐέρσαις ; exp. et ibi δαψιλῶς ἔρρει s. κατεφέρετο, Magna cum copia defluebat : addens etiam, hæc ὠνματοπεποιήσθαι : non abs re ; videtur enim κοχύνειν et κοχυνδεῖν, proprie esse Cum strepitu quodam et murmure fluere, i. fere q. καχλάζειν. Pherecr. ap. Athen. [269.] Αὐτόματοι γὰρ διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπάστοις Ζωμού μέλανος, καὶ Ἀχιλλεῖος μάζαις κοχυνδούντες, ἐπιβλύξαι Ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ πλοῦτου ρεύσονται σφῶν ἀρτεσθαι. Nam et Eust. ibi κοχυνδεῖν esse dicit τὸ * τονδολεγεῖν, μετὰ ἡχου ρεῖν. Legitur κοχυνδεῖν ap. Hes. quoque, exp. ὑπερχεῖν, Superfundere, s. Magna cum copia fundere : ab alia tamen deductum origine : nimirum a κοχὺ, quod esse dicit πολὺ πλῆθος, Magnam multitudinem, Abundantiam : immediate subjungens κόχυν δ' ἔρρει, exponensque ἰσχυρῶς, καὶ μετὰ ψόφου, καὶ λάβρως, Impetuose, Rapide, Magna cum exuberantia, Cum strepitu et murmure : habet vero hoc κόχυν in posteriore l. scriptum paroxytonos, in priore oxytonos." H. Steph. "Cf. Schweigh. ad Athen. 1, 56. p. 227." Boissonad. Mss. " * Κοχύνω, Κοχύνω, Κοχυνδῶ, Casaub. ad Athen. 70. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 60. * Κοχυνδῶ, (sic,) ad Charit. 380." Schæf. Mss.

* ΚΡΑΒΟΣ, Hesychio ὁ λάρος, Larus : qui et Κατήξ." H. Steph.

* ΚΡΑΒΥΖΟΣ, ὁ, Conchylii genus quoddam, Epicharmo memoratum. Vox forsitan Sicula e vet. membr. restituta Athenæo 85. a Schweigh." Edd.

* ΚΡΑΜΒΕΙΟΝ, Siculi appellant τὸ κώνειον, Cicutam, ut tradit Erotian. Apud Hes. vero Κραμβίον, τὸ κώνειον." H. Steph.

* ΚΡΑΠΙΑΘΟΣ, Poet. metathesi dicitur ἡ Κάρπαθος, Insula." H. Steph.

* ΚΡΑΠΙΑΤΑΔΑΟΙ, Hesychio Pisces quidam : κραπάταλλος tamen, Eod. teste, vulgo est ὁ μωρὸς, Fatuus : quomodo et Κραπαταλίας, simplici l. ap. eum scriptum, cum exposuisset ἀνεμώδης, καὶ ἀσθενής, καὶ ἀνίσχυρα λέγων : subjungit, rectius accipi pro ληρώδης, Delirus. Rursum Κραπάταλλος ei est νόμισμα, Numisma." H. Steph. "Fuit etiam Titulus Fabulæ Pherecratis Κραπάταλλοι : qua de Fab. vide Schweigh. Ind. Auctorum ab Athen. citatorum p. 163. T. H. ad J. Poll. 9, 83." Edd.

* ΚΡΑΦΑ, Hesychio Id, quo οἱ κηπουροὶ τοὺς βολοὺς ἀπάγουσι : qualis Ἀγρίφη et Ἀγρεῖφνα, Tridens." H. Steph.

* ΚΡΕΑΝΑΣ, Hes. pro ἐλπίδας, Spes." H. Steph.

* ΚΡΕΒΒΑΤΙΟΝ, Etym. dictum scribit παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις. Supra Κράββατον." H. Steph.

* ΚΡΕΙΟΥΣ, ab Atheniensibus, a Macedonibus κωρύκους vocari τὰς τραχείας κόγχας, Asperas conchas, refert Athen. [87.] ex Hegesandro. Theophr. vero ἐν Φυτικοῖς, inquit idem Athen. [54.] τῶν ἐρεβίνθων τινὰς vocat κρεῖους : ut et Sophilus, Ὁ πατὴρ ὁ ταύτης πολὺ μέγιστός ἐστι κρεῖος ἐρεβίνθος. Et Diocles, Κρεῖτους δ' οἱ λευκοὶ ἐρεβίνθοι τῶν μελάνων, καὶ οἱ Μιλήσιοι τῶν λεγομένων κρεῖων. Hæc ille. Alii vero hic Κρεῖος scribunt, vocantes Cicer arietinum, ut infra docebo." H. Steph. "Κρεῖος, Ciceris species, Casaub. ad Athen. 110." Schæf. Mss. "Vide et Schweigh." Edd.

* ΚΡΗΙΟΝ, Placenta, quam Argivi a sponsa ad

sponsum ferunt, inassatam carbonibus: apponitur cum melle, et ad eam vocantur amici: ut refert Athen. 14. e Philetæ Ἀτάκτοις. Hes. affert non solum κρήιον pro ἐπίκοπον, κρεοδύχον λέβητα, sed etiam κρήια pro ζώδια. Apud Eund. reperio ET Κρήιον, exp. κρεοθήκη, Carnium repositorium." H. Steph. "Κρήιον, Athen. 645." Wakef. Mss.

"ΚΡΗΣ, ἡτός, ὁ, Cres: et REM. Κρήσσα, Cressa, i. e. Incola s. Civis ejus insulæ, quæ INDE Κρήτη dicitur, Lat. etiam Creta. Inde POSS. Κρητικός, [ἡ, ὄν,] ET Κρήσιος, [α, ὄν,] Creticus, ut Κρητικαὶ ἀκίδες, Κρητικοὶ πλακοῦντες, Κρητικαὶ ὀρχήσεις, Κρητικὰ ὑπορχήματα, Κρητικαὶ κύνες, ap. Athen. et Xen. Et Κρήσιον πέλαγος, Creticum mare, Soph. Tr. [118.] p. 335. Ab iisdem Cretensibus dicitur Κρητικὸν ἱματίδιον, Creticum vestimentum: λεπτόν καὶ βραχύ: quod tali uterentur Cretenses, teste Hes. Necnon Κρητικὸν μέλος, et Κρητικὸς ῥυθμός, s. Κρητικὸς πούς, Creticus rhythmus, Creticus pes: cujus itidem inventio ad Cretenses refertur. Dicitur autem Creticus pes, ὁ ἀμφίμακρος, ut præter alios docet Quintil. 9. Et ap. scriptt. rei bellicæ Κρητικὸς ἐξελιγμός, de quo vide lib. de Vocab. Milit. p. 78. Ab insula Κρήτη dicitur ET Κρηταῖς, unde plur. Κρηταῖες, ap. Apoll. R., Cretenses. Steph. B. habet Κρηταῖς per diphthongum ai. Apud Eund. ET Κρηταῖος, Cretæus: ut Κρηταῖον ὄρος, Apoll. R. Sic Humus Cretæa, Urbes Cretææ, Cervæ Cretææ, ap. Latinos: ap. Virg. vero et Cressia nemora, Κρήσια s. Κρήσσια. Rursum ap. Steph. B. a Κρήτη, DERIV. Κρητεὺς, ἑως, s. ἥος, Cretensis itidem: unde POSS. Κρητήσιος. Eodem auctore a gentili Κρήσιος, α, ὄν, est POSS. Κρησιακός, [ἡ, ὄν,] i. q. Κρήσιος s. Κρητικός, Creticus. Præterea ab Insula Κρήτη est locale ADV. Κρήτηθεν, E Creta. II. Γ. ὅποτε Κρήτηθεν ἴκοιτο. [Phalar. 69.] Ab incolis vero, qui Κρήτες dicuntur, est VERB. Κρητίζω, Cretenses imitor, Cretico more ago, [Suid. Phav.] Unde VERBALE Κρητισμός, ὁ, Creticus mos, s. Cretica fallacia: feruntur enim Cretenses fuisse fallaces et mendaces, teste eo, cujus est versus ille satis notus, Κρήτες αἰεὶ ψεύσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί. Plut. Fabio, Ὁ δὲ Κρής κρητισμῷ χρησάμενος. Porro ἡ Κρήτη dicta fuit ab Archilochō Κρήτη, pleonasmo τοῦ ε: quam aliqui per sync. nominatam volunt quasi κορήτην, παρὰ τὴν κόρην, quæ ibi rapta fuit a Plutone, ut inter alia tradit Steph. B." II. Steph. "Κρητική, Dictamnus, App. ad Diosc. 453. *Κρηταγενής, ὁ, ἡ, Cretensis, Steph. B. 256. Κρητικός, Dionys. H. 2. p. 30. 54. 55. *Κρητικῶς, Aristoph. E. 1157. Diod. S. 5. p. 222." Edd. "Κρής, Jacobs. Anth. 7, 128. 137. ad Diod. S. 2, 589. Heyn. ad Apollod. 1156. ad Lucian. 1, 289. Musgr. Bacch. 121. Nom. propr., Jacobs. Anth. 7, 246. Cretes contemti, Lobeck. Aj. p. 408. Κρήσσα, Jacobs. Anth. 11, 144. Thom. M. 534. Herodian. p. 464. Κρήσσα κύων, Jacobs. Anth. 8, 320. An Κρήττα, ad Lucian. 1, 313. Κρήτη, ad Lucian. 1, 289. Κρητικῶς, Brunck. Aristoph. 1, 124.; Kuster. 221. Toup. Opusc. 1, 240.; 2, 105.; Emendd. 2, 560. Valck. Diatr. 203. ad Diod. S. 1, 390. *Κρητικῶς, Diod. S. 1, 368. Κρήσιος, Eur. Tro. 944. Wakef. Trach. 118. Dionys. H. 5, 205. Valck. Hipp. p. 245. ad Diod. S. 1, 393. 399. Κρηταῖς, Leon. Tar. 72. Jacobs. Anth. 7, 137. 8, 89. Brunck. Apoll. R. 49. Κρηταῖος, Jacobs. Anth. 7, 137. Probl. Arithm. 22. *Κρηταῖς, Jacobs. Anth. 8, 168. Toup. Opusc. 2, 105. Κρήτηθεν, Phalar. 302.; Valck. p. xxi. Ruhnk. Orat. Gr. 88. H. iu Cer. 123. Diod. S. 1, 323. Κρητίζω, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 49. Brunck. Aristoph. 1, 212. Jacobs. Anth. 10, 215. Toup. Opusc. 1, 345. 420. Κρητισμός, Jacobs. Anth. 10, 215. *Κρητογενής, ad Herod. 413. *Κρητόπολις, ad Diod. S. 2, 291. *Κρητώ, Heyn. Hom. 4, 434." Schæf. Mss. "Κρησίς, Femina Cretensis, Nicander A. 489." Wakef. Mss.

"ΚΡΗΣΙΟΣ, Cretensis, Creticus. Hesychio vero Κρησῖαι sunt καλλίους." H. Steph.

"ΚΡΙΑΔΕΜΕΝ, Bæotii dicunt pro γελαῖν, Ridere. Hes. Pro quo ap. Athen. [622.] ἐκκριδόμεν. Apud cum enim Strattis Com. dicit Thebanos τῦκα vocare τὰ σῦκα, κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας. Τὴν. ἐνθεσιν δ', ἀκολον τὸ γελαῖν δ', ἐκκριδόμεν: probans et aliis

multis eos καινουργεῖν κατὰ τὰς φωνάς. Forsitan igitur scr. ἐκκριαδόμεν, ut sit i. q. ἐκγελαῖν." H. Steph. "Κριδδω, Bæotice pro κρίζω. Cf. Κατακριδεύει." Edd. "Κριδδω, Valck. Ep. ad Rov. 76." Schæf. Mss. "ΚΡΙΓΔΑΝΟΝ, Hesychio πέλιτη, ἀσπίς, Pelta, Clypeus." H. Steph.

"ΚΡΙΤΑΝΟΣ, Hesychio τέρμινθος, Terebinthus." H. Steph.

"ΚΡΟΒΥΖΟΙ, Gens Thracica, Hes. Strab. He. rod." H. Steph.

"ΚΡΟΙΟΣ, Hesychio νοσώδης, ἀσθενής, Morbosus, Invalidus." H. Steph.

"ΚΡΟΝΤΑ, Hesychio κατασήμεται, Putrescit." H. Steph.

"ΚΡΟΝΤΙΑΔΑΙ et Κρόντωνες, Hesychio Vatum genus." II. Steph.

"ΚΡΟΠΙΟΝ, Hesychio ἀξίτη διστόμος, Securis anceps, Bipennis." II. Steph. "Vide Κρώπιον." Edd.

"ΚΡΟΣΦΟΣ s. Γρόσφος, ὁ, Ferrea cuspis, quam imum hastile præpilatur, τὸ ἐν τῷ ἐτέρῳ ἀκρῷ τοῦ δόρατος ἔσχατον σιδήριον: quod et Σανρωτήρ dicitur, et Οὐρίαχος ab Hom., necnon Στύραξ. Eust. 795." H. Steph. "Vide Γρόσφος." Edd. "Heyn. Hom. 6, 31." Schæf. Mss.

"ΚΡΟΤΩΝ, Urbis nom.: cujus Incolæ dicuntur Κροτωνιάται." H. Steph. "Ad Diod. S. 2, 430." Schæf. Mss.

"ΚΡΩΜΑΞ, Hesychio σωρός λίθων, Acervus lapidum: afferenti ET Κρωμακόεν pro κρημνῶδες, Præceps, Abruptum, Præruptum. Eadem et per l efferruntur: ut et Eust. testatur. Is enim exp. II. B. [729.] Ἰθώμην κλωμακόεσαν, scribit κλώμακας secundum veteres esse τόπους ὑψηλοῦς, s. τραχείας καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις, κατακλώσας τοὺς δι' αὐτῶν βαίνοντας: hancque v. sua quoque ætate in Paphlagonia durasse: eos enim κρωμακωτοὺς τόπους appelleσσε τοὺς πετρώδεις καὶ οὐ ῥῶον ἀναβαινομένους." H. Steph. "Κρωμακίσκος, ὁ, γαλαθηνός, Antiphanes ap. Athen. 396. Κρώμαξ, Draco Strat. 55. Supra p. cxlviii. κρωμαχωτοὺς pro κρωμακωτοὺς." Edd.

"ΚΡΩΜΙΕΙΣ, et Γριπεῖς, dicuntur Piscatores, οἱ τῷ πόρκῳ χρώμενοι, diversi ab iis, qui vocantur δικτυοβόλοι. J. Poll." H. Steph.

"ΚΡΩΠΙΟΝ, τὸ, Falx, τὸ δρέπανον s. ἡ δρεπάνη. Usus est Pherecydes Comicus; nam de Codro loquens, qui ἐπὶ φρυγανισμὸν exierat rustico habitu, ut ne agnosceretur, dicit eum τῷ κρωπίῳ quendam ferisise et occidis. J. Poll. Id vero ei ex aliis patet historicis, qui eum tradunt hostes δρεπάνῳ lacessivisse: inter quos Polyæn. 1. Hes. quoque κρώπιον esse ait δρέπανον: sed addens, quosdam κρώβιον scribere per β: atque adeo idem sua serie κρώβιον attulerat pro δρέπανον." H. Steph. "Vide Κρόπιον." Edd.

"ΚΤΑΡΑ, Hesychio ἰχθὺς βραχύτερος πάντων." H. Steph.

"ΚΤΙΜΕΝΗ, Urbs Thessaliæ." II. Steph.

"ΚΥΒΑΣ, Hesychio σορός, Loculus, Conditorium." H. Steph.

"ΚΥΒΑΣΑΙ, Hesychio καταστρέψαι, Evertere." H. Steph. "Κυβάω, ad Mær. 318." Schæf. Mss.

"ΚΥΒΕΘΡΑ, Hesychio τὰ τῶν μελισσῶν, Loculamenta et cellæ apum: ut Suid. quoque κύβεθρον exp. θήκην μελισσῶν." H. Steph. "T. H. ad Aristoph. II. p. 191." Schæf. Mss.

"ΚΥΒΕΙΡΟΣ, Suidæ ἀναιδής, Impudens." H. Steph.

"ΚΥΒΕΛΟΝ, Mons Phrygiæ, in quo Cybeles deum matris fanum est: ut Etym. refert ex Alexandro Polyhistore: qui etiam addit, videri τὴν Κυβέλην inde nominatam. Idem est in Lex. meo vet. Hesychio κύβελα sunt non solum ὄρη Φρυγίας, sed etiam ἀντρα et θάλαμοι. Ab Etym. autem κυβέλη esse dicitur etiam ἡ ὁπή τοῦ ὥτος, quod infra κύρ: et μέλος σώματος, Membrum corporis, forsitan quod infra κύβιτον, Cubitum. Suid. etiam Κυβέλην denominatam scribit παρὰ τὰ Κύβελα ὄρη: fuisse enim montanam deam, et propterea bijuges leones currum ejus trahere. At Κυβέλης νιὸν a Comicis vocari Cleocritum, quod esset γυναικίς et κλεινός ut cutores Cybeles: qua de re supra in Κορυνῶ. Ab eadem Cybele Κυβελίοις dici τοῖς τῆς Πέας. Hæc

ille: quæ et Diodori testimonio probantur. Is enim 3. p. 134. scribit Meonem cum e Dindyme feminei sexus prolem suscepisset, eamque educare nöllet, exposuisse in montem dictum Κύβελον. Ibi infanti providentia quadam divina pantheras et huiusmodi alia animantia robore præstantia ubera præbuisse: quo viso pastorias quasdam mulieres factum miratas, puellam sustulisse, et a loco Κυβέλην nominasse. Ibi vide et alia de amoribus ejus et furore. Sic vero et Virg. Æn. 3. Hinc mater cultrix Cybeli: pro Cultrix Cybeli montis Phrygiæ, in quo templum ei ædificatum erat, et bonorabatur. Servius tamen et aliam etym. affert, ut in Κυβήβη docui. Poëtæ Lat. interdum metri causa duplicato l Cybellem dicunt, ut idem Serv. testatur. Propert. Vertice turrigerò juxta dea magna Cybelle. Claudian. blandique leones Submisere júbas: adytis gavisa Cybelle Exilit, et pronas intendit ad oscula turres." H. Steph. " * Κυβέλιον, * Κυβέλλιον, Viola nigra, Medium, App. ad Diosc. 463. 471." Boissonad. Mss. " * Κυβεληγενής, Steph. B." Edd. " Κύβελα, ad Lucian. 1, 308. Jacobs. Anth. 7, 380. * Κυβέλεια, Toup. Opusc. 2, 239. ad Lucian. 1, 308. Κυβέλη, Toup. Opusc. 1, 406. Brunck. ad Virg. p. 436. * Κυβελήϊος, ad Charit. 763." Schæf. Mss. " * Κυβελήϊς, ἴδος, ἡ, Nonn. D. 14, 10. (sed ibi Κυβηλῖς verior est lectio.)" Wakef. Mss.

" KYBESIS, Hesychio i. q. κίβισις, s. πήρα." H. Steph.

" KYBHBEIN, proprie τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν, ut ille ap. Hom. Il. E. ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσι. Et quoniam οἱ μανιῶδεις ut plurimum præcipites cadunt, ideo τὴν μητέρα τῶν θεῶν ἀπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ VOCARUNT Κυβήβην, utpote quæ suis μύσταις existat αἰτία ἐνθουσιασμοῦ: vel etiam ἐκ τοῦ κυβω, κυβήσω, q. e. καταστρέφω, Everto. Ita Etym., et iisdem prope verbis Suid. ac Lex. meum vet.: sed hoc, pro κυβήβειν habet κυβήβην, ille, κυβιστᾶν: unde fit, ut suspectius ipsum haberem, nisi ap. Eund. eodem modo scriptum reperissem in κύμβαχος, et vestigia ejus aliqua iuvenissem ap. Hes. Apud Etym. reperio ET Κύβηβος, ὁ κατακύβας παρὰ τὸ κύπτω: cuius v. meminit Eust. etiam, sed ita dici tradens Cybeleio furore correptum, Cybeles instinctum afflatu, Entheum: Ἐκ τοῦ αὐτοῦ κυβοῦ καὶ Κυβήβια, διὰ τοῦ ἁ, ἢ Κυβήβη, διὰ τοῦ ἦ, ἢ ῥέα ἢ φασὶν ὁ κατεχόμενος, ἢ καὶ ἄλλω δαίμονι καταχρηστικῶς, Κύβηβος ἐλέγετο. Hesychio vero Κύβηβις non solum μανιῶν et Γάλλος, sed etiam κίναϊδος, Cinædus: ut supra κυβέλης υἱός. Apud Festum et hæc leguntur, Cybebe mater, quam dicebant magnam, ita appellabatur, quod ageret homines in furorem, quod Gr. κύβηβον dicunt. Cybele vero eadem dicta a Loco, qui est in Phrygia. Ubi quidam κυβήβειν scribunt pro κύβηβον: quod forsitan non rejiciendum. Rursum Etym. κύβην dictam fuisse scribit τὴν κεφαλὴν: uude κυβιστᾶν dici τὸ ἐπὶ κεφαλῆς περᾶν, τὸ ἐπὶ κεφαλὴν κύπτοντα κυλίεσθαι. Ab eodem itaque et τὸ κυβήβειν derivare queamus et τὸν κύβηβον, utpote quæ signif. τοῦ κυβιστᾶν sequantur: nec non αὐτὴν τὴν Κυβήβην, quæ suis cultoribus auctor sit τοῦ κυβιστᾶν: ut et Servius Cybelem dictam vult ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν τὴν κεφαλὴν, i. e. A rotatione capitis: quod proprium est ejus sacerdotum. Et rursum, Mater Deum, inquit, dicta Cybele, ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν τὴν κεφαλὴν, quod semper Galli per furorem motu capitis comam rotantes, ululatu futura prænuntiabant. Lucanus, crinemque rotantes Sanguinei populis ulularunt tristia Galli." H. Steph. " Κυβήβη, Brunck. ad Virg. 436. ad Herod. 429. Κύβηβος, Ruhnck. ad Tim. 11. Huschk. Anal. 112. Κύβη, Caput, Heyn. ad Apollod. 1159." Schæf. Mss.

" KYBHAIΣ, a quibusdam exp. μάχαιρα et τυροκνηστis: sed rectius ii, qui eo nomine accipiunt πέλεκυν, ὃ τὰς βοῦς καταβάλλουσι. Unde Comicus quidam inter Instrumenta coqui ap. Athen. [109.] numerat τὴν κύβηλιν τὴν ἀγωνιστηρίαν. [Schol. Lycophr. 1170.] INDE Κυβηλίσαι dicitur πελεκῆσαι, Securi ferrire, Securi percutere, teste Hes. et Suid. At VERBALE Κυβηλίστης, idem Hes. accipit pro Improbus, Maleficus, scribeus κυβηλίστας καὶ κοβάλους dici τοὺς

κακούργους. Suida auctore Cratinus Δραπέτισι de Lampone dixit τὸν ἀγύρτην καὶ κυβηλίστην. [Vide Ἀγύρτης.] Notandum vero, ap. Suid. et alios proparoxytonως scriptum esse κύβηλῖς, ap. Hes. oxytonως κυβηλῖς duobus in ll.; sed illam scripturam huic præferendam censeo. Apud J. Poll. vero et κόβηλῖς." H. Steph. " Musgr. Hel. 1363. Wakef. Herc. F. 350. Lobeck. Aj. p. 226." Schæf. Mss.

" KYBHNA, Hesychio σκῆνωμα; afferenti etiam Κυβήναις pro γλαυξί, Noctuis: quæ etiam κυμίνδεις, ἐτ κυδάναι." H. Steph.

" KYBHΣIAN, Hes. affert pro πήραν: quæ et κύβισις." H. Steph.

" KYBISIS, Hesychio κοίλη, Loculamentum, quæ supra Κίβυστις." H. Steph.

" KYANOS, Ciliciæ Fluvius: a quo Κύνδιον ῥεῦμα, Cydnia fluente, Suid." H. Steph. " * Κυδναῖος, Epigr. ades. 401." Schæf. Mss.

" KYANNAIA σῦκα, ab Achæis vocari τὰ χειμερινὰ, Ficus hybernæ, tradit Pamphilus ap. Athen. [81.] auctorem citans Aristoph. Λακωνικαῖς Γλώσσας." H. Steph.

" * KYZIKOΘEN, Anthol. * Κυζικηνός, Steph. B. Aristoph. Eip. 1176. Xen. K. A." Edd.

" KYΘEPEIA, ab Hom. dicitur ἡ Ἀφροδίτη, Venus, non quod προσέκυρσε Κυθήροις, sed quoniam κυνθόμενον ἔχει ἐν αὐτῇ τὸν πάσης ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηρημένον κερτὸν ἱμάντα. Hes. Hesiod. tamen Θ. sic nominatam ait, quoniam προσέκυρσε Κυθήροις. Ea autem Urbs et Mons est in Creta: a quibus ADV. Κυθήρηθεν [Athen. 13, 8.] et POSSESS. Κυθήρειος. Vide et Etym." H. Steph. " * Κύθειρα, Oppian. K. 1, 39. 238.: Κυθήρεια, metaphórice, 3, 146." Edd. " Κυθήρεια, ad Charit. 774. Jacobs. Anth. 8, 70. Antip. S. 83. Bruuck. Apoll. R. 214.: Soph. 3, 512. Heyn. Virg. 2, 49. Ruhnck. Ep. Cr. 51. Wolf. ad Hesiod. 84. * Κυθήρειος, Κυθήρεια, ad Diod. S. 1, 393. Θνητῇ Κυθήρεια, Valck. Callim. 30. Κύθηρα, Thom. M. 557. ad Diod. S. 1, 523. Mitsch. ad H. in Cer. p. 102. ad Diod. S. 1, 393. * Κύθηράδε, ad Lucian. 1, 394. * Κυθήρηθεν, Ruhnck. Ep. Cr. 295. * Κυθήρη, Wakef. Eum. 788. Jacobs. Anth. 6, 357. 10, 382. 11, 286. 12, 65.: Proleg. 58. Ablabius Epigr. Julian. Æg. Epigr. 5. * Κυθήριος, ad Diod. S. 1, 678. 679. Κυθηρίη νῆσος, Wessel. Herod. 40. Κυθηρίας, Antip. S. 21. Lentul. Gætul. 3. * Κυθήρη, Charito 774. Jacobs. Anth. 8, 32. * Κυθηρῆς, Manetho 4, 207. ad Charit. 228." Schæf. Mss. " * Κυθήρη, Venus, Manetho 2, 232. * Κυθέρῃ, Anthol. 421. * Κυθηρῆϊας, Venus, Manetho 4, 359." Wakef. Mss.

" KYΘHPIAΣ, Cytherias, Venus dicitur a Cytheris s. Cytherone monte et urbe Cretæ: unde et Κυθήρεια, quod vide." H. Steph.

" KYΘHPOΔIKH, Hesychio ἀρχή τις τὰ ξενικά διοικοῦσα: a Cythero populo s. curia Atticæ." H. Steph. " * Κυθηροδίκης, (ὁ,) Thuc. 3. p. 78. Bip." Edd.

" KYΘMΩΛHΣ, Eid. ἐξώλης, Perditus, s. Funditus perditus. Tradunt h. v. πεποιῆσθαι ἀπὸ Κύθμου τῆς νῆσον: hanc enim ab Amphitruone ἀπολέσθαι: ut sit Funditus perditus ut olim insula Cythum ab Amphitruone eversa et vastata. Suid. habet Κυθνώδης συμφορά, quam et ipse dici ait ἐπὶ τῆς μεγάλης συμφορᾶς: a Cythniis, qui κάκιστα διετέθησαν ὑπὸ Ἀμφιτρώωνος, Pessime tractati fuerunt ab Amphitruone. Esse autem Κύθνον Unam e Cycladibus insulis, et Cythnios ejus Incolas." H. Steph.

" KYΛΛABOI, Hesychio ὑπώπια. Infra Κύλλια." H. Steph.

" KYΛΛAINEI, Hesychio θυμαίνει, Irascitur: quod infra Σκυλμαίνει." H. Steph. " Vide Κυλλός." Edd. " Brunck. Soph. 3, 518." Schæf. Mss.

" KYΛΛAIOΣ, Hesychio βόστρυχος, Cincinnus: qui et Σκόλλυς et Κύμαρος." H. Steph.

" KYΛΛAPABIZ, Hesychio δίσκος, ἡ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ. Plūt. proparoxytonως habet Κυλλάραβις, dicens et ipse Gymnasium esse Argivorum. Vide in Pyrrho 739.: Cleom. 1498." H. Steph. " Ad Lucian. 1, 718." Schæf. Mss.

" KYΛΛAΣ, Eleis κύλαξ. Ita ap. Hes. Sed men-

dosum hoc κύλαξ, ambiguum an pro κύλιξ, an pro σκύλαξ." H. Steph.

"ΚΥΛΛΑΤΟΥΣ, Hesychio τοὺς ὀφθαλμούς, Oculos." H. Steph.

"* ΚΥΛΛΗΝΙΣ, Orph. de Lap. Corall. 5, 45." Edd.

"ΚΥΛΛΙΒΗΝ, Hes. dici iunuit κολοβήν, Mutilam." H. Steph.

"ΚΥΛΛΙΑ, Hesychio ὑπώπια, quæ supra Κύλλα-βοι." H. Steph.

"ΚΥΛΛΟΒΟΣ, Hesychio ξηρὰ συκῆ, Arida ficus." H. Steph.

"ΚΥΝΘΙΟΝ, Hesychio προσωπεῖον ξύλινον, Larva lignea." H. Steph.

"ΚΥΝΙΚΛΟΣ, Cuniculus. E Polyb. [654.] Κύνικλος πόρρωθεν ὁρώμενος δοκεῖ εἶναι λαγὼς μικρός· ὅταν δ' εἰς τὰς χεῖρας λάβῃ τις, μεγάλην ἔχει διαφορὰν καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ κατὰ τὴν βρώσιν. Sunt qui κούνικλος scribant cum diphthongo, ut supra." H. Steph. "Schneider. ad Ælian. H. A. 13, 15." Edd.

"ΚΥΝΥΠΙΣΜΑ, Cyprii τὸ ἀπὸ στεμφύλων ποτὸν, Hes." H. Steph.

"ΚΥΠΙΑΣ, ἄδος, ἡ, exp. Pallium, et Lecti stragulum. Afferturque e Lycophr. [333.] Κρύψει κυπίας τις χερμάδων ἐπομβρία, cum hac exp. Teget eam operculum saxorum imbre, h. e. Saxi obruetur. Sed videndumne scr. sit κυπασίς χερμάδων ἐπομβρία: idque i. sit q. Homero λαῖνος χιτών." H. Steph. "Κυπάστιον, Carm. Sibyll. p. 316." Edd.

"ΚΥΠΙΑΣΣΙΣ Hesychio χιτῶνος εἶδος, Species tunice: et περίζωμα, Cinctus, Supparum. Apud Suid. et J. Poll. proparoxytonως Κύπασσις, et non solum fem., sed masc. etiam; ac ab illo quidem esse dicitur κόσμος γυναικεῖος, ab hoc vero μικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ, e lino confieri solitus: dicente Ione, Βραχὺς λίγος κύπασσις ἐς μηρὸν μέσον Ἑσταλμένος. Apud Suid. ἐνδεδυμένος κύπασσιν φοινικοῦν ποδήρη. Et ex Epigr. Ζώνην τε ὁμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν Ἀθῆναι παρθενίων θῆκεν ὑπερθε θυρῶν. Et ap. Harpocr. ex Hecatæi Περίδω Εὐρώπης, de Cissiis, Ἑσθῆτα φορέουσι κυπάσσεις Περσικάς. Ubi etiam nota fem. genus. Ut vero h. v. Lysiam quoque et Aristoph. ἐν Ταγηνισταῖς, testis idem Harpocr. Apud Hes. et J. Poll. unico σ scriptum: minus recte." H. Steph. "Κύπασσις, Schrader. Emendd. 152. Toup. Opusc. 1, 246. 2, 136.; Emendd. 1, 373. Jacobs. Anth. 7, 59. 160. 9, 289. 11, 352. Aristoph. Fr. 269. *Κυπάσισκος, Jacobs. Anth. 7, 60. (Hipponax ap. Schol. Lycophr. 855.) Schæf. Mss. "Κύπασσις, Alcæus ap. Athen. 14, 6. p. 627." Edd.

"ΚΥΠΑΤΑΙ, Hesychio κίναιδοι, μαλακοί." H. Steph.

"ΚΥΠΗ, Hesychio τρώγλη, Foramen s. Caverna. Eidem κύπαι sunt εἶδος τι νεῶς, Species navis: et αἱ ἐξ ὕλης καὶ χόρτον οἰκῆσεις, Casæ e materia lignea et fieno: quales αἱ καλύβαι." H. Steph. "Ruhnck. Ep. Cr. 184." Schæf. Mss.

"ΚΥΡΒΑΔΩΜΕΝ, Hesychio κρύψωμεν, Occultaverimus." H. Steph.

"ΚΥΡΒΑΣ, αντος, ὁ, Corybas: nam Hes. κύρβαντες dici tradit pro κορυβαντες: afferens ET Κυρβάσαι pro ἀποσκιρτῆν: proculdubio a Corybantibus ducto verbo, ut qui sint σκιρτητικοί, et soliti κορύπτοντες βαίνειν: unde et nomen eis impositum ajunt. Apud Strab. l. 10. p. 206. Pherecydes τοὺς κύρβαντας dicit ex Apolline et Rhytia natos in Samothracia sedes habuisse." H. Steph. "Orph. (H. 38.) Etym. M." Wakef. Mss. "Jusjurandum Cretense ap. Chishull. A. A. p. 133." Edd.

"ΚΥΡΗ, ap. Cnidos ἡ Δημήτηρ, Ceres: παρὰ τὸ κυρία εἶναι τοῦ ἔην, ut Etym. tradit ex Oro." H. Steph. "Zonar. 1272." Edd.

"* ΚΥΡΗΝΗ, Brunck. Aristoph. 1, 90. *Κυρηναῖος, ὁ, quis? Callim. 1, 571." Schæf. Mss. "Κυρηναῖκως, Schol. Lycophr. 144." Edd.

"ΚΥΡΙΘΡΑ, Hesychio προσωπεῖα ξύλινα, Larvæ s. Personæ lignæ: quæ supra Κύνθια." H. Steph.

"ΚΥΡΙΣ, Hesychio ὁ Ἀδωνις: item πλέγμα τι, σχοινίον ἢ κυρτὶς, Funis junceus, aut Fiscella, Qualus." H. Steph.

"* ΚΥΡΙΤΑΙ s. *Κυῖριται, Voces plane Lat.: nempe Quirites. Steph. B. Strabo, Dionys. H. etc." Edd.

"* ΚΥΡΙΤΙΣ, Junonis Cognomen, Plut. 1, 36." Wakef. Mss.

"* ΚΥΡΙΤΤΙΛΟΣ, Valck. Ep. ad Rov. p. xlii. ad Mær. 230." Schæf. Mss.

"ΚΥΡΣΑΝΙΕ, Suidæ νεανία, ἔφηβε, Adolescentia. Ephebe: quoniam Lacones κυρσανίους vocant τὰ μεῖράκια. Idem Hes. quoque tradit. Sed addit Suid., ita dictos fuisse et τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους, a κυρτοῖς q. e. εὐτελὲς λάχανον, ideoque κυρσάνιε exp. etiam εὐτελέστατε." H. Steph. "Brunck. Aristoph. 1, 65." Schæf. Mss.

"ΚΥΣΘΟΣ, Schol. Aristoph. scribit sua ætate κύσθον dictum fuisse, qui a Laconibus olim κύσθον, εἶδος ποτηρίου μονώτου, ὀστρακίνου." H. Steph.

"ΚΥΣΙΒΑΛΟΝ, Hes. esse dicitur, quod σκισβήλον." H. Steph.

"ΚΥΦΕΡΟΝ s. Κύφην, Cretenses Caput, τὴν κεφαλὴν, Hes." H. Steph.

"ΚΩΑ, Hesychio ἐνέχυρα: afferenti itidem Κωάζειν pro ἐνεχυράζειν, sed et pro ἀστραγαλίζεω, a κωαὶ quod exp. ἀστράγαλοι, et pass. Κωαθεῖς pro ἐνεχυριασθεῖς. Supra hæc eadem per ου et οι." H. Steph.

"ΚΩΒΑΛΟΙ, Eid. κύτινοι ῥοιῶν." H. Steph.

"ΚΩΒΑΞ, Eid. ὁ μέγας τέττιξ, Magna cicada." H. Steph.

"ΚΩΒΗΛΗ, Eid. συνουσία, item βελόνη, Acus. UNDE Κωβηλίνη, Eid. * ὀπήτρια, Sutrix s. Sartrix." H. Steph.

"ΚΩΒΗΤΙΣ, Eid. ἡ λευκὴ ἀφύη: quæ aliis κωβίτις." H. Steph.

"ΚΩΔΥΑ, Caput ciborii. Eust. 999. Scilendum est, inquit, ὅτι ἄλλο τι παρὰ τὴν Ὀμηρικὴν κώδειαν τὴν διὰ τῆς εἰς διφθόγγου, ἢ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ διὰ τοῦ ψιλοῦ. Is enim κωδύαν vocat τὴν τοῦ κυβωρίου. Idem 1616. ex Athen., de faba Ægyptia, Ἐπὶ τούτῳ δ' ἡ κωδύα, καὶ τὸ ἄνθος διπλάσιον ἢ μήκωνος: subjungens paulo post, "Ὅρα δ' ἐν τούτοις τὸ κωδύα διὰ τοῦ ψιλοῦ γραφόμενον ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, ἄλλως παρὰ τὴν Ὀμηρικὴν κώδειαν. Apud Athen. tamen vulgatæ Edd. habent κωδίαν, per ἰῶτα: ut et Theophr. exemplaria, necnon Diosc., et aliorum. Locus Athen. est lib. 3. init. desumptus e Theophr. H. P. 4, 10." H. Steph. "Vide Schneider. Lex. v. Κλεψύδρα." Edd.

"ΚΩΔΩΝΑΙΑ σῦκα, ab Achæis vocabantur τὰ χειμερινὰ, Ficus hybernæ. Eust. 1964. Athenæus habet Κυδωναῖα." H. Steph. "Quod vide." Edd.

"ΚΩΘΥΛΟΥΣ, Hesychio ὄνους: qui et Κανθήλιοι." H. Steph.

"ΚΩΘΩΝ, ωνος, ὁ, Cothon: Λακωνικὸν ἔπιωμα· χρησιμώτατον εἰς στρατείας, ut Athen. tradit [483.: 2, 10.] et Plut. Lycurgo [9.] uterque e Critia. Id poculum Heniochus in Gorgonibus his depingit epithetis, Πιεῖν τις ἐγγέλτω λαβὼν πυριγενῆ, κυκλοτερῆ, βραχύωτον, παχύστομον κώθωνα, παῖδα φάρυγγος. Theopompus in Στρατιώταις vocat στρεψαύχωνα, Ἐγὼ γὰρ κώθωνος ἐκ * στρεψαύχενος ποιῶμαι τὸν πρᾶχλον ἀνακεκασμένον. Meminit ejus et Xen. K. Π. 1. nec non alii. || Κώθων dicitur etiam Compotatio ipsa, quod maximus in compotationibus usus esset horum poculorum. Athen. 11. ex Hegesandro, Τοῦ δὲ κώθωνος εὐ μάλα προβεβηκότος, λαβὼν ἐν τῶν κίθωνων, ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων, ἐνούρησε. Sic ap. Eund. 14. Καὶ ἴσως πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπιδειπνίδας ἔλεγον Μακεδόνες· κώθωνος γὰρ ἡδύσματα ταῦτά τινα. Itidem usus est h. v. Plut. Pyrrho et Antonio, dicens et iu Timoleonte περὶ κώθωνα διατρίβειν pro Potare s. Compotare. Atque adeo HINC Κωθωνίσαι dicitur pro Potare itidem s. Compotare: ET Κωθωνισμός, ὁ, [Aristot. Probl. 5, 38.] pro Potatio, Compotatio: nisi illud malis interpretari Cothone certare vel ludere: hoc autem, Dimicatio s. Lusus, qui cothone fit: sicut κοτταβίζειν et κοτταβισμός a κότταβος. Mnesitheus Atheniensis in Ep. περὶ Κωθωνισμοῦ, Τὸ μέντοι κώθωνιζεσθαι διὰ τινων ἡμερῶν δοκεῖ μοι ποιεῖν τινὰ καὶ τοῦ σώματος κάθαρσιν καὶ τῆς ψυχῆς ἀνεσιν. Et μοχλῶν δὲ καθάρσεων ἢ διὰ τῶν κωθωνισμῶν, πρέπει μάλιστα· κατανίεται γὰρ τὸ σῶμα τοῖς οἶνοις. Sic Athen. [p. 32.] ex Eubulo, Βεβρεγμένος ἦκω καὶ κεκωθωνισμένος. Et

Aristot. Probl. [3, 14.] Κωθωνιζόμενοι ταῖς μεγάλας, Amplis et fœcundis calicibus se proluentes. [Phylarchus ap. Athen. 334. 3 Esdr. 4, 63. Toup. Emendd. 2, 268. * Κωθωνιστήριον, τὸ, Diod. S. 5, 19.] Affertur vero ΕΤ Κωθωνίη ex Aretæo [68. 77.] pro Larga potio. || Hesychio κώθων est non tantum εἶδος ποτηρίου κέραμευ μόνωτον, sed etiam ἀτακτος, μέθυσος: qui alioqui comp. ἀκρατοκώθων dicitur. || Siculi Κώθωνα vocant τὸν κωβιδόν, ut refert Athen. [309.] e Nicandri Colophonii Γλώσσαις et Apollodori Scripto de Sphronē. Numenius vero in Halieutico eos VOCAT Κώθους, ἢ σκάρον ἢ κώθων τροφήν καὶ ἀναίδεα δόλην. Et forsitan inde Sphro τὸν τοῦ θυνοθήρα γιδόν appellavit Κωθωνίαν, inquit idem Athen. ibid. Apud Hes. vero reperio ETIAM Κώθων, κωβίδος: ΝΕΚΝΟΝ Κώθα, ποτήρια, Pocula." H. Steph. "Κώθων, Schneider. Lex. Schweigh. Opusc. 2, 210. Aristoph. I. 601.; Schol. ad Eip. 1094. Macho ap. Athen. 13. p. 583. Εἰσηλθεν ἐπὶ κώθωνα πρὸς τὸν βασιλέα. Plut. Anton. 4. κώθων ἐμφανής, Atheu. p. 8. ἀσύμβολος, et 199. * κωθῶναι pro κώθωνες. Appian. Punic. 125." Edd. "A κώθος demin. est * Κωθάριον, τὸ, quo usus est Anaxandrides ap. Athen. 105.; ubi quidem tanquam diversa Pisciculorum genera memorantur κωθάρια et κωβίδια." Schweigh. Mss. " * Κωθώνιον, τὸ, Geop. 20, 10. * Κωθωνοειδής, ὁ, ἡ, Suid. v. Προχόη." Edd. "Κώθων, Jacobs. Anth. 6, 152. 305. 7, 338. Porson. Med. p. 10. Kuster. Aristoph. 110. Athen. p. 8. Zeun. Ind. ad Xen. K. II.; Hutchinson. p. 6. Valck. Ep. ad Rov. xxv.; Diatr. 279.; Callim. 258. Toup. Opusc. 1, 330. Heyn. Virg. 2, 77. ad Diod. S. 1, 213. Κωθωνίζω, Jacobs. Anth. 6, 152. Athen. p. 10. 23. Toup. Opusc. 1, 495. 2, 72. 236. Valck. ad Herod. 167.; Callim. 253. 258. ad Diod. S. 1, 345. Κωθωνισμός, ibid. Κωθωνιστήριον, ibid. Valck. ad Herod. 167. Κωθωνίας, ad Adonias. p. 326." Schæf. Mss. "Κωθωνίζω, Eust. II. 845." Wakef. Mss. "Ἐπικωθωνίζεσθαι, Perpotare. Exp. etiam περαιτέρω πίνειν, ex J. Poll. [6, 31.]" H. Steph. " * Συγκωθωνίζω, Atheu. p. 19." Edd. "Cassaub. 1, 64." Schæf. Mss. " * Πολυκώθων, ὁ, ἡ, Anthol. 13, 817. Athen. 436." Edd. "Eust. II. p. 644." Wakef. Mss. "Φιλοκωθωνιστής, Qui κωθωνισμὸν amat, s. τὸ κωθωνίζεσθαι, Bihax, Vinolentus, Ebriosus. Nam de Eo dicitur, qui est uon φλοιῖνος simpliciter, sed μέχρι μέθης. Vide Athen. [433.]" H. Steph. "Phrynich. 201. ad Herodian. 201. Pauw." Schæf. Mss.

"ΚΩΪΟΝ, Hesychio ἐνέχυρον: quod supra κοῖον, et infra κῶον: necnon ἱμάτιον." H. Steph. "Vide et Κῶα." Edd.

"ΚΩΛΕΤΙΝΑΙΣ, Hesychio ἀσκαλαβώταις, Stellionibus." H. Steph.

"ΚΩΟΝ, Hesychio ἱμάτιον, ἢ ἐνέχυρον: unde κώσσαι supra." H. Steph.

"ΚΩΟΣ, Eid. ἀσπράγαλος, s. Jactus taxilli, valens sex: unde Prov., Κῶος χίον, s. Κῶος πρὸς χίον, signif. Comparationem imparium: quoniam ὁ κῶος δύναται ἔξ, ὁ δὲ χίος, ἐν. Alioqui Κῶος dicitur. Qui est ex insula Co: et inde possess. Κωακός, Ad Coum pertinens, vel In insula Co uatūs, Strabo I. 8. p. 160 [=564.] cum dixisset Καίερος nominari τὰ σπήλαια et τοὺς ἀπὸ σεισμῶν ῥωγμοὺς, subiungit, quosdam ejusmodi κοιλώματα, dicere nominari potius κῶους: indeque ap. Hom. esse Φηρσὶν ὀρεσκάοισι: ut sit Habentibus speluncas et cavernas in montibus. Verum alios aliter id hemistichium interpretari, docui. 2, 1461. At Κῶος, eos, τὸ, Vellus, Stragulum e pelle villosa, vide in Κῶς." H. Steph. "Οἱ κῶοι, Cavernæ, Heyn. Hom. 4, 329. Κῶς, Caverna, ibid." Schæf. Mss.

"ΚΩΠΑ, Hesychio ὑβρις, Injuria s. Petulans injuria." H. Steph.

"ΚΩΡΥΚΟΥΣ, a Macedonibus vocari τὰς τραχείας κόγχας, ab Atheniensibus dictas Κρεῖους, tradit Athen. 3. ex Hegesandri Comm. || Κῶρυκος, Montis nomen: a quo Κωρύκειον ἄντρον, et Κωρύκειος κρύκος. Sunt qui Pamphyliæ promontorium esse dicant: cujus Incolas vocari Κωρυκαίους, Proverbio autem dici Κωρυκαῖος ἡκροάσατο, pro Explorator s. delator auscultavit: nam, Ephoro teste, I. 3. Corycæi, qui sub Corycæo promontorio habitabant in oppidulo quodam, si

qui ad ipsos appulissent negotiatores, ipsos accedebant veluti emturi quippiam aut cum ipsis navigaturi: deinde cognito, quid rei veherent et quo tenerent iter, Myonnesiis vicinis istud nuntiabant: hi vectores adoriebantur, et illi in partem prædæ veniebant. Vide et Suid. ac Steph. B. Comici vero et Deum Κωρυκαῖον in suas fabulas iutroduxere, ὡτακουστοῦντα itidem καὶ οὕτως ἐπιβουλεύοντα." H. Steph. "Κῶρυκος, Mons, Bergler. ad Alciph. 30. * Κωρυκίς, Wakef. Eum. 22. Stanl. ibid. Jacobs. Anth. 8, 261.; Animadv. 148. * Κωρυκίωτης, Delator, Gesner. Ind. in Orph. Phot. Bibl. de Phryn. Eckhel. Doctr. Num. Vol. 3. Κωρυκαῖος, Toup. Opusc. 1, 238. Κωρύκειος δαίμων, Bergler. Alciph. 332. * Κωρύκειον ἄντρον, Wessel. Diss. Herod. 198. Gierig. ad Ovid. 1, 31. ad Herod. 635. Musgr. Bacch. 559." Schæf. Mss. "Κωρυκίωτης, Orph. H. 27, 8." Wakef. Mss.

"ΚΩΣ, Insula quædam, Lat. itidem Cos: cujus Incolæ Κῶοι et Κῶιοι. Eadem Κέος vocatur, et Incolæ Κεῖοι." H. Steph. "Κῶς; ad Diod. S. 1, 325. Thom. M. 861. Heyn. Hom. 6, 580. 654. De acc., ad Xen. Eph. 165. Morus ad Xen. Hell. 25. ad Diod. S. 2, 180. 371. 425. Κῶιος, Valck. Callim. 296. Κῶος, Callim. 1, 531. Jacobs. Anth. 11, 192. Epigr. adesp. 540. 542." Schæf. Mss.

Λ.

" * ΑΑΒΔΑΚΕΙΟΣ, Soph. (Ed. T. 1249.) Edd.

" * ΑΑΓΚΙΑ, Lancea. Pro Gallico nom. habuit Diod. S. 5. p. 30. (1, 353.) Προβάλλονται λόγκας, ἃς ἐκεῖνοι λαγκίας καλοῦσι." Schweigh. Mss.

"ΑΑΓΥΝΟΝ, fem. gen. Rhianus dixit, ut et Aristot. in Thessalorum Rep. scribit Thessalos fem. gen. dicere τὴν λάγνον. Λαγνοφορία, ἡ, Lagenarum s. Lagenæ gestatio. Plut. ap. Athen. [276.] scribit, Alexandriæ Λαγνοφορίαν, [rectius * Λαγνοφόρια,] fuisse Festum quoddam, in quo ἐδεῖπνον κατακλιθέντες ἐπὶ στιβάδων, καὶ ἐξ ἰδίας ἑκαστος λαγῆνον παρ' αὐτῶν φέροντες ἔπινον." H. Steph.

" * ΑΑΔΑΚΗΝΟΣ οἶνος, Trall. 8. p. 148." Edd.

"ΛΑΔΑΣ, Hesychio ἐλάφος νεβρίας, Cervus juvenescens." H. Steph.

"ΛΑΔΟΜΑΙ γνώμη, ap. Hes. τίθεμαι." H. Steph.

"ΛΑΔΩΓΕΝΗΣ, Hes. teste Venus dicitur, quod ἐπὶ τῷ Λάδωνι ἐγεννήθη, Fluvio Arcadiæ." H. Steph. "Λάδων, Wolf. ad Hesiod. p. 98." Schæf. Mss.

"ΛΑΕΙΟΣ φόνος, dicitur ὁ τοῦ Λαῖον, Laii cædes, Suid." H. Steph. " * Λαῖεος, Argum. Soph. (Ed. T.) Schæf. Mss.

"ΛΑΕΝΤΙΑΠΙΟΣ, Hesychio λιθοξόος, Lapidica: susp." H. Steph.

"ΛΑΖΙΝΗΣ, Hesychio χαραδρίας, * καλαρίας ἰχθύς." H. Steph. "Cf. Μάζινος et Μαζίνος." Edd.

"ΛΑΙΒΑ, Hesychio ἀσπίς, πέλτη, quæ infra Λαῖτρα: item τρίβος." H. Steph.

"ΛΑΙΔΟΣ, Hesychio λῆδος, τριβώνιον: quod et Λαῖδος." H. Steph. " * Λαιδάριον, Hesychio i. q. ληδάριον." Edd. "Λαῖδος, Λαῖδος, Brunck. Aristoph. 2, 166." Schæf. Mss.

"ΛΑΙΘΑΡΙΖΕΙΝ, Hesychio * λαμυρῶσαι." H. Steph. "Ruhnk. Ep. Cr. 87." Schæf. Mss.

"ΛΑΙΘΥΡΑΖΩ, Suidæ χλενάζω, Irrideo, Derideo." H. Steph.

"ΛΑΙΜΩΔΩ, Suidæ δραπετεύω." H. Steph.

"ΛΑΙΜΩΡΗ, Suidæ ἡ λαμυρίς." H. Steph.

"ΛΑΙΝΑ, e Strab. 5. pro Læna: quæ et χλαῖνα." H. Steph.

"ΛΑΙΠΟΣ, Hesychio κιναιδος, λάσταυρος, Cinædus, Salax, Libidinosus: qualis et ὁ Λαίσκαπρος, et ὁ Λαισποδίας." H. Steph. "Ruhnk. Ep. Cr. 87. Valck. ad Ammon. 41." Schæf. Mss.

"ΛΑΙΣΙΤΟΣ, Hesychio κιναιδος, πόρνη; afferenti et Λαισκάπρον pro λαμυρᾶν, Impudentem, Effrænem. Suidæ etiam et Etym. Λαίσκαπρος est ὁ λάγνος καὶ λαμυρός, Perdite et impudenter libidinosus: παρὰ τὸ λα ἐπιτατικόν, pleonasmo τοῦ ι, ut in μαιστροπὸς pro μαστροπός." H. Steph. "Λαίστιος, Ruhnk. Ep. Cr. 87. Valck. ad Ammon. 151. * Λαισκάπρα, Ruhnk. l. c. ubi et de Λαίσκαπρος." Schæf. Mss.

"ΛΑΙΣΘΗ, Suidæ αἰσχύνη, Turpitude, Dedecus."

H. Steph. "Ruhnk. Ep. Cr. 87." Schæf. Mss.

"ΛΑΙΣΠΙΑΙΣ, a Leucadiis dicitur ὁ βούπαις, teste Hes." H. Steph. "Ruhnk. Ep. Cr. 86. Valck. ad Ammon. 53." Schæf. Mss.

"ΛΑΙΣΠΟΔΙΑΣ, ου, δ, Nom. propr.: nonnulli vero esse volunt τὸν δρεπανώδεις πόδας ἔχοντα. Hes. Aristoph. Schol. scribit hunc Læspodian habuisse κνήμην σαπρὰν ad talos usque obligatam. Sane κακόκνημον fuisse, ipse Aristoph. indicat, O. [1569.] τί ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμύχει; λαισποδίας εἰ τὴν φύσιν, [ubi Suid. *λαισποδιάζει.] Et Eupolis, Ταδὶ τὰ δένδρα λαισποδίας καὶ Δαμασίας Ἀνταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσιν μοι. Sunt qui et Ixionem ἐν ταῖς Ἀττικαῖς Λέξεσιν ita vocari tradant, utpote ἀκρατὴ περὶ τα ἀφροδίσια ὥστε καὶ κτῆνη σποδεῖν. Hæc inter alia Schol. Aristoph." H. Steph. "Λαισποδίας, Ruhnk. Ep. Cr. 87. λαισποδίας, λαισποδιάζω, Brunck. Aristoph. 2, 196.; Kuster. 196." Schæf. Mss.

"ΛΑΙΣΤΟΝ, Suidæ το ἀχθεινόν, Onerosum, Molestum." H. Steph. "Ruhnk. Ep. Cr. 87" Schæf. Mss.

"ΛΑΙΣΤΡΟΝ, Hesychio ξυστήρα, πτύον: quod et λίστρον. Apud Suid. oxytonos λαιστρόν, exp. πρῦτανειον: quod potius λάιτρον dicitur." H. Steph.

"ΛΑΙΖΑ, Hesychio πέλτη, Pelta: quæ supra Λαῖβα, et infra Λαῖφα." H. Steph.

"ΛΑΙΤΟΣ, Hesychio ἀκήρατος, Incolumis, Lat. Hilarus." H. Steph.

"ΛΑΙΦΑ, Hesychio ἀσπίς: quæ et Λαῖβα et Λαῖτα." H. Steph.

"ΛΑΙΦΑΣΣΟΝΤΕΣ, Hesychio ψηλαφοῦντες, qui et ἀφάσσοντες." H. Steph.

"ΛΑΙΦΥΡΟΝ, ap. Suid. το ἀσθενές, Invalidum, Imbecille." H. Steph.

"ΛΑΙΨΗΡΟΝ, Suid. a Laconibus dici scribit το ἡμίξηρον, Semiaridum." H. Steph.

"ΛΑΚΑΘΗ, Lacatha: apud Theophr. H. P. 3, 4. in censu arborum campestrium: ibid. 7. λευκάρα, in numero τῶν εὐαυξεστάτων: perperam, ut volunt nonnulli, pro λακάρα. Hes. Λακάρτην et Λακάρην esse dicit δένδρον τι." H. Steph. "Sprengelio Philylea Latifolia Linn." Edd.

"ΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝ, ἡ, Steph. B. Strabo 565. Schol. Od. Δ. 1. Paus. Lacon. 231. *Λακεδαιμονιάζω, Aristoph. Babylon. Fr. Steph. B. 505. *Λακεδαιμονικός, ἡ, ὄν, Idem ibid. Schol. Thuc. 3, 44." Edd. "Λακεδαίμων, ad Diod. S. 1, 407. 2, 68. ad Herod. 615. 724. Ἐν Λακεδαίμονι, Valck. Callim. 219. *Λακεδαιμόνιος, Nom. propr., ad Herod. 393. 696. Λακεδαιμόνιοι conf. cum Makedones, ad Charit. 606. Fac. ad Paus. 2, 35. ad Diod. S. 2, 159. Heyn. Hom. 4, 351. Schneider. ad Xen. K. A. 401. Boeckh. in Plat. Min. 113. ad Plut. 5, 395.; cum Ἀθηναῖοι, Kuster. Aristoph. 210. Λακεδαιμονικός, Schol. ad Aristoph. II. 173." Schæf. Mss.

"ΛΑΚΕΡΟΝ, Hesychio εἰκαῖον: at Λακερωτόν, συνεσταλμένον." H. Steph. "Lat. Lacer. *Λακερολογία, ἡ, Garrulitas, a v. λακέω." Edd.

"ΛΑΚΗ, Hesychio a Cretensibus τὰ ράκη dici scribit: afferens et Λακηδίξαι pro διαρρήξαι, quod infra Λακίσαι." H. Steph.

"ΛΑΚΗΘΟΜΟΝ, nonnulli quod Attici Γλωσσοκόμων, Hes." H. Steph.

"ΛΑΚΥΡΟΣ, Hesychio *στεμφυλίας οἶνος." H. Steph.

"ΛΑΚΩΝ, ωνος, ὁ, Lacon: Incola Lacedæmonis s. agri Spartani. FEM. Λάκαινα, Lacæna, [Greg. Naz. in Jul. 73.] INDE Λακωνικός, [ἡ, ὄν,] Laconicus, Laconibus proprius et peculiaris: ut Λακωνικοὶ κρατῆρες, Λακωνικαὶ μάχαιραι, Λακωνικὰ ξίφη: item Λακωνικὸν ὄνομα. At Λακωνικὸν ἀπόφθεγμα dicitur de Brevi et acuto: Λακωνικός χιτὼν, pro λεπτῇ ἐσθῆϊ: et Λακωνικός τρίβων, pro Pallio attrito, quali Lacedæmone utebantur. In vituperio Λακωνικὸν τρόπον dicunt ἐπὶ δοσιπύγῳ: quod το περαίνεσθαι et το παρέχειν ἑαυτὰς τοῖς ξένοις Spartæ esset commune. In laude ap. Plut. Ἐλευθέριον πάννυ καὶ Λακωνικόν: et ap. Atheu. 11. Ἦν γὰρ οὐδὲν ἐν τῷ τρόπῳ Λακωνικὸν οὐδε ἀπλοῦν ἔχων, ἀλλὰ πολὺ τὸ πανοῦργον καὶ το θηριώδες. Absolute etiam dicuntur Λακωνικοὶ,

Λακωνικῇ, Λακωνικαί. Nam Λακωνικοὶ dicitur pro Λακωνικοὶ ἄνδρες. Xen. E. 2. Ἐβοήθουν αὐτοῖς σὺν τοῖς Λακωνικοῖς. Et Λακωνικῇ pro Λακωνικῇ χώρᾳ s. γῇ, Ager Laconicus, [Aristoph. E. 74.] Plut. Τὴν Λακωνικὴν κακῶς ἐποίουν. Et Λακωνικαί, pro Λακωνικαῖ κρηπίδες, [Athen. 215.] Laconicæ crepidæ: quas et Ἀμυκλαῖδας vocabant ab Oppido Laconico. Item τα Λακωνικά pro Λακωνικά πράγματα. Æsch. c. Ctesiph. Τὰ Λακωνικά συστήσαι. Inde ADV. Λακωνικῶς, Laconice, Laconico more, More Laconum Athen. [67.] δειπνεῖ Λακωνικῶς, Parce et frugaliter. Pro fem. Λακωνικῇ dicitur ΕΤΙΑΜ Λακωνίς: unde in Epigr. Λακωνίδες, Laconicæ, sub. mulieres: quæ et Λάκαιναι, ut supra dictum est. Est a Laconibus et VERB. Λακωνίζω, Lacones imitor. Plut. Alcib. Τῇ διαίτῃ λακωνίζων, Victus ratione Lacones imitans, Laconicam victus rationem sequens. Sic sermone s. idiomate, brevitate sermonis, moribus, aliquis Λακωνίζει. Plut. Symp. Sept. Sap. Ὁ Χίλων Λακωνίσας, Laconico idiomate usus. Idem de Garrul. Ἐὰν δε βούληται Λακωνίζειν, αὐτὴν μόνην φθέγγεται τὴν ἀπόφασιν, Laconica sermonis brevitate uti. Philostr. Ep. 46. Μὴ Λακωνίζε, ὦ γύναι· μὴδὲ μιμοῦ τον Λακουργόν· ξενηλασίαν ἔρως οὐκ ἔχει, Hospitem arcendo ne imitere Lacedæmonios et Lycurgum. Signif. etiam Lacones sequi, Cum Laconibus facere, Laconibus studere. Xen. E. 4. Κινδυνεύσει ἡ πόλις Λακωνίσαι: 7. Πάλιν Λακωνιεῖ ἡ πόλις: et 6. Ἐν ἐκάστῃ πόλει οἱ μὲν Λακωνίζουσιν, οἱ δὲ Ἀττικίζουσι. INDE Λακωνισμός, ὁ, Laconismus, Laconum imitatio: s. Breviloquentia Laconica. Item Studium erga Lacones, Amicitia cum Laconibus. Et Λακωνιστής, οὗ, ὁ, Qui Lacedæmoniis favet, Qui partes Lacedæmoniorum sequitur. Xen. E. 1, [1, 23.] Ἐκπίπτουσιν οἱ Λακωνιστὰι καὶ ὁ Λάκων ἄρμουςτῆς." H. Steph. "Λακωνικός, Diod. S. 13, 52. Λακωνισμός, Diog. L. 2, 51. *Λακωνάρια, Euseb. V. C. 3, 32." Boissonad. Mss. "Gl. Λάκων, ὁ θηρευτής· Umber. *Λακωνίζω Titulbo." Edd. "Λάκων, Phav. Diod. S. 245. 358. Polyb. 214. Paus. Lacon. 244. Λακωνιστής, Steph. B. Athen. 181. *Λακωνιστή, Schol. Biset. Aristoph. A. 1304.: *Λακωνομανέω, Nimis faveo Lacedæmoniis, Aristoph. O. 1281." Scott. App. ad Thea. "Λάκων, Jacobs. Anth. 7, 332. Brunck. Aristoph. 3, 406. Toup. Append. in Theocr. 12. Adj., Opusc. 1, 253. 2, 131. Λάκαινα, Eur. Troad. 1110. Phrynich. 150. Herod. 615. Λακωνικός, Jacobs. Anth. 7, 332. Λακωνικοί, ad Herod. 696. Λακωνικῇ, sc. χώρα, Phrynich. 150. Λακωνικῇ ἐπιστολῇ, Toup. ad Longin. 358.; Emendd. 2, 599. 4, 455.; Opusc. 2, 130. 244. Λακωνικαί, Brunck. Aristoph. 1, 92. Λακωνικῶς, Plut. Mor. 1, 619. Ὡς στοργγυλως καὶ Λακωνικῶς βιωσομένους. Λακωνίς, Callim. 1, 484. Paul. Silent. Ambo 118. ad Herod. 427. Λακωνίζω, Jacobs. Anth. 11, 59. Aristoph. Fr. 224. 251. Valck. ad Ammon. 122. Toup. Opusc. 1, 22. 345. Pierson. ad Herodian. 440. Athen. 1, 28. Utor Dialecto L, Valck. Adoniaz. 285. Λακωνισμός, Paus. 367. ad Diod. S. 1, 710. Λακωνιστής, Aristoph. Fr. 224. Λακωνιστή, Toup. Ep. de Syrac. 327." Schæf. Mss. " * Ἀντιλακωνίζω, Eust. 1642, 43. * Ἐλευθερολάκων, Strabo 562. * Μισολάκων, Aristoph. Σ. 1159. * Φιολάκων, Plut. 221. 1017.: Pericle 1, 347. cf. not. ad 5, 290.: Lycurgo c. 20." Edd. "Mor. 1, 883." Schæf. Mss. "Ælian. V. H. 361." Wakef. Mss.

"ΛΑΜΠΗΝΗ, ut ἄρμα et ἄμαξα, ap. J. Poll. 10, c. 12. in censu τῶν οχημάτων, Vehiculorum, e Soph.: sed metuo ne perperam pro ἀπήνη, Rheda, Velicolum mulare. Apud Suid. λαπήνη." H. Steph. " * Λαμπηνικός, ἡ, ὄν, ap. LXX. Num. 7, 3." Edd. "Λαμπήνη, Brunck. Soph. 3, 519. T. H. ad Aristoph. II. p. 369. ad Herod. Phil. p. 444." Schæf. Mss. " * Λαμπίνη, Theod. 1. 558." Wakef. Mss.

"ΛΑΜΨΑΚΟΣ, ἡ, Lampsacus: urbs, ejus incolæ Λαμψακηνοί. Sic dicta est ex eventu, quod conditoribus ejus oraculo jussum fuit urbem condere ubi luxisset. Vide Etym." H. Steph. "Jacobs. Anth. 9, 358." Schæf. Mss.

" * ΛΑΜΨΑΝΗ, Gl. Inula. Vide Λαψάνη." Edd.

"ΛΑΜΩΝ, Gramiosus: qui et γλάμων." H. Steph.